

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198043

UNIVERSAL
LIBRARY

ಕುಣಿಗಲರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ

ಚರಿತ್ರೆ .

ಮುಮ್ಮುಡಿಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜಒಡೆಯರನಗ

ಅರ್ಪಣ.

ಬೆಂಗಳೂರು
ಕಾಂಪ್ಯೂಟರ್ ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು

೧೯೦೦

ಭಾಷಾಂತರಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಪುನಹ ಛಾಪಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನೂ
ಒಳ್ಳೆಸಿಕೊಂಡಿದೆ

ಪೀಠಿಕೆ .

-೨೫೩-

ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಗಣಪತಿಗೂ ಸರಸ್ವತಿಗೂ ನಮಿಸುವೆನು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀ ಶೃಂಗೇರಿ ಜಗದ್ಗುರು ಪಾದಾರವಿಂದಕ್ಕೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗುವೆನು.

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಜನ ಪ್ರತಿಭಾವಿಶಿಷ್ಟರಾದ ಪುರುಷಪ್ರೇಮಾಂವಿತರು ಅವರುಗಳ ಅನೇಕ ಮಹಾಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು ಅದರ ಸಲವನ್ನು ನಾವು ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ ಆದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು, ಅಂಥವರು ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಬಾಕಿಬದುಕಿದರು ಎಂಬುವುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರ, ಅವರ ನಡತೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಚರಿತ್ರೆಯು ಜನರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಈಬಗ್ಗೆ ಪುರುಷಪ್ರೇಮಾಂವಿತ ಚರಿತ್ರೆಯು ನಮ್ಮ ದೇಶಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬೇಕು.

ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಾಸ್ತಿಕರು ವಿಶೇಷವಾದ ಪ್ರತಿಭೆಯುಳ್ಳ ಮಹಾಪಂಡಿತರು. ಇವರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಇಂಥವರು ಯಾರೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದ ಜನರ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೇರಿತಿ ಹೋಗಿ ಮೊಸರಿತಿ ಹರಡುತ್ತಾಇದೆಯಷ್ಟೆ.

ಇಂಥಾ ಹಳೇ ಆಚಾರವು ಕೊನೆಗಾಣುವಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇದ್ದರು. ಇವರ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ಅವರಕಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇವರಿಗೆ ಇದ್ದ ಅನ್ಯಾ ದೃಶವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ತಕ್ಕ ಸಹಾಯಗಳು ಇಲ್ಲ. ಇವರು ವೈದಿಕರು, ದಿನಚರಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗೆ ಡೈರಿ ಮುಂತಾದದ್ದನ್ನು ಇಟ್ಟವರಲ್ಲ. ಅದಕಾರಣ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಇವರ ಆನೇಕಜನ ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಶೇಖರಮಾಡಿ, ಒಬ್ಬರು ದೇಳಿದ್ದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಂದ ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಟಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅರಂಭಿಸಿ ೧೬ ವರುಷವಾಯಿತು.

ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮೈಸೂರ ಮುಮ್ಮಡಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ್ ಪ್ರಭುಗಳ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಈ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ದರಬಾರಿನ ರೀತಿ, ರಾಜಸಭೆಯ ಸ್ಥಿತಿ, ಅಗಿದ್ದ ಮುಖಂಡರಾದ ವೈದಿಕ ಲೌಕಿಕರ ಯೋಗ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸದ್ಗುಣಗಳು, ಆಗಿನ ಗ್ರಂಥ ವ್ಯಾಸಂಗ ಕ್ರಮ, ಸಮಕಾಲಿಕರಾದ ಪಂಡಿತರ ಯೋಗ್ಯತೆ, ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯ ಆಧಾರಭೂತರಾಗಿದ್ದ

ಕೃಷ್ಣರಾಜಪ್ರಭುಗಳ ಅಮೋಘವಾದ ಗುಣಾತಿಶಯಗಳು, ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಂಗತವಾದಕಡೆ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ವಿಕ್ರಮಭೋಜಾದಿಗಳನ್ನೂ ಪೇಶ್ವೆ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನೂ ಮರೆಯಿಸುತ್ತಾರೋ ಎನ್ನುವಹಾಗೆ ಪಂಡಿತರಿಗೋ ಸ್ವರವೇ ಬದುಕಿದ ಆ ರಾಜಖುಷಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಈ ಪಂಡಿತರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿರಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸ್ಥಾನದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯಾದರೂ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿಬಂತು. ಇದು ಅಸಂಬಂಧ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಮತ್ತು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಅದ್ವೈತಿಗಳು; ಇವರು ದ್ವೈತ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಖಂಡನರೂಪವಾದ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಅನೇಕವೇಳೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಸಂಗತಿಗಳ ಕುರಿತು ಬರೆದಿರುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೈಸೂರು ರಾಮಾನುಜ ಮತಸ್ಥರನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಕೂಡದು. ಪದಸರಣಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಲ್ಪಿತ್ಯವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನನ್ನು ಹೈಮಿ ಸಜೇಕು.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ದೇಶಭಾಷೆಯ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ವಾಂಸರನೇಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದವಿಷಯವೇನೂ ಸಿಕ್ಕುವದಿಲ್ಲವಾದಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತಾತ್ಪಾರವುಂಟು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿದ್ವಾಂಸರನೇಕರಿಗೆ ಆಲೋಡನೆ ಕಡಮೆಯಾದ ದೇಶಭಾ

ಪೆಯಲ್ಲಿ ಉಪೇಕ್ಷೆ ನೊದಲೇ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಭಾ
 ಪೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದತಕ್ಕವರು ಕಡಮೆ.
 ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾವಂಡಿತ
 ರಾಗಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರತಿಭೆಯು
 ತಿಳಿಯಲು ಅಂಥ ಗ್ರಂಥಗಳ ವಿಚಾರ ಅಗತ್ಯ; ಆ ವಿಷ
 ಯವನ್ನು ಬರೆಯಲುಹೋದರೆ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯು ಬಹು
 ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿ ವಾಚಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು.
 ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬರೆದರೆ ಆ ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸರ ಯೋಗ್ಯ
 ತೆಯೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಈ
 ಬಗೆಬಗೆ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಬಹುವಾಗಿ ಪೇಚಾಟವಾಯಿತು.
 ಆದರೂ ಹಿಡಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಸಾಗಿಸಿದೆ.
 ಗುಣದೋಷ ವಿಚಾರಪರರಾದ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಅಸಂಸ್ಕಾರಿ
 ಯಾದ ನನ್ನ ನ್ಯೂನವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ
 ಇಡದೆ, ದೊಡ್ಡವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನನ
 ಗಿದ್ದ ಕುತೂಹಲದಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿಇಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.
 ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲಂ
 ಥಾ ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರದ ವಾಸುದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಸಾಗ್ಗರೆ
 ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಸೊಂಡೇ
 ಕೊಪ್ಪದ ಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಧಾರವಾಡದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾ
 ಚಾರ್ಯರು, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ ಕಾಶಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಇವರೇ
 ನೊದಲಾದ ಪಂಡಿತರು ನನಗೆ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ

ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿ
 ದೇನೆ. ದೊಡ್ಡಬೆಲೆ ನಾರಾಯಣತಾಸ್ತಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ
 ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಈ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯಲು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಬೇ
 ಕಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮರೆ
 ಯಲಾರೆ. ಶ್ರೀ ಶೃಂಗೇರಿ ಶ್ರೀಮಠದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಶ್ರೀ
 ಕಂಠತಾಸ್ತಿಗಳ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳ
 ವಿಶೇಷವಾದ ಸಹಾಯವೂ, ಬಿ. ಸಿ. ಕೃಷ್ಣತಾಸ್ತಿಗಳ ಆ
 ದ್ಯಂತವಾದ ಸಹಾಯವೂ ಯಾವಾಗಲೂನಾನು ಜ್ಞಾಪಕ
 ದಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದರ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೂಗಿ ಹತ್ತು
 ರಿಂದ ಗುಣಿಸಿದರೆ ಎಷ್ಟಾಗುವುದೋ ಅನಕ್ಕಹತ್ತರಷ್ಟು
 ಉತ್ತಮವಾದ ಆ ಪರಮಹಂಸ ಪರಿವ್ರಾಜಕಾಚಾರ್ಯರಾದ
 ಶ್ರೀ ಶೃಂಗೇರಿ ಜಗದ್ಗುರುಗಳ ಚರಣಾನುಗ್ರಹವು ನನಗೆ
 ದೊರೆತದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತ್ರಿಸಂಧ್ಯಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಪಾದಸ
 ರೋಜಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ಮೈ. ಸೂ. ಪು.

ಬೆಂಗಳೂರು,

ಸೌಮ್ಯ ಸಂ|| ಉತ್ತರಾಯಣ

ಪುಣ್ಯಕಾಲ ಪುಷ್ಯ ಶು|| ೩ ಶುಕ್ರವಾರ,

ಶಕ ೧೮೩೨.

ವಿಷಯ ಸೂಚಿಕೆ .

ಆಧ್ಯಾಯ.

ಪುಟ.

೧	ಅವತರಣಿಕೆ	೧
೨	ಜನನ ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯದರ್	..	.	೧೦
೩	ರಾಯದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ	೨೧
೪	ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ವಾಸ — ಆಗಿನ ದರಬಾರಿನ ಸ್ಥಿತಿ	೫೨
೫	ಮೈಸೂರ ವಾಸ — ಶಿಷ್ಯಸಂಪತ್ತು	.	..	೬೩
೬	ಮೈಸೂರ ವಾಸ — ಶ್ರೀಯುಪ್ಪಚಾರ್ಯರ ಪ್ರಸಂಗ	೭೪
೭	ದಕ್ಷಿಣದೇಶಸಂಚಾರ (ಮೊದಲು ಸಂಠೆ)	೯೩
೮	ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಣ್ಣರಾಸ್ತೆಗಳ ಮಂತ್ರಿತ್ವ — ರಾಮಾಸ್ತೆಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯ	೧೦೬
೯	ಅನುಗಮವಾದ — ಸರ್ವತೋಮುಖಯಾಗ	೧೧೯
೧೦	ದರಬಾರಿನ ಸ್ಥಿತಿ	೧೩೫
೧೧	ದಕ್ಷಿಣದೇಶಸಂಚಾರ (ಎರಡನೇ ಸಂಠೆ), ನಾರಾಯಣ ರಟ್ಟಕ್ಕೆ	೧೬೩
	ಶಿವಸರ ಆರ್ಥ — ರಾಜಪೂಜ್ಯತೆ	
೧೨	ಮೂರನೇ ಸಂಠೆ ಪುತ್ರೋತ್ಸವ — ನಿರಾಣಿ	೧೭೭
೧೩	ಗುಣಾತಿಶಯಗಳು (೧)	೧೮೫
೧೪	.. (೨)	೨೦೩
೧೫	.. (೩)	೨೧೩

ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಾಚಾರ್ಯರು.

ಶ್ರೀ.
ಕ.ಭಮಸ್ತು.
ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹ ಪ್ರಸಿದ್ಧ

ಕುಣುಗಲ ರಾವಾಶಾಸ್ತ್ರಗಳ

ಚರಿತ್ರೆ.

೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಅವತರಣಿಕೆ.

ಆ ಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿವೆ. ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸು
ತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದಾರೆ. ಇವು ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಆಕಾಶದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ
ಕಾಣಿಸುವವು. ಆದರೆ ಈ ಭರತನಿಂದವೇ ಮೊದಲಾದ
ಉಷ್ಣಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವಷ್ಟು ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಶೀತಪ್ರ
ದೇಶವಾದ ಯೂರೋಪ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ
ಕಾಣುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಾಣದೇ ಇರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗ
ಳನ್ನೂ ನಾಳಿಕಾಯಂತ್ರವೇ ಮೊದಲಾದ ಉಪಾಯಗಳ
ದೊಡ್ಡದಿಂದ ಯೂರೋಪಿನ ಜನರಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಚೆನ್ನಾಗಿ
ನೋಡಿ ವರಿಕೋಧಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ

ಪದಾರ್ಥಗಳು, ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಗುಣ, ಈ ಭೂಮಿಗೂ ಅವುಗಳಿಗೂ ಇರುವ ದೂರ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಕಾಶ ಉಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಆ ಪ್ರಕಾಶದ ಕಿರಣಗಳು ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾವಿರಾರು ವರುಷಗಳ ಕಾಲ, ಇನ್ನೇ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿದಾರೆ. ಆದರೆ ಇತರ ಕಡೆ ಕಾಣಿಸದೇ ಇರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಈ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದಾಗ್ಯೂ, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವು ಇಂಥಾದ್ದೆಂದು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿದವರು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಎಂದರೇನು? ಎಂಬದಾಗಿ ಕೇಳಿದರೆ, ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಿಣುಗುಟ್ಟುವ ಜಿಳಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆಯೇ ಜನಸಮುದಾಯವೆಂಬ ಮಹಾಕಾಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶೀಯರ ಮೌಢ್ಯನೂ ಪಶ್ಚಿಮದೇಶೀಯರ ಪ್ರಾಜ್ಞತೆಯೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಾಣಬಂದಿವೆ. ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಗೂ ವಿದ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರಸ್ವತಿಗೂ ಸಮಾನರಾದ ಮಹಾವಂಡಿತರನ್ನು ಮೊದಲೊಂದು, ನಾಲ್ಕು ಮೂರು ಸೇರಿದರೆ ಏಳಾಯಿತು ಎನ್ನುವ ಸಾಧಾರಣ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳ ಳಕೆಗೂ, ಅವರವರ ಮೋಗ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅಂಥಾ

ಯೋಗ್ಯತೆ ಹುಟ್ಟು ಬೆಳೆದದ್ದು ಹೇಗೋ, ಅದರಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಯಾವ ಉಪಕಾರವಾಯಿತೋ, ಅದನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿ, ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ವಿಶದವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದಾರೆ. ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಇಡಕೂಡದು, ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಕೂಡದು, ನೆರಪ್ರಶಂಸೆ ಕೂಡಲೇ ಕೂಡದು, ಈ ಜನ್ಮ ಉತ್ತಾರಣವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಎಂದು ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಟ್ಟಿದ್ದ ನಮ್ಮವರಿಗೆ, ಪಾಣಿನಿ, ಆರ್ಯಭಟ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು, ಕಾಳಿದಾಸ, ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯರು, ಇವರೇ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಪುರುಷರ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದಲೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಂಟಾದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಜನರು ತಿಳಿದು ಆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ ಸಚ್ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮನದತೆ ಎಂಬ ಮುಖವನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡರೆ, ಜ್ಞಾನಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಸ್ಥರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ತಾತ್ಸಾರದಿಂದ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಅನೇಕ ಮಹಾಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ, ಅಜ್ಞರಿಗೂ ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಿಗೂ, ಹುಟ್ಟಿದೇ ಇದ್ದಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅನ್ಯದೇಶದ ಲೇಕಣಿ ಆಯಗಾರರೆಲ್ಲರೂ, ಗಡ್ಡದಮೇಲೆ ನಾವು ಬೆರಳೆಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ಅಪ್ಪಾ, ಎಂಥಾ

ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರು? " ಎಂದು ಬೆರಗಾಗುವಮಟ್ಟನ, ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನುಳ್ಳವರೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾರ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿಹೋಯಿತೋ ಅಂಥಾ ಪುರುಷಶ್ರೇಷ್ಠರ ಸಂಗತಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಯಾರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಯಬಹುದೋ ಅಂಥವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಪ್ರಾಚೀನ ನವೀನ ವಿದ್ಯಾವೈಖರಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅರಿತವರ ಯೋಚನೆಗೆ, ಉತ್ತಮವೆಂದು ತೋರಬಹುದು.

ಮೈಸೂರಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮವಾಗಿ ೧೦ ಹರಿದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಎಡ ತೊರೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಸ್ಥಳವಿದೆ. ಆ ಊರಿನಹತ್ತರ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯು ಅಖಂಡವಾಗಿ ಹರಿಯುವುದು. ಆ ಹೊಳೆಯ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಕಪುಷ್ಕರಿಣಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಹೊಳೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಅರ್ಕೇಶ್ವರಸ್ವಾಮಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಗರ್ಭಗೃಹದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಕೇಶ್ವರನ ತಲೆಯಮೇಲೆ ರಥಸಪ್ತಮಿ ದಿವಸ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣ ಬೀಳುವುದೆಂದು ಸ್ಥಳಪುರಾಣವಿದೆ. ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭೂಮಿಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಿಗೆಕಾಣುವವರೆಗೂ ಗದ್ದೆಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಅಖಂಡ ಕಾವೇರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಕಪುಷ್ಕರಿಣೀ ಸ್ನಾನವೂ, ಅರ್ಕೇಶ್ವರಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವೂ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾ

ದ್ವಲ್ಲದೆ, ಭೂಗುಣದಿಂದಲೂ ಜಲಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ ಭುಕ್ತಿಗೂ ಅಚ್ಚಕಟ್ಟಾಗಿರುವುದು. ಇಂಥಾ ಸ್ಥಳವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಸಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಎತ್ತಿದ್ದಾದ್ದರಿಂದ, ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿಯೂ ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರಗಳಾಗಿಯೂ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದದ್ದಲ್ಲದೆ, ಅತಿಯಾಗಿ ಲೌಕಿಕ ಲಂಪಟರಲ್ಲದೆ ಕರ್ಮಠರಾಗಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸ ಉಂಟು. ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊರೆಯು ಈ ಎಡತೊರೆಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಬಹುದಾದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ದೊರೆಗೆ ಬಿಡಾರವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರು. ಅರಸನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಆ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಇಳಿದುಕೊಂಡನು. ಬಂದ ಒಂದೆರಡು ದಿನವಾದಮೇಲೆ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯು ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಶತಪದವನ್ನು ಸುತ್ತುತಾ ಇದ್ದನು. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕಮನೆಯ ದ್ವಾರಬಂಧನದ ಮೇಲುಗಡೆ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಅಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ “ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರದ ಮನೆ” ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಅದು ರಾಜನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಸ್ಥಳದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಆ ಮನೆ ಯಾರದೆಂದು ಕೇಳಲು, ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರ ಸೋ

ಮಯಾಜಿಗಳದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ಆ ಸೋಮಯಾಜಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅರಸನು—ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯ ಮೇಲುಗಡೆ “ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರದ ಮನೆ” ಎಂದು ಯಾಕೆ ಬರೆದಿರಿ? ಎಂಬವಾಗಿ ಕೇಳಲು, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು—ಪ್ರಭುವೇ, ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೇ ಇರಲಿ ಎಂದು ಹಾಗೆ ಬರೆದೆ, ಎಂಬವಾಗಿ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ಅಮೇಲೆ ದೊರೆಯು, ಆತನಿಗೆ ಬಹುವಾನವಾಡಿ, ತಾನು ಕೊಡುವ ನಿತ್ಯದಾನವನ್ನು ಆ ದಿನ ಆ ಸೋಮಯಾಜಿಗೆ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಸೋಮಯಾಜಿಯು ದಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಎಡಗೈಯನ್ನು ನೀಡಿದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ದೊರಗೆ ಕೋಪಬಂತು. ಆಗ ಅವನು — ನಾನು ದಾನವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಎಡಗೈಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೀರಾ? ಎಂದು ಕುಪಿತನಾಗಿ ವಾತಾಡಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಸೋಮಯಾಜಿಯು—ಪ್ರಭುವೇ, ಕೋಪಬೇಡ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನಿದಾನೆಂದು ತಾಸ್ಟವಿದೆ. ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಕೊಟ್ಟದಾನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ ಅದು ಸುಟ್ಟುಹೋದೀತಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಎಡಗೈಯನ್ನು ಬಿಡಿದೆನೈ, ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರ ಇದಾನೆಯೋ? ಎಂದು ಅರ

ಸನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಲು, ಸೋಮಯಾಜಿಯು—ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆರಣೀಹುಡಿಯನ್ನು ತರಿಸಿ ತನ್ನ ಬಲದಅಂಗೈಗೆ ಉದ್ದರಿಸಿದನು. ಆ ಬೆರಣೀಹುಡಿಯು ಸೀದಿ ಹೊಗೆಯಾದುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಈ ಮಹತ್ವನ್ನು ಕಂಡು ದೊರೆಗ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅರಸು ಎದ್ದು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಮಾಸಾಶನವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಯದತೋರೇ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂಥಾ ಒಂದು ಇತಿವಾಸವಿದೆ. ನಾವು ನಂಬುವಮಟ್ಟಿನ ತಿರುಳು ಇದರಲ್ಲಿ ರಲಿ, ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲಿ, ಕೊನೆಗೆ ಇಂಥಾ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಸಿಗಳ ನೈಷ್ಠಿಕತೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿತ್ತೆಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಯಪ ಗೋತ್ರದ ಅಪಸ್ತಂಬಸೂತ್ರದ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯ ಮುಲಿಕಿನಾಡುಕುಲದ ಒಂದಾನೊಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂಸಾರವು ಕರ್ಮದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಅಚಾರದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಯಾರಿಗೂ ಕಡಮೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬಾತನು ವಿಶೇಷ ಕರ್ಮನಾಗಿ ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟು

ಕೊಂಡು, ಅಗ್ನಿಪ್ರೋಮ, ಅತಿರಾತ್ರ, ಈ ಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ೬೦ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸೀಮೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು, ಕಣವೇಕೆಳಗೆ ತಿರುನಲ್ವೇಲಿ ಸವಿವಾಪದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸೇರಮಹಾದೇವಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳುಗಳಮೇಲಿನ ಹಂಬಲು ಲೇಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿಯೇ ೧೦ ವರುಷ ಬದುಕಿದ್ದು, ತನ್ನ ೭೦ನೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಈತನು ಮೃತನಾದ ೮ ವರುಷದಮೇಲೆ ಆ ಸೀಮೆಯ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಎಡತೊರೆಗೆ ಬಂದು ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಮಗನಾದ ಪಾಪಶಾಸ್ತ್ರೀಗೆ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವರಕರ್ಮ ವೊದಲಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಜರಗಿತು. ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಮನೋನಿಕ್ಷಯವೂ, ಅದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ವೈರಾಗ್ಯವೂ, ಜನರೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿ ಯೇ ಇತ್ತು.

ಈತನ ಮಗನಾದ ಪಾಪಶಾಸ್ತ್ರೀ ಅಧವಾ ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿ, ಶ್ರೌತ ಕರ್ಮವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೇ ನಿಷ್ಠನಾಗಿದ್ದನು. ಪ್ರಾತಸ್ನಾನ ಸಹಸ್ರಗಾಯತ್ರಿ ಜಪ ಮುಂತಾದ್ದನ್ನು ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಈತನು ಬಿಟ್ಟವನಲ್ಲ. ಈತನ ಮಗನು ಈ

ತನ ಕಣ್ಣಿದ್ದುರಿಗೇ ಸತ್ತುಹೋಗಿ ಶವ ಇನ್ನೂ ಎತ್ತದೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಗ್ಗೂ, ಮನೋವಿಕಾರವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತೋರಿಸದೆ, ಆಗ ಕೂಡ ಈತನು ಎಂದಿನಂತೆ ಪಂಚಪಂಚ ಉಪಶಾಂತಿಗೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತರುವಾಯ ಮಗನ ಶವವನ್ನು ಎತ್ತಿಸಿದನಂತೆ. ಶೋಕಕ್ಕೆ ಎಡೆಗೊಡದೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಜಿತವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕರ್ಮವೇ ತನಗೆ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅದನ್ನು ಅಂಧಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಬಿಡದೇ ಅಚರಿಸುವ ಬುದ್ಧಿಯು ಸಾಧಾರಣರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಈತನು ೯೩ ವರುಷ ಬದುಕಿದ್ದು ಮೃತಿಯಾದನು. ಈತನ ಮಗ ನಾದ ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಪೇದಾಧ್ಯಯನ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿ, ಒಳ್ಳೇ ಸಾಹಿತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ತರ್ಕವೇದಾಂತಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಪಾಠವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಪಂಡಿತನೆಂದು ಹೆಸರಪಡೆದಿದ್ದನು. ಈತನಿಗೆ ಮೈಸೂರ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ೫೫ ವರುಷ ಸಂಬಳವಿತ್ತು. ಈತನು ೫೦ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದೆಯಾದ ಪಾಪಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಕಂಠಮುಂದೆ ತೀರಿಹೋದನು.

ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಶಿವಗಂಗೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳು. ಈಕೆಯ ತಾರುಮನೆಯವರೂ ಸಾಧಾ

ರಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು ; ಈ ಸಂಸಾರವು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕುಣಿಗಲಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಮೊದಲು ಇಬ್ಬರು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಹಿರೀಮಗನ ಹೆಸರು ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿ. ಈತನು ದೊಡ್ಡ ಘನಪಾಡಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಈತ ಸೌಮ್ಯ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಕಾಶಿಗೆಹೋಗಿ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾಧಾರಣ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧರಾದಂತೆ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಎರಡನೇ ಮಗನೇ ಆ ಮಹಾಪಂಡಿತನಾದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ. ಮಾತಾಮಹರ ಮನೆಯ ಅದಿಸ್ಥಳವಾದ ಕುಣಿಗಲು ಹೇಗೆಯೋ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಹೆಸರಾಗಿ ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂತಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಇವರಿಗೆ ಮೈಸೂರ ಸ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂತಲೂ, ಬೆಂಗಳೂರ ಸ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಡತೊರೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂತಲೂ, ಕಣವೇ ಕೆಳಗೆ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂತಲೂ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯಾಗಿದೆ.

—•—
 ೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಜನನ ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯದ ಕೆ.

ಈ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಪ್ರಭವ ಸಂವತ್ಸರದ ಚೈತ್ರ ಬಹುಳ ೩ ದಿನಸೆ ಸ್ವಾತೀನಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣಹೋದ

ಎಂಟನೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಶಿವಗಂಗೆಯೊಳು ಮಾತಾಮಹರ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನು. ಶಿವಗಂಗೆಯು ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ
ಸುಮಾರು ೩೪ ಮೈಲಿದೂರವಿದೆ. ಈ ಶಿಶುವು ಭೂವತನ
ವಾದ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು
ರಾಜಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಆದ ಗುಂಡಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು ಎಂದು
ಈತನ ತಾಯಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಲೋಕೋಪಕಾರಿಗಳಾದ
ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಹುಟ್ಟುವಾಗ ಇಂಥಾ ಸುಶಕುನಗಳು ಆಗುವ
ವು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲಾ ಜನ
ರಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಯೋ
ಚಿಸಿ, ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿರ
ಸ್ಕಾರ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಕಷ್ಟ. ಇಂಥಾ ಶಕುನವು ಹಾಗೆ
ಜನನವನ್ನಾಗಲಿ ಮರಣವನ್ನಾಗಲಿ ಹೊಂದತಕ್ಕ ಪುರುಷ
ಶ್ರೇಷ್ಠರ ಬುದ್ಧಿ ಕೌಶಲ್ಯದಲ್ಲಿ ವಳಿತವಾಗಿರುವ ಮನೋ
ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೂ ಪಂಚಭೂತ ಜನ್ಯವಾದ ಈ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರ
ಪಂಚಕ್ಕೂ ಇರಬಹುದಾದಂಥಾ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತೋರಿ
ಸುವ ಸೂಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಅಕಸ್ಮಾ
ತ್ತಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಕಾಕತಾಳೀಯವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳ
ಸಂಘಟನೆಯೋ, ನಿರ್ಧರಮಾಡುವುದು ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ
ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಾದರೂ

ಇರಲಿ; ಮಹಾಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅಂಥಾ ಶುಭ ಸೂಚನೆಗಳಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಘಟನೆಯಾಗುವುದೇನೋ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಆರೋಗ್ಯದೃಢಕಾಯನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಚೇಷ್ಟೆ ಬಹು ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಆಟದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಉಂಟು. ಹುಡುಗರು ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಸರಿಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಪ್ರವೇಶಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು, ದೊಡ್ಡವರಾದರೆ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಉಜ್ಜ್ವಲವಾಗುವುದು; ಹುಡುಗರಾದರೆ ಅನುಭವ ಕಡಮೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಸಂಣ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಕ್ಕು, ಯಾವಯಾವ ಪದಾರ್ಥದಿಂದ ಯಾವಯಾವ ಅನುಭವ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಬೇಕೋ ಅದೊಂದನ್ನೂ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದು. ಆದರೆ ಬಾಲಕರು ಅಂಥಾ ಅನುಭವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದುವರೇ ಹೊರತು ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಯಾವ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರು ಇಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಆ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಇಡಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಾಲದಕಾರಣ, ಅದು ಚೇಷ್ಟೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು

ಅಂಧಪರಂಪರೆಯಾದ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಚೇಪ್ಪೆ ನಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ಪ್ರಯೋಜನ ಚೇಪ್ಪೆ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದರೆ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರಮವಾದರೂ ಮಗುವಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಆದಾಯವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಹುಡುಗರು ಆಡುವ ಆಟಗಳು ಸಹಿತವಾಗಿ ತಿಳವಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಅಂಗಪುಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಮಾಡುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಚೇಪ್ಪೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಆಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ, ಅವರು ಮಿತಿಮೀರಿ ಅಸಾಯವನ್ನು ತಂದು ಕೊಳ್ಳದೇ ಇರುವಂತೆಗೆ ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಕೂಡದು.

ಇಂಥಾ ಚೇಪ್ಪೆಯೂ ಆಟಪಾಟಗಳೂ ಹುಡುಗನಾದ ರಾಮನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಇವನು ಯಾವ ಆಟಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ್ಲೂ ಅದರಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಘಟಕನೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಇತರರನ್ನು ಸೋಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಜೊತೆ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಜಗಳಹುಟ್ಟಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುಖನೋಡದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಂಗಳೂರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಅವಿವಾಳನಾಗಿದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರ ಡಿವೀಜನ್ ಶಿರಸ್ತೇ

ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ದಿವಾ ಸೂರಪ್ಪ ಎಂಬಾತನು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ರಾಮನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪೆಟ್ಟಿಂತಿಂದು ಇದ್ದನು. ಈ ಅಧಿಕಾರಿಯು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಕಂಡಾಗೆಲ್ಲಾ—ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೆ, ತಮ್ಮ ಕೈಪೆಟ್ಟಿನ ಕಲೆ ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ತಲೆಮೇಲೆ ಇದೆ, ಹೋಗಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಆ ಕಲೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದದೂ ಅಲ್ಲದೆ—ಆಗ ಕೈಯಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರಹರಿಸಿ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಿರಿ; ಈಗ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದ ಲೋಕವನ್ನೇ ಪ್ರಹರಿಸಿ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಎಂದು ಪರಿಹಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಉಂಟಾದ ವಿಜಯದ ಮೊಳಕೆಯು ಬಹುಬಲವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಮನು ಯಡತೊರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾವೇರಿನದಿಯನ್ನು ಈಜಿ ಕೊಂಡು ತಡಿಯಿಂದ ತಡಿಗೆ ಪದೇಪದೇ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಜುವುದರಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು. ಒಂದು ದಿವಸ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ನದಿಗೆ ಜಾರಿಬಿದ್ದು ಕೊಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ನದಿಗೆ ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ತಲೆಕೂದಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಡಿಗೆ ಎಳೆದು ತಂದನು. ಮತ್ತು ಈತನೂ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರೂ ಸಹ ಆಕೆ ಕುಡಿದಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ಮೈಗೆ ಬೂದಿ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ತಿಕ್ಕಿದರು. ಹೀಗೆ ಆಕೆಯ ಪ್ರಾಣವನ್ನು

ರಾಮನು ಕಾಪಾಡಿದನು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು ಉತ್ತರೋತ್ತರ ದೇಹದಾರ್ಢ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು.

ಈತನ ತಂದೆಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಮಗನ ಪಟುತ್ವ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿ ಉಪನಯನಾದಿಗಳು ನಡೆದವು. ತಾತನಾದ ಪಾಪಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ವೇದವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲುವಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷಾ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ರಘು ವಂಶವೇ ಮೊದಲಾದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಹೇಳುವ ಪರಂಪರೆಯಾದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವಾದಕೂಡಲೆ, ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಆಗ ಈತನ ತಂದೆಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಯಡತೊರೆಯಲ್ಲಿ ದೈವಾಧೀನನಾದನು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಹದಿನೈದು ವರುಷ ವಯಸ್ಸು.

ಮುಂದಕ್ಕೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಪಾಠಾದಿಗಳು ನಡೆಯಲು ಅಡಚಣೆ ಬಂತು. ಈ ಯೋಚನೆ ಈತನ ತಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ತಟ್ಟಿತು. ಈಗಿನ ನವೀನರೀತ್ಯಾ ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೇ ಅರಿಯದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಲೂ, ಮಗನಲ್ಲಿರುವ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನರಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂಥಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೂ ವ್ಯಾಸಂಗವೂ

ಅದಲ್ಲಿ, ಅದು ಪರಿಮಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುವಮಟ್ಟಿನ ವಿವೇಕವು ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಇತ್ತೆಂದು ಕಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಇಂಥಾ ಮಗನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಯಡತೊರೆಯು ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಊರು ಆಚಾರಶೀಲರಾದ ಪುರುಷರನೇಕರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಅವಾಸಸ್ಥಾನವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಅಂಥಾ ಅವಲಂಬನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡಗೈಯುಳ್ಳ ರಾಜ ಅಥವಾ ದ್ರವ್ಯಸ್ಥನ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ, ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಎಂವಿಗೂ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂಬುವುದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅಂಥಾ ಅವಲಂಬನವು ಮೈಸೂರ ಮಹಾರಾಜರಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುವಿನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಿನ ಊರುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ ಬಂದು ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದಕಾರಣ ವರ್ಧಿಷ್ಟವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾತುರನಾಗಿದ್ದ ರಾಮನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕವರು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮನು ಯಡತೊರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದನು.

ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಈ ಬಾಲಕನ ಬುದ್ಧಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತೆಂಬುವುದನ್ನುದ್ಯೋತಕನಾದಲು ಒಂದು

ಸಂದರ್ಭ ದೊರೆಯಿತು. ಇನ್ನೂ ವೆಯಸ್ಸು ಚಿಕ್ಕದಾದಾ
ಗ್ಗೂ, ಓದಿದ್ದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮಿತವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾಗ್ಗೂ,
ರಾಮನು ಸಭೆಗಳಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಇದಿರಾಳು ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತನಾ
ದರೂ ಮುಖನೋಡದೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತಿ
ದ್ದನು. ರಾಮನು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ
ಶ್ರೀ ಶೃಂಗೇರಿಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಪಂಡಿತಪರಿವಾರ ಸಮೇತ
ರಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ದಯನಾಡಿದರು. ವಾಡಿಕೆ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರೀ
ಮಠದಲ್ಲಿ ತಾಸ್ತವಿಚಾರಗಳು ಜರಗುತ್ತಾ ಇದ್ದವು. ವಿದ್ಯಾ
ರ್ಥಿಗಳೂ ಸಹಿತವಾಗಿ ತಂತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತೋ
ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.
ನ್ಯಾಯತಾಸ್ತದಲ್ಲಿ ಕಾರಣ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಜರ
ಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾರ್ಕಿಕರು ಮೊದಲು ಸುಲಭವಾಗಿ ರೂಢ
ವಾಗಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗ
ಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ, ದೊಡ್ಡ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚ
ರ್ಚೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮಡಕೆಯನ್ನು ಅದಿಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು
ಕೊಳ್ಳುವುದುಂಟು. ಮಡಕೇನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮಂಣು, ಕುಂ
ಬಾರ, ಅವನ ಚಕ್ರ, ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವ ಕೋಲು,
ಇವೇ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಕಾರಣಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಮಡಕೆ
ಯಾಗಲು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅಪ್ರಕೃತವಾದ ವಿಷಯಗಳು

ಕಾರಣಗಳಂತೆ ತೋರಿದಾಗ್ಗೂ ಅವು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಮಡಕೇನಾಡುವ ಮಂಣನ್ನು ಕತ್ತೇಮೇಲೆ ಹೇರಿ ತರುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟುವಾತ್ರಕ್ಕೇ ಕತ್ತೆಯು ಮಡಕೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಅಪ್ರಕೃತವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಗಳೆಂದು ಹೆಸರು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾದ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಚಾರವಿದೆ.

ತರ್ಕಸಂಗ್ರಹವೆಂಬ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾದ ಬಂದು ಗ್ರಂಥವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ದೀಪಿಕೆ ಎಂಬ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಈ ದೀಪಿಕೆಯಮೇಲೆ ಮುಕ್ತಾವಳಿ ಎಂಬ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿದೆ. ದೀಪಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಗಳು ಮೂರೇ * ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಕ್ತಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಗಳು ಐದು † ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಐದನೇ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧವು ಎಂದರೆ ಮಂಣನ್ನು ಹೊತ್ತುತರುವ ಕತ್ತೆ, ಎತ್ತು, ಗಾಡಿ, ಕುದುರೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ತಾರ್ಕಿಕ

* ದೀಪಿಕೆಯಲ್ಲಿ—೧. ದಂಡತ್ವ, ೨. ಆಕಾಶ, ೩. ಸಂಧವನ್ನು ಕುರಿತು ರೂಪಪ್ರಾಪ್ತವ.

† ಮುಕ್ತಾವಳಿಯಲ್ಲಿ—೧. ದಂಡತ್ವ, ೨. ದಂಡರೂಪ, ೩. ಆಕಾಶ, ೪. ಕುಲಾಲನಟ, ೫. ರಾಸಘಾಡಿಗಳು.

ಕರು ಪರಿಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದಾರೆ. ಈ ಐದನೇ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧವು ಅವಶ್ಯ ಕ್ಷುಪ್ತನಿಯತಪೂರ್ವವೃತ್ತಿ ಎಂದರೆ ಮಡಕೆಯಾಗಲು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಕಾರಣವಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಲೂ, ಮಡಕೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವ ಭಾವಿಯಾಗಿ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ತೀರತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಠದ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಹೊಸಹಳ್ಳಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬಾತನು ಇದೇ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಠದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ್ಗೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಗಡ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ಕೂತಿದ್ದ ರಾಮನು ಆ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನು ಕುರಿತು—ರಾಸಭ ಎಂದರೆ ಕತ್ತೆ ಅವಶ್ಯಕ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧವೇ? ಎಂದು ಸಹಜವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಸಹಳ್ಳಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಅವಶ್ಯಕ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸಾಧಾರಣ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು—ಇದು ನಮಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಲ್ಲ, ನಿಮಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದರೆ ಆಗ ಬಹುದು ಎಂದನು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಆ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕುರಿತು—ಹವುಡು, ಕತ್ತೆಯು ಈಗ ನಮಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಡಕೆಯಾಗಲು ಕತ್ತೆ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೀಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿದಕಾರಣ, ಅವರ ಸವಾರಿಗೆ ಅದು ಬೇಕೇಬೇಕು,

ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ಇವನ ಚಾತುರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ವರೆಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಟ್ಟರು.

ರಾಮನ ತಂದೆ ಸತ್ತ ಅರು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇದು ಜರಗಿತು. ಅದುವರೆಗೆ ರಾಮನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಿಶ್ರಮವು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ವಯಸ್ಸು ೧೫ ವರುಷವಾಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷಾ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ತಾನು ಓದಿದ್ದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಹಿರಂಗವಾದ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ದೊಡ್ಡವರ ಸಂಗಡಲೂ ಜರಗಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ಓದಿದ್ದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ವಿಷಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ಅದು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಹೇಗೆಯೋ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಆ ವಿಧಿಯನ್ನು ಸಮಯವರಿತು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದು, ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಜವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಂಟಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಲು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ತನಗೆ ಉಂಟಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಸಾರಾಂಶ ಇಷ್ಟೇಸರಿ ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಮನುಷ್ಯ ಎಂಥಾ ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತನಾದಾಗ್ಗೂ ಲಕ್ಷೇ

ಕಂಡಿದೆ, ಯುಕ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಕುಚೋದ್ಯವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತರ
ಕೊಟ್ಟ ರಾಮನ ಧೈರ್ಯವು ಸಾಧಾರಣ ಧೈರ್ಯವೆಂದು ಹೇಳ
ಲಾಗದು.

೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ರಾಯದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಕ.

ಪೂನೆಯಲ್ಲಿ ಅಖಂಡರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ
ಇದ್ದ ಪೇಶ್ವೆಬಾಜಿರಾಯರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಜನ ಮಹಾ
ಪಂಡಿತರು ಅಸರೆಯನ್ನುಪಡೆದು ಅಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿ
ಸುತಾ ಇದ್ದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟೋಜಿದೀಕ್ಷಿತರು, ನಾಗೋಜಿ
ದೀಕ್ಷಿತರು, ಪುರುಷೋತ್ತಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿ
ಗಳು, ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇ
ಕರು ಪೇಶ್ವೆಯ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ದಿಗ್ಗಂತಿಗಳು. ಪೇಶ್ವೆಗಳು
ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಸ್ವಯಂಪಂಡಿತರು. ಪ್ರತಿ ವರು
ಷವೂ ಶ್ರಾವಣಮಾಸದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಣಪಾರಿ ಎಂದು ಒಂದು
ಮಹಾವಿದ್ವತ್ಸಭೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುತಾ ಇದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ
ದೇಶಾಂತರಗಳಿಂದ ಅನೇಕಜನ ಪಂಡಿತರು ಬಂದು ವಾಕ್ಯಾ
ರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ತಂತಮ್ಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ,
ವಿಶೇಷವಾದ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದ
ರು. ಪೇಶ್ವೆಯ ಅವಲಂಬನವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅನೇಕರು ಪೂನೆ

ಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು. ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ರತ್ನಪ್ರಾಯರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರು ಬರೆದ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷ್ಯಭಾಸುಪ್ರಭಾ ಎಂಬುವ ಅದ್ವೈತ ಗ್ರಂಥವು ಲೋಕೋಪಕಾರವಾದ್ದು. ಇವರ ಖ್ಯಾತಿಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇವರ ಸ್ಥಳವು ಬಳ್ಳಾರಿಜಿಲ್ಲಾ ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗವೆಂಬ ಊರಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ವೃತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ್ದು ಹೇರಳವಾಗಿ ಉಂಟು. ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಓದುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇವರು ಒಂದು ದಿಂಬನ್ನು ಬರಗಿಕೊಂಡು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೂತೇ ಇರುತ್ತಾ, ಯಾವಾಗಲೂ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಮಧ್ಯೆಮಧ್ಯೆ ಬರೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ; ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆ ಬಂದರೆ ಅರೆಗಳಿಗೆ ದಿಂಬನ್ನು ಬರಗಿಕೊಂಡು ಕೂತು ಕೊಂಡೇ ಆ ಜಡರನ್ನು ಕಳೆದು ಪುನಃ ಪುಸ್ತಕ ನೋಡುವುದು ಬರೆಯುವುದು ಹೀಗೆವಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಮೊದಲುಸಾರಿ ಬಂದು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಭೇಟಿವಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೂ ಈ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಪಂಡಿತರಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಯಿತು. ಆಗ್ಗೆ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾಪಂಡಿತರೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ

ರಾಮಶೇಷತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು.

ಈ ರಾಮಶೇಷತಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ವಿದ್ವತ್ತಿಗೆ ಕೊನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಇವರು ಕಣವೇ ಕೆಳಗಿನ ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಸ್ವಾರ್ಥ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಈ ಪಂಡಿತರು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಬಹುವಾಸಗಳನ್ನೂ ಜಹಗೀರನ್ನೂ ಹೊಂದಿ ಗೌರವತಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹುವಾಗಿ ಮರ್ಯಾದೆ ಇತ್ತು. ಇವರು ಉಚ್ಚೈಸ್ವಗಣಪತಿಯ ಉಪಾಸಕರೆಂತಲೂ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭೆಯುಳ್ಳವರೆಂತಲೂ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಹೆಚ್ಚಾದ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಗೂ ವಕ್ರವಾದ ಬಹಿಷ್ಕರಣಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಹಸುವಿಗೆ ಒಂದು ಹೊರೆಹುಲ್ಲನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಸೇರಿನ ತುಗರೀಬೇಳೆಯ ಗಂಟನ್ನು ಹಿಡಿದು, ರಾಮಶೇಷತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮೈಸೂರ ಕಲ್ಯಾಣೀ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತರಾದ ಅನವಟ್ಟ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ಅವರ ಸಂಗಡ ಹಗಲು ೯ ಗಂಟೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲ ೪ ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಆ ಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ನಿಂತು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತ

ನಾಡುತಾ ಇದ್ದರಂತೆ. ಇದು ಆಗಲೇ ದೊರೆಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ಅರಮನೆಯ ಇನ್ನೇ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಿಂದ ದುರ್ಬೀನನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ಕೊನೆಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ನಿಂತು ಇದ್ದೀರಿ, ಕಾಲು ನೋಯುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಎಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆಯವರ ಮೂಲಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಇನ್ನೊಂದುವೇಳೆ ದೊರೆಗೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷಂತಿಯಾಗಲು, ಆ ದಿನ ಹಗಲು ಫಲಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನೂ ಹುವ್ವಿನಹಾರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಮಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಇವರು ಹೋಗುವುದು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದು ವರೆಗೆ ದರಬಾರೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದು ರಾಜರ ಸವಾರಿಯು ಅಂಬಾ ವಿಲಾಸಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿಸಿತ್ತು. ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಂಬಾ ವಿಲಾಸದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿತ್ತು. ಒಳಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪಹರೇದವರು ತಡೆದರು. ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಲಿದ್ದ ಹುವ್ವಿನಹಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯ ಕೊರಳಿಗೆಹಾಕಿ, ಅವನ ಕೈಗೆ ಫಲಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ದೊರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮರುದಿನಸ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಭುಗಳು—ನಿನ್ನೆ ತಾವು

ದಯವಾಡಿಸಿದ್ದಿರಂತೆ, ನಾನು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನನಗಾಗಿ ತಾವು ತಂದು ಇದ್ದ ಹುವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಸಿಪಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅವನಿಗೆ ಫಲ ಘಂಟಾಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು, ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಪ್ರಭುವೇ, ಇದಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನಿದೆ? ನಿಮ್ಮ ಬಿರುದನ್ನು ಸಿಪಾಯಿಯು ಧರಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಲಾಂಛನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಅವನಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡಿದರೆ ತಮಗೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು, ಎಂದು ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊರೆಯು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಅದುವರೆಗೆ ಇವರಮೇಲೆ ಚಾಡೀ ಹೇಳಿದ್ದವರ ಮುಖ ಚಿಕ್ಕದಾಯಿತು.

ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅದೇ ಅಂಬಾವಿಲಾಸದ ತೊಟ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಿಚ್ಚಕತ್ತಿಯ ಕಾವಲುಗಾರನು—ಸ್ವಾಮಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೆ, ನನ್ನ ಹೆಸರಬಲಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಇದೆ ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ನಮ್ಮನ್ನು ಏನೆಂದು ಈ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಷಯಕುರಿತು ಕೇಳುತ್ತೀಯೆ? ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಯಾರಾದರೂ ಜೋಯಿಸರು ಬಂದರೆ ಕೇಳಿಕೊ, ಎಂದರು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಕಾವಲುಗಾರನು—ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದೀರಿ, ಹೆಸರಬಲಕ್ಕೆ ಹೇಳಲಾರಿರಿ, ಎಂದನು. ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಆಗ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿವಸದಮೇಲೆ ಆ ಕಾವಲುಗಾರನು ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ನಿಂತು ಪಹರೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ, ರಾಮ ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಲೆಗೆ ಬಹಿರ್ವಾಸವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕಿವಿಗೆ ಜನಿವಾರವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಿನೀರಿನ ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಂಬಾವಿಲಾಸದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಚ್ಚಕತ್ತಿಯವನನ್ನು ಕಂಡು ಕೂತುಕೊಂಡು— ಬಾರೈ ನನಗೆ ಹೈರವಾಡು ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು —ಸ್ವಾಮಿ ತಾವು ದೊಡ್ಡವರು, ನನಗೆ ಹೀಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾನು ಹೈರದವನೆ? ಎಂದನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ನೀನು ಹೆಸರಬಲಕ್ಕೆ ಕೇಳಲಾಗಿ, ಆ ದಿವಸ ನಾನು — ಜೋಯಿಸರನ್ನು ಕೇಳು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, ನೀವು ದೊಡ್ಡವರು ಇಷ್ಟವಾತ್ರ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೆ? ಎಂದೆ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ಉದ್ದವಾದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಇದ್ದೀಯೆ, ಹೈರವಾಡಲಾರೆಯಾ? ಎಂದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ಕೂಡಲೆ ದೊರೆಗೆ ವರದಿಯಾಯಿತು. ಸವಾರಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ಪ್ರಭುವು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು—ಮಹಾತ್ಮರ ಸಂಗಡ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಆ ಬಿಚ್ಚಕತ್ತೀ ಪಹರೆಯವನ

ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ದಂಡಿಸಿ, ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರು.

ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಕೆಲವು ದಿವಸ ಔಪಾಸನವನ್ನು ಮಾಡತಾ ಇದ್ದರು. ರಾಣಿವಾಸದ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಹಿಷ್ಕಾರಾದರು. ಆಗ ಔಪಾಸನವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೇ ಎಂಬ ಸಂಕಯಹುಟ್ಟಿತು. ರಾಮಕೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬರಲು ರಾಜರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಟದೆಲೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿಸುತಾ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಕಾಣಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದರು. ಹರಿಕಾರ ಬಂದು ದೊರೆಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವರು ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹರಿಕಾರ ಬಂದು ಕೈಮುಗಿದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೊಂಡ; ಆದರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಒಬ್ಬ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನೂ ತರುವಾಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ಬಂದರು. ಯಾರಿಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ — ಆರೋಗಣಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಯಿತು, ಉತ್ತರವೇನು? ಅಪ್ಪಣೆ ಏನು? ಎಂದರು. ಈ ದೊರೆಯು ಹೆಂಡತಿ ಮುಟ್ಟಾಗದಿದ್ದಾಗ ಔಪಾಸನ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ ಯೋ ಮುಟ್ಟಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದೆ. ಮಾಡಿದರೂ ಒಂದೇ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೂ ಒಂದೇ, ಎಂದು

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕೋಪದಿಂದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆ ಹರಿಕಾರರೂ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವರೂ ಹೋಗಿ ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಪ್ರಭುವು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಮೇಲೆ ಕೋಪವಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯೇ ನಮಗೆ ಮಹಾಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಹೇಳಿ ಆ ದಿನ ಮೊದಲೊಂದು ಔಪಾಸನವಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ಈ ರಾಮಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸತಕ್ಕ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ನಡೆಯಿತು. ಇವರು ಒಂದುಸಾರಿ ತಿರುಚನಾಪಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ನಿರ್ಮಾಸುಪ್ಪವಾಗಿದ್ದ ಕಡೆ ದಿನದಿನವೂ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಆಹ್ನಿಕವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತಾ ಇದ್ದರು. ಕಾವೇರೀ ನದಿಯ ಆ ಕಡುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಇವರು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಜಪಮಾಡುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದರು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರಕಡೆ ಕೊಂಚ ಜನರ ಸೇನೆ ತಿರುಚನಾಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಣ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಸೊಳ್‌ಜರು ಆ ಕಡುವಿಗೆ ಬಂದು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೀರಿಗೆಬಿದ್ದು ಈಜಾಡುತ್ತಾ ಜಗಳವಾಡಿದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಬೈದಾಡಿ ಹೊಡೆದಾಡಿ ಮುಖ ಮೈಯಲ್ಲಾ ರಕ್ತಮಯವಾಯಿತು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಕರ್ನಲ್ ಎಂಬ ಸೇನಾಪತಿಯಲ್ಲಿ

ದೂರು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆತನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾರೊಂದು ಕೇಳಲು ಆ ಸೋಳ್‌ಜರು—ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸ್ವಲ್ಪದೂರದಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಬೂದಿ ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದ, ಎಂದು ರಾಮಶೇಷ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಕೋರಿದರು. ಇವರನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕರಿಸಿ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು — ನಾನು ಒಂದನ್ನೂ ಅರಿಯೆ, ಈ ಇಬ್ಬರು ಸೋಳ್‌ಜರುಗಳೂ ಕೋವದಿಂದ ಕೂಗಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ನನಗೆ ಅವರ ಮಾತು ಬಾರದು ; ಇವರಿವರು ಆಡಿದ ಮಾತಿನ ಶಬ್ದವನ್ನು ನಾನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ ಎಂದು ಇವನಿವನು ಈ ಈ ಶಬ್ದವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಎಂಬದಾಗಿ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಆ ಸೋಳ್‌ಜರುಗಳು ಒಪ್ಪಿದರು. ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಆದರೆ ಇವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಭಾಷೆ ಬಾರದೆಂಬುವುದನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಇವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಒಂದು ಸಭೆ ಸೇರಿತು. ಒಂದುಸಾರಿ ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಿಡದೆ ಪುನಃ ಅದೇಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾವು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಈ ಪಂಡಿತರು ಒಪ್ಪಿದರು. ಆ ಜಿಲ್ಲಾ ಕಲೆಕ್ಟರು ಸಾಹೇಬನು ತನ್ನ ಮನೇ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹಳೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪುಸ್ತಕ, ಒಂದು ಲ್ಯಾಟಿನ್

ಭಾಷೆಯ ಪುಸ್ತಕ ಇವರೆಡರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಪುಟ ಓದಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಕೂಡಲೆ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಲೇಖನವೂ ಬಿಡದೆ ರಾಮಶೇಷಕಾಸ್ತಿಗಳು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಆ ಸಭೆಯೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು.

ಇವರ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಲು ಸ್ಥಳಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆ. ಇವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಉಪಕಥೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೆ. ದೊರೆಯು ಬಹು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಗೂ, ಲೇಖನವೂ ಅಹಂಕಾರಪಡುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯಬಂದರೆ ಎಲ್ಲರ ಸಂಗಡಲೂ ಗರ್ವವಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಪಂಡಿತರುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಲೇಖನವೂ ನೋಯಿಸದೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಾಪಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಅಯ್ಯೋ ಗುಣನಿಧಿಯಾದ ದೊರೆಯೆ! ಕಾಲಯಮನು ತನ್ನ ಪಾಶಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಗುರಿಮಾಡಿದ !

ಈ ಮೇಲೆ ಕಂಡ ರಾಮಶೇಷಕಾಸ್ತಿಗಳು ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕಕಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಎಂಬ

ಶಬ್ದದಮೇಲೆಯೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ಕೋಟಗಳನ್ನು ಏರಿಸಿದರಂತೆ. ಏನಂಚ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಗಳ ಅನುಪಮವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಸಂಗತಿಯೇನೋ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತೆ.

ಇಂಥಾ ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಮನು ಪರವಶನಾಗಿ ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ತಾನು ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಎಣಿಸಿ, ಮೈಸೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ರಮವು ಈಗ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಸ್ಕೂಲುಗಳು, ಕಾಲೇಜುಗಳು, ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳು, ಎಂಬ ಬಗೆಬಗೆ ವಿದ್ಯಾವೈಖರಿಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಸ್ತರುಗಳು ಪ್ರೌಢೇಶರುಗಳು ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಅರಿಯರು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆ ಎಂದು ಯಾವ ಸರ್ಕಾರಿ ಇಲಾಖೆಯೂ ಏರ್ಪಡಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ನಿಗದಿಯಾದ ಹಣವೇನೂ ನೆಚ್ಚೆನಾಗುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಧನಿಕ

ರಾದವರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಓನಾಮದಿಂದ ಮೊದಲುವಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಕಾಗದ ಓದುವುದು, ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಟಿಪ್ಪಣಿಹಾಕುವುದು, ಕಳೆಯುವುದು, ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಮಠಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಮಠಗಳಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿ ಗುಣಕಾರ ಭಾಗಾಹರ ಮಾಡುವಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನು ಬಹು ಫಲಕನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಬಾಲಕರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥಾ ಮಠಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುತಾ ಇದ್ದ ಭಾಷೆಯು ದೇಶಭಾಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಹುಡುಗರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ವರ್ಷಾಶನ ಅಥವಾ ಮಾಸಾಶನವನ್ನು ಕೊಡುತಾ ಇದ್ದರು. ನವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೀಜಮಾಸ ಒಂದು ತಿಂಗಳೂ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಉಡುಪನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂಣದ ಕೋಲನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಖಂಡರಾದ ಜನರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತಾ, ಹುಡುಗರಿಂದ ಚೌಪದನೆಂಬ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಿಸುತಾ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಜನರಿಗೆ ವಿನೋದವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹುಡುಗರಿಗೆ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡು

ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣ, ತರ್ಕ, ವೇದಾಂತ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರೈಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತರುಗಳಿಂದ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಒಂದೊಂದು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನನಾಡಿ ಜನರು ಮಹಾಪಂಡಿತರಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇಂಥಾ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಆಗಿದ್ದ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ಅನೇಕ ರಾಜರುಗಳ ಅವಲಂಬನೆಯ ದೊರೆಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ರಾಜಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಪ್ರಸಂಗಗಳೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ರಾಜರು ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಪುಷ್ಕಳವಾಗಿ ಮಾಸಾತನಗಳನ್ನೂ ವೃತ್ತಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಅಂಧಕಾರವು ಅವರನ್ನು ಕವಿಯದಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ವೈದುಷ್ಯವು ದ್ಯೋತಕವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚಾದ ಗೌರವವನ್ನೂ ಅಮೋಘವಾದ ಸಂಭಾವನೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಪಂಡಿತರುಗಳು ಯಾವ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸಿಕೊ

ಓ, ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು
 ಕಂಡಂತೆ ಕಾಪಾಡುತಾ ಇದ್ದಕಾರಣ ಶಿಷ್ಯರು ಗುರುವಿ-
 ಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಗುರುಕುಲವಾ-
 ಸವನ್ನು ಮಾಡುತಾ ಗುರುಶುಶ್ರೂಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ ಇರು-
 ದ್ದರು. ಇಷ್ಟುವಿನಾ ಆಗಿನ ಪಂಡಿತರು ವಿದ್ಯಾದಾನಮಾ-
 ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅರಮನೆಯಿಂದಲಾಗಲಿ, ಶಿಷ್ಯರಿಂದಲಾಗಲಿ,
 ಕ್ರಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ನವನ್ನೂ, ವಿ-
 ಕ್ರಯವನ್ನೂ, ಕನ್ಯವನ್ನೂ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಾರುವುದು ಮಹಾ-
 ಪಾತಕಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸ-
 ಫಾರದವರು ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಾ-
 ಟುವಾಡುವವರೆಗೂ ಈ ಕ್ರಮವೇ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.
 ಕ್ರಿತಿ ಪಂಡಿತರ ಮನೆಯೂ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹೇಳುವ
 ಸಂದೊಂದು ಕಾಲೇಜಾಗಿತ್ತು.

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಮೇಲೆ ಬರೆದೆ. ಇದರಿಂದ
 ಮುಗಾಂತರದಲ್ಲಿ ಎಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಕೂಡದು.
 ಈಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ೫೦ ವರುಷಗಳಹಿಂದೆ ಹೀಗೆ ಜರುಗುತಾ
 ಇತ್ತು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಈ ಕ್ರಮವು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾ-
 ನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಾಚಾರವಾಗಿ ನಡೆದುಬಂತು. ಈಚೆಗೆ ಅನ್ಯ
 ಶಿಕ್ಷಣಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಆಗಿರುವ ಏರ್ಪಾಡಿನಲ್ಲಿ

ಈ ಧರ್ಮವು ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಯಿತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಾಠವನ್ನು ಓದುವುದು, ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಂಬಳವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪಾಠದೇಳುವುದು, ಗಂಟೆಗೆ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಬಂದು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂಶಯವನ್ನು ಪರಿಚ್ಛೇದಮಾಡಿಕೊಡಲು ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಅಕ್ಕರೆಯೂ ಸಹನವೂ ವ್ಯವಧಾನವೂ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು, ಇದರಿಂದ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಭಕ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು, ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಗುರುವಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು, ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಗುರುವಿನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವ ಗೌರವವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವನ್ನು ದೂಷಣೆಮಾಡತಕ್ಕ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದು, ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಅನರ್ಥಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಾ ಬಂದವು. ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವಿದ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿಸುತ್ತಾರೆಂಬ ಹೆಸರೊಂದಾಯಿತೇ ವಿನಾ, ಈ ಹಣದಿಂದ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಸಂಬಳವೂ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಖರ್ಚೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ವಿದ್ಯಾದಾನ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೂ

ಲೋಪವಾಯಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಲೋಪವಿದೆ.

ಈಗಿನ ಹೊಸರೀತಿಯು ನಮಗೆ ಪ್ರಕೃತವಾದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಹಾ ಪಂಡಿತರ ಪೂರ್ವಾಚಾರವನ್ನೂ ವಿಧಿಯನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿ ಅನ್ನದಾನಕ್ಕೂ ವಿದ್ಯಾದಾನಕ್ಕೂ ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನೇ ತೌರುಮನೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಐದಂಪರ್ಯೇಣ ಮಹಾ ಪಂಡಿತರಾದ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪಾಠವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ರಾಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ತಾನು ಬಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಅರಿಕೆಮಾಡಿದನು. ಈತನಿಗೆ ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬಾಲ್ಯಪಾಠವೇ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಕಾರಣ, ಈತನಿಗೆ ಪಾಠಹೇಳಿಕೊಡಲು ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಗ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯವರಿಗೆ ಹೋಗಿಂದು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಈ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿದ್ದನು. ತಮ್ಮ ತಂದೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ ಅನೇಕರಿಗೆ ಉದ್ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ಸೇರಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತಾ ಇದ್ದನು.

ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಾಚಾರರೀತ್ಯಾ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಅನ
ಧ್ಯಯನವಾದ ಮೂರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇ
ಳುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತ್ರಯೋದಶಿಯಾದ ಪ್ರದೋಷದ ದಿವಸ
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ತಾವುತಾವು ಓದಿದ
ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಂತನೆಮಾಡಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡುತಾ
ಇದ್ದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯು
ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದನು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಇನ್ನೂ
ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತಾ ಇದ್ದನು.
ಇವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉದಾ
ಸೀನಭಾವವೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಪ್ರದೋಷ
ದಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ನಿಸರ್ಗವಾದ ಪ್ರತಿಭೆಯು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ
ಬರಲು ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಯ ದೊರೆಯಿತು.

ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದಮೇಲೆ ಮುಕ್ತಾವಳಿ ದಿನಕರಿ ಮುಂತಾದ
ಪ್ರಕರಣ ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆಯಷ್ಟೆ. ಚಿಂತಾಮಣಿ ಎಂದು ನವೀನ
ಗ್ರಂಥವೂ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಗಂಗೇಶ್ವರಮಿಶ್ರೇಪಾಧ್ಯಾ
ಯರು ಬರೆದರು. ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಗೌರ
ವಾರ್ಥಕ ಬಹುವಚನದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳತಕ್ಕವಾಡಿಕೆ ಇದೆ.
ಚಿಂತಾಮಣಿಗೆ ದೀಧಿತಿ ಅಥವಾ ಶಿರೋಮಣಿ ಎಂದು ರಘು

ನಾಥಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ರಚಿಸಿದಾರೆ. ಚಿಂತಾ ಮಣಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ, ಅನುವಾನ, ಉಪಮಾನ, ಕಬ್ಬಿ ಇವುಗಳಮೇಲೆ ರಚಿಸಿದ ಗ್ರಂಥವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಾಗಿ ದೀಧಿತಿ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚತುರ್ದಶ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಹೇಳಿವೆ.

ಈ ಸಂಗತಿ ಕುರಿತು ಮುಂದೆ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊಸಪರಿ ಎಂದು ಕಾಣಬಹುದಾದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮೊಳೆಗಳಮೇಲೆ ಕೆತ್ತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಎಂತ್ರವೇ ನಮ್ಮವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪಂಡಿತರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಾಯಿಗೆ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ವೇದ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ಅವುಗಳ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ಮೊದಲಗೊಂಡು ಇವರಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಇಡಬಹುದಾದಷ್ಟು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಪಂಡಿತರು ಚ ಚು ಬಿಡದೆ ಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿ

ಪಂಡಿತನೂ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕಶಾಲೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವರು ಗಿಣಿಗಳಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ತಾವು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸದ್ದುಮಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಎಂದು ಕೆಲವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷಾ ಪಂಡಿತರು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಪರಿಹಾಸಮಾಡುವವರ ಅವಿಜ್ಞತೆ ಪ್ರಕಾಶವಾಗುವುದು. ಒಂದು ಪದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತಿಪದವನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕೈದು ಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಯಾಗಲಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ತಾವು ಅರ್ಥ ಹೇಳದೆ ವೆಂತಲೂ ತಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡೆವೆಂತಲೂ ಈಗಿನವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದಾರೆ. ಟಕ್ ಎಂದರೆ ಟೋಕ್ ಎಂದು ಅರ್ಥ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲವಾಗಿ ತಾವು ನಿಸ್ಸೀಮರಾದೆವೆಂದು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ತಪ್ಪು. ಒಂದು ಪದದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವರವ್ಯಂಜನಗಳು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದವು ಎಂಬುವುದನ್ನು ಮೊದಲುವಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರ ಪ್ರಯೋಗ ಪ್ರಯೋಜನ ಮೊದಲಾಗಿ ಅಧ್ಯಂತವನ್ನೂ ಹೇಳುವವರೆಗೆ ನಮ್ಮವರು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳಿಲ್ಲ. ವೇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ವೇದಾಂಗಗಳು ಉಪಾಂಗಗಳು ಇವೆಲ್ಲಾ ಹುಟ್ಟಿವೆ. ಈ ಅರ್ಥ ವಿಚಾರಕ್ಕೋಸ್ಕರ

ವಾಗಿಯೇ ವಿನಾಶಾಂಸವೆಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರವೇ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಒಂದು ಅರ್ಥ ವಿಚಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಲಕರಣಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ನಮ್ಮ ಪಂಡಿತರು ಅರ್ಥವನ್ನರಿಯದೆ ಬಾಯಿಗೆ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಾಧು ವಲ್ಲ. ಅರ್ಥವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಾಯಿ ಪಾಠ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಒಂದು ಸಾಧಕವಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅರಿಯದೆ, ದ್ರವ್ಯಲಾಭವನ್ನೂ ಸಂವಾದನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಟಿಪ್ಪಣಿಗೆ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅಪಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗಮಾಡಿರುವ ಪಂಡಿತರು ಇನ್ನೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಉತ್ತಮ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮವರು ಬಾಯಿಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರು ಓಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾಗಲಿ ಕಾಗದದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಇರಿಸುತ್ತಾಲೂ ಇದ್ದರು. ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಯೊಬ್ಬೊಬ್ಬನಲ್ಲಿಯೂ ಪುಸ್ತಕ ವಿರುತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುರುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪುಸ್ತಕ ವಿರುವುದು ; ಒಂದು ದಿವಸದ ಪಾಠವನ್ನು ಓದಿದ ತರುವಾಯ ಶಿಷ್ಯರು ಗುರುಗಳಿಂದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಇಸುಕೊಂಡು ಮರುದಿನಸ ಓದಬೇಕಾದ ಭಾಗವನ್ನು ಬೇರೆಬೇರೆ ಕಾಗದ

ಅಥವಾ ಓಲೆಯಮೇಲೆ ಬರೆದುಕೊಂಡು ಮರುದಿನಸ ಅದನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯರು ಪಾಠಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಚಿಂತನೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಇದು ಹೊರತು ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಿರುವಂತೆ ಅಚ್ಚಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆಕಂಡ ಕಥಾಸರಣಿಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿ ಸೋಣ. ಒಂದಾನೊಂದು ಪ್ರದೋಷದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಚಿಂತನೆಯರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಚತುರ್ಥನ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಜರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹನ್ನೆರಡನೇ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಆ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಹದಿಮೂರನೇ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದಲ್ಲಾ ಎಂದು ಉಪವಾದನಮಾಡಿ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಹದಿಮೂರನೇ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಈತನು ಓದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಓದಿ ಪಂಡಿತನಾದವನ ಧೋರಣೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾಡಿದನು. ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೇ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇದೂ

ಹೊಸದಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಮತ್ತು ತಮಗಿಂತಲೂ ಕಿರಿಯವನಾಗಿಯೂ ಪ್ರವಚನದಲ್ಲಿ ಕೀಳೆತರದವನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ರಾಮನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿವಾಡುತಾ ಇದ್ದ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರವೂ ಸಹಾ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹುಟ್ಟುತಾ ಬಂದ ಪ್ರತಿಭೆಗೂ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಕ್ಕೂ ಇದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವರ್ಗದವರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪೂರ್ವಾಚಾರವು ನಡೆದು ಬರುತಾ ಇತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಈ ವಿಧವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವು ಜರಗುವಾಗ್ಗೆ ಒಬ್ಬನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉತ್ತರಕೊಡದೆ ಹೋದರೆ, ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ಬಾರದವನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದವನಿಗೆ ಮುಂದಿನ ದಿವಸದ ಪಾಠವನ್ನು ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪಾಠವನ್ನು ಗುರುಗಳ ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ಬರೆದುಕೊಡಬೇಕೆಂತ ಒಂದು ವಿಧಿ ಇತ್ತು. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಲಾಗದ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ವಿಧಿಸುವ ವಾಡಿಕೆ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ರಾಮನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ಬಾರದೇ ಹೋದ್ದರಿಂದ, ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ಇವರು ಈ ಮೈಸೂರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಬರೆದುಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಧಿಗೆ ಒಳಗಾದರು.

ರಾಮನಮೇಲೆ ಈ ಜನರಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಶಿಷ್ಯರೂ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದ ರೀತಿಗೆ ಅಹಂಕಾರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾದ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದೂರಹೇಳಿದರು. ಆತನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೈಸೂರ ಹುಡುಗನು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನೇ ಸಾಧಿಸಲು, ಇವನಿಗೆ ಗರ್ವಭಂಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯಾದ ದೊಡ್ಡಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಗಲಭೆ ಕುರಿತು ತಿಳಿಸಿದನು. ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇವರಿವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ವಿವಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೈಸೂರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಯಾವ ಭಾಗವನ್ನು ಓದುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಚರ್ಚಾಸ್ಪದವಾದ ಹದಿಮೂರನೇ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ರಾಮನು ಓದಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಪಾಠವಾಗಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಪಾಠವಾಗಲು ಪ್ರತಿಬರಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮನಿಗೆ ಆ ಪ್ರಕರಣವಿರುವ ಹಾಳೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟದ್ದರೆ? ಎಂದು ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೇಳಿದರು. ಆ ಹಾಳೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ಇತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಆಗ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು

ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು—ಈ ಭಾಗವನ್ನೇ ಓದದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆ ಬಗೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಸಹಿತ ನೋಡದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಈ ಮೈಸೂರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಹದಿಮೂರನೇ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಊಹಿಸಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಬಹುಸಾಧುವಾಗಿದೆ. ಇವನು ಹೇಳಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವಂತೆಯೇ ದೀಧಿತಿಕಾರ ರಘುನಾಥ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದಾರೆ. ಓದದೇ ಇದ್ದ ಭಾಗವನ್ನು ಕೂಡ ಓದಿದವನ ಧೋರಣೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಸಾಧಿಸುವುದು ಈತನ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೆ. ಇವನು ಎರಡನೇ ದೀಧಿತಿಕಾರನಾಗಿದಾನೆ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಗದಾಧರಿ ಮೊದಲಾದ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ; ಈ ಬಾಲಕನ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಿಮಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ; ಎಂಬದಾಗಿ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಮಗನಾದ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನೂ ಸಹಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೂದಲಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಆ ದಿವಸ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ತಾವೇ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದರು.

ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಹೇಳುವ ಕ್ರಮವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಹು ಕಠಿಣವಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ವಿದ್ಯಾ

ರ್ಥಿಯೂ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಕೇಳಕೂಡದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೇಳಿದರೆ ಅದು ಸಂಗತವಾಗಿರಬೇಕು. ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಂಗತವಾದರೆ ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬರುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಅಂಥಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಲು ಅವನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವನನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಭೀತಿಯು ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಗೆ ಬಹುವಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಇತ್ತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ್ಗೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಪಾಠವಾಗುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಗೆ ಒಂದು ಸಂಕಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಕೋಪಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಚೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೋ ಎಂದು ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಯು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಈ ಸಂಕಯವನ್ನು ಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯವನ್ನು ಈತನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗುರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಿಷ್ಯರು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಷ್ಟೆ. ಅದರ ಶಿಷ್ಯರು ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುರುವಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಬಗೆಯುವುದು, ನೀರನ್ನು ಸೇದಿಹಾಕುವುದು, ಇತರ ಮನೆಗೆಲಸ

ಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಎಂಜಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಗೋಮಯ ಹತ್ತಿಸುವುದು, ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳೂ ಗುರುಕುಶ್ರೂಷೆ ಎಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮೇಲೆಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗುರುವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸತಕ್ಕ ಬುದ್ಧಿಯು ಆಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಸಂದೇಹ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಮಯ ದೊರೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿನಸ ತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಭೋಜನಮಾಡಿ ಕೈತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ರಾಮನು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಅವರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರು ಕೈತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತಾ ಇರುವಾಗ್ಗೆ ರಾಮನು ಧೈರ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತನಗೆ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂಶಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆಗ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ತರುವಾಯ ಮರುದಿನಸ ತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದೇವತಾರ್ಚನೆಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ್ಗೆ ರಾಮನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಸಂಶಯ ಹರಿಯುವಹಾಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ರಾಮನು ರಾಯದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಅನುಕೂಲ್ಯ ಕಡಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳವಿರಲಿಲ್ಲ. ಓದುವುದಕ್ಕೆ

ಬೆಳಕು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ರಾಮನಿಗೆ ಇದು ಯಾವುದೂ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳಾಗಿ ತೊರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಸಕಡ್ಡಿ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹಗಲು ಕೂಡಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅನುಕೂಲವಾದ ಕಡೆ ಬೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕೂತು ಆ ಕಡ್ಡಿಕಸಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿಸಿ, ಅದರ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓದುತ್ತಾ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಒಂದು ದಿವಸ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಅಯ್ಯಾ ಬಾಲಕನೆ, ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ವಯಸ್ಸು ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ, ಶಾಸ್ತ್ರ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಇಷ್ಟುದೂರ ಬಂದು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಇರಲು ದೇಹದಲ್ಲಿ ದಾಡ್ಡ್ಯನಾಲದು. ನಿಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಯೋಗ್ಯರಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಬಹುದು ಎಂದರು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು — ಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಂದೆನಲ್ಲಾ, ನನ್ನ ಮನೋರಥ ಭಗ್ನವಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಈತನನ್ನು ಕುರಿತು — ಅಯ್ಯಾ, ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ತಿರುವತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರೆಂದು ಇದಾರೆ. ಅವರು ಪಂಡರಪುರದ ವಿಠಲೋಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿದವರು. ನಾನು ನಾಗಪುರದ ಹನುಮಂತಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿದೆ. ಶ್ರೀನಿ

ವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತರು, ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನೀನು ಸಂಶಯಪಡದೆ ಹೋಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಅಪ್ಪಣೇ ಪ್ರಕಾರ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ತಿರುವತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿ ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರ ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಓದಿ ಗರ್ಗೇಶ್ವರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂಣಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂಬವರಲ್ಲಿ ಭಾಷ್ಯಶಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ತಿರುವತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಶಾಸ್ತ್ರ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೆ ಜರಗಿತು. ಈ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಎರಡನೇಸಾರಿ ಬಂದರು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುವು ಅವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾದ ಗೌರವದೊಡನೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಸಂಸ್ಥಾನದ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ ಆ ದಿವಸ ರಾಜ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು. ಆದರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದಕ್ಷಿಣಾ ಮೂರ್ತಿಯಹಾಗೆ ಬಂದು ಕೂತಿರುವ ಆ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಗಂಡ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆಸ್ಥಾನ ಪಂಡಿತ ಠಾಗಿದ್ದ ಕುಟ್ಟಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಇವರೊಡನೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ

ಕೂತು ಕೊನೆಗೆ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನಾದಂತೆ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬರುವರೆಂದು ಕೇಳಿ, ಇವರನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದ ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಂಚೀಪುರದಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಶ್ರೀ ಮೈಸ್ಥವ ಪಂಡಿತರೂ ಬಂದು ಆ ಸಭೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಅರಂಭವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಮಾಧಾನಹೇಳಲು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಕಂಚಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಇದು ಮುಂದಿನ ಕಥಾಸರಣಿಗಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಭೇಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದ ರಾಮನ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ, ರಾಮನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿ—ಇವನಿಗೆ ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಯಶಸ್ಸು ಉಂಟು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಇದು ಹಾಗಿರಲಿ. ಅತ್ತ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣದು
 ಗರ್ವದಿಂದ ಹಿಂತಿರಿಗಿ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗೆ ಸುವಾರು
 ೧೬ ವರುಷ. ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಾಸಂಗ
 ವೇನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜರಗದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಗೆ, ನಮ್ಮ ಕಾಸ್ತಿಯ
 ಪ್ರತಿಭೆಯು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿಯು ಹೇಳುವ
 ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಭಾ
 ಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ, ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ
 ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದವರು ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದ ಅಂಶವನ್ನು ತಿಳಿ
 ಯೋಣ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ಗೊ
 ತ್ತುವಾಡಿ ಗೋಜನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಉಪ
 ಪಾದನವಾಡಿ, ಇದಿರಾಳಿಗೆ ಸಾಧಕಗಳು ಏನೂ ಇಲ್ಲದಹಾಗೆ
 ಅವುಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಿ
 ಸ್ಕಲ್ಮಿಷವಾದ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಯೊಡನೆ ಯೋಚಿಸೋಣ, ಹೀ
 ಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತಾನು ಕೇಳದೇ ಇರತಕ್ಕ
 ಸಂಗತಿಯಾದರೂ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ ವಿಷಯ
 ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗುವುದು. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಹಜವಾದ ಬು
 ದ್ಧಿಜಾತಿಯೂ ಅಂಥಾ ಬುದ್ಧಿ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ತಂದು ಕಾಲ
 ಕೈ ಸರಿಯಾಗಿ ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರಾಚೀನ ಕರ್ಮಪರಿಪಾ
 ಕವೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಇದ್ದೇತೀರಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಸೇ

ರಿದ್ದ ಕಡೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೊಸ ಸಂಗತಿ ಸ್ಫುರಿಸತ
 ಕ್ಕದ್ದು. ಇಂಥಾ ಬುದ್ಧಿಜಾತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರತಿಭೆ ಎಂದು ಹೇಳ
 ಬಹುದು. ಈ ಗುಣದ ಪ್ರಭಾವ ಅತಿಬಲವಾಗಿ, ಇತರ
 ರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಅಳಿಕ್ಕಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಸಾಲದೆಂದು
 ತೋರುವವರೆಗೆ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಹುಟ್ಟು
 ವುದು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ದುರ್ಗುಣವೆಂಬ
 ಪಿಶಾಚವು ಪಂಡಿತನಾದ ಬಾಪುಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಸಹಿತ ಬಿಡದೇ
 ಹೋಯಿತು. ಇದನ್ನು ಉಚ್ಚಾಟನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆತ
 ನಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಸಾಲದೇ ಹೋಯಿತು. ಮಹಾವಂಡಿತ
 ರಾದ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಬೇಕೆಂಬ
 ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಕೋರಿಕೆಯು ನೆರವೇರದೇಹೋದ್ದು ಬಾಪು
 ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಮತ್ತು ಇವನಂಥಾ ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ
 ಕುದ್ರಗೇಡಿತನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಕಹಿಯಾದ ಫಲವೆಂದು ಹೇ
 ಳಲು ಸಂಕಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟಾದಾಗ್ಗೂ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ತಮ್ಮ ಗುರು
 ಗಳೆಂದು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆ
 ಚ್ಚಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಇದ್ದನು. ತ್ರಿಯಂಬಕ
 ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೊನೆಗೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧಿ
 ಹೊಂದಿದರು. ಇವರ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗದಕಡೆ

ಇರುವ ರಂಗಸಮುದ್ರವೆಂಬ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದೆ. ರಾಮಕಾಂಡಿಯು ಗರ್ಗೀಶ್ವರೀ ಅಂಶಾಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷ್ಯಶಾಂತಿಯನ್ನುವಾಡಿ ದನವೈ. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ ರಾಮಕಾಂಡಿಯು ಆ ರಂಗಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಮಾಧಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೇವರೆ ಗೂ ಪಾರಾಯಣವಾಡಿ ಸಮಾಧಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿ ಬಂದನು. ಇಂಥಾ ಗುರುಭಕ್ತಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇದು ಕೈಕಾಲು ಇಲ್ಲದ ಕಥೆ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯವಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದು ನಿಶ್ಚಯವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

೪ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ವಾಸ—ಆಗಿನ ದರಬಾರಿನ ಸ್ಥಿತಿ.

ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ರಾಮಕಾಂಡಗಳು ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದರೆಂದು ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಗುರುಗಳಿಗೆ ಈ ಶಿಷ್ಯನಮೇಲೆ ಕೇವಲ ಅಭಿಮಾನವಿತ್ತು. ಸ್ನಾತಕ ವೈಷ್ಣವರೆಂಬ ವೈಷ್ಣವ್ಯವನ್ನು ಇವರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಭೇದವು ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿಯೂ ವಾದದಲ್ಲಿಯೂ ಇತ್ತೇಹೊರತು ಈಚೆಗೆ ಆದ ಹಾಗೆ ವಿವರೀತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಲ್ಲದವರಲ್ಲಿ

ಇಂಥಾ ಭೇದಜ್ಞಾನವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಶ್ರೀನಿ
ವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಷ್ಟು ಅಭಿನವಾನವು
ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಜುನನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ವಿವರ
ಮುಂದೆ ತಿಳಿಯುವುದು. ಆಚಾರ್ಯರು “ನಮ್ಮ ರಾಮುಡು”
ಎಂತಲೂ “ರಾಮುಡುತಾಸ್ತ್ರಿ” ಎಂತಲೂ ಈತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿ
ಯಿಂದ ಕರೆಯುತಾ ಇದ್ದರು. ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ
ಪ್ರಕಾಶವು ದಿನೇದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತಾ ಬಂತು. ಇವರ ತಂದೆಗೆ
ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುಖದ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದು ೫೦. ಐದು
ವರಹ ಸಂಬಳವಿತ್ತು. ಆತ ತೀರಿಹೋದಮೇಲೆ ಇದು
ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು. ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿ
ದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಅದೇ ಸಂಬಳವನ್ನು
ಈತನಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಇವರ ತಂದೆಗೆ ಮೂರು
ವರಹ ಇತ್ತೆಂತಲೂ ಅದೇ ಸಂಬಳವೇ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರೀಗೆ
ಆಯಿತೆಂತಲೂ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ
ಈತನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು.

ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬ್ರಹ್ಮತಂತ್ರ ಘಂಟಾ
ವತಾರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಪರಕಾಲಮರಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಗಳಾ
ಗಿದ್ದರು. ಇವರು ಸ್ವತಃ ಪಂಡಿತರು, ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತ್ರಿ
ಗಳೇ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನುನಾಡಿ ತ್ರಿಮಂತ

ದೀಶ್ವ ಬಾಜಿರಾಯರ ಮಹಾಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುವಾನವನ್ನು
 ಹೊಂದಿ ಬಂದವರು. ಇಂಥಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ
 ಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮಠದ ವಿದ್ವಾಂಸವೇತನ
 ನೆಂದು ಗುಣ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮಾಸಾ
 ಳನಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ನಂಜನಗೂಡಿನ ಸುಮತೇಂದ್ರ ಮಠ
 ದಿಂದ ೨೫ ರೂಪಾಯಿ, ಸೋಸಲೇ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಮಠದಿಂದ
 ೨೫ ರೂಪಾಯಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವರ್ಷಾಶನ ನಡೆಯು
 ತಾ ಇತ್ತು. ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ವೈಷ್ಣವ ಮತಾವಲಂಬಿ
 ಗಳು, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸ್ನಾತರು. ದ್ವೈತವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ
 ಮತಗಳಿಗೆ ತೌರುಮನೆಯಾದ ಈ ಮಠಗಳಿಂದಲೂ ಬಹು
 ಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು
 ಹೊಗಳುವುದಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಗುಣೈಕಪಕ್ಷಪಾತಿ
 ಗಳಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವೈಖರಿಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಟ್ಟು ಮತವೈಷಮ್ಯ
 ವನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಮರೆತು ಬಹುವಾನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ
 ಆ ಯತಿಶ್ರೇಷ್ಠರುಗಳ ಧಾರಾಳವಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂಡಾ
 ಡುವುದಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲ. ಆ ಯೋಗ್ಯತೆ
 ಯನ್ನೂ ಈ ಧಾರಾಳವನ್ನೂ ತೂಕಮಾಡತಕ್ಕ ತಕ್ಕಡಿಯಾ
 ವುದೋ ಅರಿಯೆ. ಆ ದಂಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಸೆಟ್ಟ
 ಯಾರೋ ಕಾಣೆ.

ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣಭಾಗದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಕೆರೆ ಹಿಂದೆ ಹಳೇ ಅಗ್ರಹಾರವೆಂದು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಯ್ಯನ ಭತ್ತ ವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿರುವ ಸರ್ಕಾರದ ಹಳೇ ಸತ್ತವಿದೆ. ಅದು ಇರುವ ಬೀದಿಗೆ ಭತ್ತದಬೀದಿ ಎಂದು ಹೆಸರು. ಆ ಬೀದಿ ಯಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು.

ಈ ಮನೆಯು ತಂಜಾವೂರು ನಾಯಕನಿಗೆ ಸೇರಿತ್ತು. ತಂಜಾವೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮರಾಟೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ಗಂಡುಸಂತಾನ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೂ ಅಧಿ ರಾಜರಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾ, ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಅನೇಕ ರಾಜವಾಡೆಗಳನ್ನು ತಮಗೆ ಅಧೀನರಾಜ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಂಶನಷ್ಟವಾಗಿರುವ ತಂಜಾವೂರ ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಸಂತಾನಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪುತ್ರ ಸ್ವೀಕಾರವಾಗಕೂಡದು ಎಂತಲೂ, ಆಗಿದ್ದ ದೊರೆಯಕಾಲಾ ನಂತರ ತಂಜಾವೂರ ಸಂಸ್ಥಾನವು ಕಂಪನೀ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂತಲೂ ಚರ್ಚೆ ನಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕಾಲೋ ಚಿತವಾದ ಮರ್ಯಾದೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಮೈಸೂರ ರಾಜರ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಂಜಾವೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ಮೇಲೆಕಂಡ ನಾಯಕನು ರಾಯಭಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದನು. ಆತನು ರಾಮ

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕೇಳಿ ಇವರಿಂದ ಸುವಾರು
 ೪೦೦ ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನಮನೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿ
 ಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಮನೆಯು ಉತ್ತರಾದಿಮಠದ
 ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದೆ. ಈಚೆಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಅಂಣನಮಗಳ
 ಮಗನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಆ ತರುವಾಯ ಈ ಮನೆ
 ಯನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಸಿ ಶುಚಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟದಾರೆ. ಇದನ್ನು
 ಒಂದು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಮ
 ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪೌತ್ರರಾದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು
 ಯೋಚಿಸಿದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ತಂಜಾವೂರು ನಾ
 ಯಕನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಲು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಾರಣ ಉಂ
 ಟಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಖರ (ಸರ್ವ೧೮೩೦-೩೧)
 ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದ ದೌಲತ್ತುನ್ನು ಕಂ
 ಪನೀ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡ
 ರು. ದೊರೆಗಳಾದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ವೆಚ್ಚ
 ಕ್ಯಾಗಿ ತಿಂಗಳು ೧ಕ್ಕೆ ಸುವಾರು ೩೫೦೦೦ ರೂಪಾಯಿ
 ಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಯಿತು. ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ
 ಹರಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಮಹಾರಾಜನ ಔದಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಗೌರವ
 ಕ್ಕೂ ಹಣ ಸಾಲದೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾಯಿತು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ದೌಲತ್ತು

ಇದ್ದಾಗ ಕೊನೆಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟೇ ಅರಸು ದಿವಾನಗಿರಿ
 ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದನು. ಈತನ ಹಿರೀ ತಮ್ಮ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ
 ರಾಜೆ ಅರಸಿಗೆ ನಂವೀದುರ್ಗದ ಘೌಸುದಾರಿ ಇತ್ತು. ಎರ
 ಡನೇ ತಮ್ಮನಾದ ದಾಸಪ್ಪಜಿಯು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರ
 ಮೊಖ್ತೀಸರನಾಗಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಯಮೇಲೆಯೂ ಈ
 ತನ ಕಾರುಬಾರು ನಡೆಯುತಾ ಇತ್ತು. ಮುಜರಾಯಿ ಇಲಾ
 ಖೆಯ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಕಾರಣ, ದಾಸಪ್ಪಜಿಯು ಅದ
 ನ್ನು ಕಮ್ಮಿಮಾಡಿ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಮುಜರಾಯಿ
 ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ದಾಸಪ್ಪಜಿಯವರ ಲವಾಜಮೆ ಎಂದು
 ಈಗಲೂ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಈತನು ಸ್ವಯಂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ
 ಯೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಡಿತನಾಗಿದ್ದಕಾರಣ, ಅನೇಕ
 ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಆಶ್ರಯಭೂತನಾಗಿದ್ದನು; ಲೌಕಿಕ ಸಂಧಾ
 ನದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಘಟಕನೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ವೆಂಕಟೇ
 ಅರಸಿನ ಮೂರನೇ ತಮ್ಮನಾದ ನಾರಾಯಣರಾಜೇ ಅರಸು
 ದೊರೆಯ ಸವಿಾಪದಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುತ್ತಾ,
 ಅಣಂದಿರನ್ನು ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ದೂಷಿಸುತಾ, ದರಬಾರಿನಲ್ಲಿ
 ಬಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೆ ವಿ
 ರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳ
 ಸುತ್ತಾ ಹಿತಕತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಈ ನಾಲ್ಕುಜನ ಸಹೋ

ದರರ ಹಾವಳಿಯು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ಸ್ವದೇಶೀಯರಾಗಿ ರಾಜಬಂಧುಗಳಾಗಿ ಇದಾಗ್ಗೂ, ಇವರಿಗೆ ದೂರದೃಷ್ಟಿ ಕಡಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮರಾಟೇ ಸೀಮೆಯಿಂದ ಬಂದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸಂಸಾದನೆಮಾಡಿ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗಲು ನೆಲಸಿದ್ದ ಕೆಲವು ಮರಾಟೆ ದೇಶಸ್ಥಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ ಸಹಿತ ಮೇಲೆಕಂಡ ದುಷ್ಪಟತುಷ್ಪಯದ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಇಂಥಾ ಕೆಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ತುಂಟತನವು ಬಲವಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪುಂಡು ಪಾಳಯಗಾರರು ದಂಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ರೈತರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಮಾನಾಡು ಯೆತ್ತು. ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಯನ್ನು ಕಂಪೆನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಗಾದರೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಆಂಧ್ರ, ಕೊಂಗ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮೊದಲಾದ ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಿಗೆ ದೊಡ್ಡಪದವಿ ಸಿಕ್ಕುವುದೆಂತಲೂ ಅದರಿಂದ ಅವರು ದೊಡ್ಡೊಕ್ಕಲಾಗಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತೆಂತಲೂ ಎಣಿಸಿ, ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮೈಸೂರಿನ ದಾಲತನ್ನು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ ಕೈತಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದ ಛಡ್ಡನೆಗಳನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಾ, ಜನರನ್ನು ಗುಂಪಯೆಬ್ಬಿಸಿದರೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಇದೇ

ಮೊದಲಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ದೌಲತ್ತು ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದ ಸುಫರ್ಧಾಯಿತು.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ನಾಲ್ಕುಜನ ಅರಸುಗಳೂ ಪಂಚ ತಂತ್ರದ ಕರಟಕದಮನಕರ ನಿಜವಾದ ಅವತಾರವಾಗಿದ್ದರೆಂದು ಜನರು ನಂಬಿದ್ದರು. ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಲೌಕಿಕ ಸಂಧಾನದಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕುಜನ ಅರಸರೂ ಶಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ದೌಲತ್ತು ಮೋದಮೇಲೆಯೂ ಇವರು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಮೇಲೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೃತ್ರಿಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಮಹಾರಾಯನ ಸತ್ಯವಾದ ನಡತೆಯಿಂದ ಇದೆಲ್ಲವೂ ತ್ಯೂವಾಗಿ ದಹಿಸಿಹೋಯಿತು. ಈ ಸಮೋದರರ ಆಶ್ರಯನಲ್ಲಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಆಸ್ತನಾಗಿ ಆಡಳಿತಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವೆಂಕಟಪ್ಪಾಜಿ ಅರಸು ರೊರೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಓಡಿಯಾಡುತ್ತಾ ಅಂತರೈಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಈತನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷು ಬರುತ್ತಾ ಇತ್ತಂತೆ. ಇದರಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಜಿ ವೆಂಕಟಪ್ಪಾಜಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರಿಗೆ ದೌಲತ್ತನ್ನು ಪುನಃ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂತಲೂ, ತಿಂಗಳು ೧ಕ್ಕೆ ಕಂಪನಿಯವರು ದೇಶದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ೧೨,೦೦೦ ರೂ. ವರಹವು ಖರ್ಚಿಗೆ ಸಾಲದೆ ಇದ್ದ ಕಾರಣ,

ಪಾಂಚವಿಹಿಸ್ಸೆ ಎಂದರೆ ರಾಜ್ಯದ ಹುಟ್ಟುವಳಯಲ್ಲಿ ಐದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತಾ ಬರಬೇಕೆಂತಲೂ ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಮಹಾರಾಜರಿಗೂ ಕರೀತ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ತಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಇಂಗ್ಲೀಷಿ ವೆಂಕಟ ಪ್ವಾಜಿಯು ರಾಜರ ಜ್ಞೇಮಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಸ್ವದೇಶೀಯರ ಉಪಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿಯೂ ಉಜ್ಜುಗಿಸಿದನು.

ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ದೌಲತ್ತುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ನಿರ್ಬಂಧ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಂಪನಿಯವರಕಡೆ ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಇದ್ದುಕೊಂಡು, ರಾಜರು ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದ ಅಚರಣೆಯನ್ನು ನಡಿಸದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎಂದಿನಂತೆ ಇದ್ದದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಪರರಾಜ್ಯದ ರಾಯಭಾರಿಯಂತೆ ಇದ್ದನು. ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಅರಸರು ಪರಸ್ಪರ ಹೊಕ್ಕು ಹೊರಟು, ಬೇಕಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಾ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಾಯಭಾರಿಗಳನ್ನೂ ಸ್ವತಂತ್ರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಂತೆ ತಂಜಾವೂರು ನಾಯಕನು ತಂಜಾವೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ವಕೀಲನಾಗಿ ಬಂದು

ರಾಜಮರ್ಯಾದೆ ಪ್ರಕಾರ ವೆಂಕಟಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ದೊರೆಗಳ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದನು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ ಕಬ್ಬಾಸಾಹೇಬನು ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಯ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡಿಸಲು ಕಮಿಷನರಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷರಿಗೂ ಮತ್ತು ಆಫಘಾನರು, ಮರಾಟೆಯವರು, ಸಿಕ್ಕರು, ಇವರುಗಳಿಗೂ ಯುದ್ಧಪ್ರಸಕ್ತಿ ಜರುಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅಂಥಾ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಪನಿಯವರು ರಾಜವಾಡೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಂಜಾವೂರು ನಾಯಕನು ಆ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ಬಂದು, ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವೆಂಕಟಪ್ಪಾಜಿ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕಂಪನಿಯವರಮೇಲೆ ಏನೋ ವಿರೋಧವಾದ ಸಂಧಾನವನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ಅನುವಾನೆ ತಟ್ಟದಕಾರಣ, ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವೆಂಕಟಪ್ಪಾಜಿ ತಂಜಾವೂರ ನಾಯಕ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿ ನೆಸರುಬಂದಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಸುಮಾರು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಂಜಾವೂರು ನಾಯಕನು ಆತುರನಾಗಿ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಡಕಾರಣ, ಅದು ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು.

ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಗ್ಗೆ ನಡೆದ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಗೂ ರಾಮಕುಸ್ತಿಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ವೇನು? ಎಂದು ಕೆಲವರು ಶಂಕಿಸಬಹುದು. ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಇತ್ತೋ ಅದು ಮುಂದಿನ ಕಥಾಸರಣಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು. ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ವರ ಮಾನ ಕಡಮೆಯಾದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅದು ಹಾಗೆ ಕೊರತೆಗೆ ಬಾರದೆ, ದೊರೆಗೆ ದೊಲತ್ತು ಇದ್ದರೆ, ರಾಮಶೇಷಕುಸ್ತಿಗಳು, ಕುಟ್ಟಕುಸ್ತಿಗಳು, ಅನವಟ್ಟ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು, ಚುಲಸಿ ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರು, ರಾಜೇಶ್ವರಕುಸ್ತಿಗಳು ಇವರೇ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಪಂಡಿತರು ಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಹುಮಾನವನ್ನೂ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೂ ಜಹಗೀರುಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಂಥಾ ಮಹಾರಾಜನು ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡಪಂಡಿತರಾದ ರಾಮ ಕುಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅಂಥಾ ಉಪಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೊರೆಯು ದೊಲತ್ತು ಹೋದಮೇಲೆ ಜಹಗೀರುಗಳನ್ನು ಕೊಡಕೊಡದೆಂತ ಕಂಪನಿಯವರು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಕುಸ್ತಿಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಎಷ್ಟು ವರಮಾನ ದೊರೆಯಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆಗಿದ್ದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಕ್ರಮವು

ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದೊರೆತದ್ದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಸದ್ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

—೦೦೦೦೦—

೫ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮೈಸೂರ ವಾಸ—ಶಿಷ್ಯ ಸಂದತ್ತು.

ಮೈಸೂರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ವಾಸವಾಗಿ ಇದ್ದರು. ಗುರುಕುಲವಾಸವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯಿತು. ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ ವಾಗ್ಬೋಧನೆಯನ್ನೂ ಬೋಧಕತಾಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಅನೇಕಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಪಾಠಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದುಸೇರಿದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ಹರಡಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಥಳದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಂದು ಒದಗಿದರು. ಸ್ವಯಂ ಸ್ನಾತಕರು; ವೈಷ್ಣವರಾದ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರು, ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವಶಿಖಾಮಣಿಗಳಾದ ಪರಕಾಲಸ್ವಾಮಿಗಳಿಂದ ವಿದ್ವಾಂಸವೇತನವನ್ನು ಮಾಸಾಕನರೂಪವಾಗಿ ಹೊಂದತಕ್ಕವರು: ಹೀಗೆ ಸರ್ವ ಮತಕ್ಕೂ ಸಮ್ಭವವಾದ

ಚರಿತ್ರೆಯುಳ್ಳ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತವೈಷಮ್ಯವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಮತಕ್ಕೂ ಸೇರಿದ ಶಿಷ್ಯರು ಅನೇಕರು ಇವರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಥಳದವರು ಅನೇಕರು ಭುಕ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ತಾಪತ್ರಯಪಡುವರೆಂದು ಕನಿಕರದಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅನೇಕ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ಹೊತ್ತೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜೊತೆ ಪಂಚೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸುತಾ ಇದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಪಂಡಿತರುಗಳೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತಾ ಇದ್ದದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಲೌಕಿಕಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಅನೇಕರು ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಹೊತ್ತೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕುತಾ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾಡತಾ ಇದ್ದರು. ಮಾಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರಾದ ಮಹಾದೇವ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡತಾ ಇದ್ದರು. ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚುತಾ ಇತ್ತು. ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರಣೀಕ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿಯೂ ಉಟವಾಗುತಾ ಇತ್ತು.

ಈಶ್ವರ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಈ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾರಾದರೂ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಹೊತ್ತಾದರೆ, ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ತಾವೇ ಪಂಜನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ ಕರೆದು ತಂದು ಉಟವಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಭಾಗವತ ಸುಬ್ಬರಾಯರೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೂ ಇಂಥಾ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಇವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ದೊಡ್ಡಮನೆಯನ್ನು ಪಾಠಶಾಲೆಗಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ವಾಸವಾಗಿದ್ದು ಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವೇದವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿದ್ದ ಅನೇಕ ಇತರ ಪಂಡಿತರುಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಶಿಷ್ಯರು ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇಂಥಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನೂರು ಇನ್ನೂರು ಜನಗಳವರೆಗೂ ಭಾಗವತ ಸುಬ್ಬರಾಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹೊತ್ತೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೂ ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜೊತೆ ಪಂಚೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಭಾಗವತ ಸುಬ್ಬರಾಯರು ಬಹು ಧರ್ಮಿಷ್ಠರು. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಸತ್ರಗಳು, ದೇವಸ್ಥಾನಗಳು, ಕೆರೆಗಳು, ಗೋತ್ರಬಾಕ

ಗಳು, ಮಂಟಪಗಳು, ಇವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಸ್ವತಃ ಬಹು ಕರ್ಮಠರು. ಪಂಚಪಂಚ ಉಷ್ಣಕ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ನಿತ್ಯಕರ್ಮಾದಿಗಳನ್ನೂ ಪಾರ್ಥಿವಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಜಾವಯುಕ್ತಿಗೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಅರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನವಪತ್ತು ನಿಂತಮೇಲೆ ಎಂದರೆ ೧೨ ಗಂಟೆ ಯಾದಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಾಧ್ಯಾಹ್ನಿಕ ಮೊದಲಾದ್ದ ನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಮೇಲೆ ಕೂತಿರುವಾಗ್ಗೆ ಅವರ ಸಂಗಡ ತಾವೂ ಒಂದು ಎಲೆಯಮೇಲೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಬೇರೆ ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಜಮಾನರ ಎಲೆ ಎಂದು ಅಗ್ರಾಸನ ದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಬಡಿಸಿದಹಾಗೆಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬಡಿಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಂಚ್ಚಿಭೇದವಾಗಕೂಡ ದೆಂದು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನಸ ಸವಿವಾಪ ದಲ್ಲಿಯೇ ಕೂತಿದ್ದ ಇವರ ಮಗನ ಎಳೇಬಾಯಿಗೆ ಕಾರ ವಾಗಿ ಕಂಠಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೀರು ಸುರಿಯು ವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಆಗ ಸುಬ್ಬರಾಯರು ಮಗನಿಗೆ ತುಪ್ಪವನ್ನು ತರಿಸಿ ಠಾಕಿಸದೆ “ನೀರಕುಡಿ, ನೀರಕುಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಆತ್ಮಪೋಷಣೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಡದೆ ಧರ್ಮವನ್ನೆರಿತು ಈ ಸುಬ್ಬರಾಯರು ಸರ್ವರಲ್ಲಿಯೂ ಸಮದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಈ ಭಾಗವತ ಸುಬ್ಬರಾಯರು ಬೊಬ್ಬರಕಮ್ಮೆ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ದೊರೆಗಳ ಖಾಸ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿತ್ತು. ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾದ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಜನಾನಿ ಸಂಬಂಧದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವರೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇವರಿಗೆ ರಾಣಿವಾಸದಲ್ಲಿ ಗೋಷಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಬ್ಬರಾಯರು ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಾದತಕ್ಕ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ದೊರೆಗಳು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷವಾದುದು ಇದ್ದರು. ಸುಬ್ಬರಾಯರಿಗೆ ಸಾಲ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ತೀರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಸುಬ್ಬರಾಯರೂ ಕೂಡ ಲೇಶನೂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದವರಲ್ಲ. ಒಡೆಯನಲ್ಲಿಯೂ ಆಳಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಜಾತೀಯವಾದ ಗುಣಗಳೇ ಇದ್ದಕಾರಣ, ಒಬ್ಬರನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮುಸಾಹೇಬ ಗಂಗಾಧರರಾಯರು ಇನ್ನೂ ಇತರ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಸಹಿತ ಅನೇಕಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧನವಂತರ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ

ದ್ರವ್ಯ ವೆಚ್ಚವಾಗಲು ಕಾಲೋಚಿತವಾದ ಬೇರೆಬೇರೆ ದಾರಿಗಳು ಇರುವ ಕಾರಣ, ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಧರ್ಮದ ತಲವರಗಿಗಳು ಇಂಗಿಹೋದವು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸೂಚಿಸಲು ಸ್ಥಳ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಆ ಧರ್ಮಿಸ್ಥರಾದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ತ್ರಿಮತಸ್ಥರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹುಡುಗರು ತಂತಮ್ಮ ಮತಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಇತರ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಪರುಟವಿಸಿದ್ದರು. ತ್ರಿಣೇಶ್ವರನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕರಿಗೂ, ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವರಿಗೂ, ವರಾಹಸ್ವಾಮಿ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರಿಗೂ ಹೀಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅನೇಕರಿಗೆ ಅವರವರ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ೧. ||| . (ಮುವ್ವಾಗ = ೩ ಅಣೆ ೬ ಪೈ), ೧೧ (ಹಣ = ೪ ಅ. ೮ ಪೈ.) ೧೧ || . (ಹಣವಡ್ಡ = ೭ ಅಣೆ.) ಹೀಗೆ ಬೆಲ್ಲರೆಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನವನ್ನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳಿಗೂ ಕೊಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಸಂಗವಾಡಿ ವಿದ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿ

ಸಲು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪ್ರೇಕ್ಷಾಹವಿತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷು ವಿದ್ಯಾವ್ರಾಬಲ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಅವರ ದ್ರವ್ಯವೂ ತಿರುಗಿಹೋಯಿತು. ಈಗಿನ ನಡತೆಯೂ ಜನರ ರೀತಿಯೂ ಬೇರೆಯಾಯಿತು.

ಇದು ಹಾಗಿರಲಿ. ಎಂಥಾ ಮಡ್ಡಿಯಾದ ಶಿಷ್ಯನೇ ಆದರೂ ಅವನನ್ನು ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೇವಲ ದಯದಿಂದ ಕಾಣುತಾ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಾವಾಡು ತಾ ಇದ್ದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸುಟಿಯಾದ ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಭಿಮಾನವು ಇತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ರೂಢವಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗುವುದರಿಂದ ಪಟುವಾದವರಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಾಹವುಂಟಾಗಿ ಅವರು ಘಟ ಕರಾಗುವುದೂ, ಗುರುವಿನ ಆದರ ಕದಮೆಯಾಗಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಅಧೈರ್ಯ ಉಂಟಾಗಿ ಅವನ ಸಹಜವಾದ ಮಾಂದ್ಯ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನು ಶುಂಠನೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ, ಗುರುಶಿಷ್ಯಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅತಿಸಹಜವಾಗಿ ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತಾ ಪಾಠವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಮೊತ್ತಾದರೂ ತಾವೇ ಹೇಳಿಕೊಡುತಾ ಇದ್ದಕಾರಣ, ಮೇಧಾಶಾಲಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತನಾಗಿಯೂ ಮಡ್ಡಿಯಾದ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿದ್ಯಾಂಸನೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಭಕ್ತಿ ಹೇಚ್ಚಲು ಇನ್ನೂ ಬಂದು ವಿಶೇಷ ಸಂಗತಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾದ್ದಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಜನ ಪಂಡಿತರು ಬಾಲ್ಯ ವಾಠಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ಹೇಳುವ ವಾಡಿಕೇ ಇಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಉದ್ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಓದುವ ಬಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನ ಮೂಲಕ ಬಾಲ್ಯವಾಠಗಳನ್ನು ತಾಸ್ಮಾರಂಭ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಸುವುದು ರೂಢವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಓದಿದ ಪ್ರಯೋಜನವು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಧಾ ಹಿರೀ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಮನೆಗೇ ಹೋಗಿ ಇತರ ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ಶಿಷ್ಯರು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕಾಗಿರುತ್ತೆ. ಈ ಆಚರಣೆಯು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಂದೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಿಹಾಸೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದು. ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಈ ಅನುಭವವು ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವತಃ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಜಿಹಾಸೆಯು ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ವಾಠವನ್ನು ಓದಲು ಅರ್ಥಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದಿತು.

ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಕಲ್ಯಾಣದುರ್ಗಕ್ಕೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೂ ಪಾಪಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಾಗ್ಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮೊಳಕಾಲುದ್ದ ಕೆಸರು ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇಂಥಾ ಲೋಪಕ್ಕೆ ತಾವು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ತಮ್ಮ ಅಕ್ಷಿಪವೆಲ್ಲಾ ತೀರಿದಮೇಲೆ ಉದ್ಗ್ರಂಥ ಓದುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ೯ ಗಂಟೆಯಿಂದ ೧೨ ಗಂಟೆಯ ವರೆಗೂ, ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರಿಗೆ ೪ ಗಂಟೆಯಿಂದ ೬ ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ, ಬಾಲ್ಯಪಾಠದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಪಾಠವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಗರೆ ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಕವಿ ವರದಾಚಾರ್ಯರು, ಇವರುಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ಬಿಡದೆ ತಾವೇ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದದು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಪ್ರದೋಷದ ದಿವಸ ಹೊಸ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳದೆ ಹಳೇ ಪಾಠದಲ್ಲಿಯೇ ಚಿಂತನೆಮಾಡಿಸಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಇಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಾದ್ದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರ

ಗಳಿಗೆ ಲೇಶವೂ ವ್ಯವಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಠಪ್ರವಚನಕ್ರಮ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದಕಾರಣ ಗುರುಗಳ ಪ್ಯಾತಿಯು ದಿಕ್ಕುದಿಕ್ಕಿಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಶಿಷ್ಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಷ್ಟೂ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತಾ ಬಂತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಆಲಸ್ಯವಾದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತಮಗೆ ಆಲಸ್ಯವಾದಂತೆ ಪೇಚಾಡುತಾ ಅಂಥವರಿಗೆ ತಾವೇ ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ದೈವಧವನ್ನೂ ಪಥ್ಯವನ್ನೂ ಕೊಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಬರೀ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಗೂ ನಿಧಿಯಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಇದ್ದರು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಯಿದ್ದ ಭತ್ತದಬೀದಿಯು ಬಳ್ಳೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಅಹಲೇಕಾರರೂ ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮನೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಮನೆಯ ಜಗಲಿಮೇಲೆಯೂ ಕೂತುಕೊಂಡು ಚಿಂತನೆಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಕೂಗು ಬಹಳ ದೂರಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಸುತಾ ಇತ್ತೆಂದು ಕಂಡಿದ್ದ ಅನುಭವಶಾಲಿಗಳು ಹೇಳುತಾರೆ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿ ವರುಷವೂ ಭಾದ್ರಪದ ಕೃದ್ಧ ೪ ಚೌತಿ ದಿವಸ ಗಣೇಶನನ್ನು ಕೂರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದಿವಸ

ಮೊದಲುಗೊಂಡು ೨೧ ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಯಾವ ವಾಠವನ್ನೂ
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ
ದಿವಸವೂ ರಾತ್ರಿ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ
ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಪೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ
ಜರುಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡಮಾಡಿದ್ದರು. ಒಂದೇ ಭಾಗ
ವನ್ನು ಓದುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ
ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರುಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಧ್ಯಸ್ಥ
ಕ್ಕೂ, ಒಬ್ಬರನ್ನುಕೂರಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ ತಾವು ಸಂಶಯಗಳನ್ನು
ಪರಿಚ್ಛೇದ ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಆ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ವಿನಾಯ
ಕನ ಮಂಗಳಾರತಿಗೆ ಅನೇಕಜನ ವೈದಿಕರನ್ನೂ ಅಹಲೇ
ಕಾರರನ್ನೂ ಕರೆಯುತಾ ಇದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ
ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದೇ ದೊಡ್ಡ ಗೌರವವೆಂದು ಅನೇಕರು ಹೋ
ಗುತಲೂ ಇದ್ದರು. ಆಗ ಬಂದ ಇತರ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿ
ತರ ಸಂಗಡ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ತಾವೂ ಕೂತು
ಕೊಳ್ಳುತಾ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸ್ವತಃ ಉಜ್ಜ್ವಲಿಸಿದ ದಿವಸ
ರಾತ್ರಿ ದೇವರಿಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾಗುವುದು ೨—೩—೪
ಗಂಟೆ ಸಹಿತ ಆಗುತಾ ಇತ್ತು.

ಈ ಗಣೇಶನ ಮಂಗಳಾರತಿಸಭೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಗುರು
ಗಳಾದ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರೂ ಬರುತಾ ಇದ್ದರು,

ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ ವಾಗ್ವೈರಣೆಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿ
ಭಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗುತಾ ಇದ್ದರು. ಗಣೇಶನ ಮಂಗಳಾರತಿ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ರಾತ್ರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಾಕ್ಯಾ
ರ್ಥಸಮನ್ವಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಕೆಚ್ಚು ಇರ
ಗೊಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಿರುವತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಈ ಸಂ
ಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಲು ಆಶೆಹುಟ್ಟಿತು. ಇವರ ಸಂ
ಗಡ ಸೇಣಗಾಟಕ್ಕೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳು ಹೊ
ರತು ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಸಮರ್ಥರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಗುರು
ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಚರ್ಚೆಗೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಕೋಟ ಪ್ರತಿ
ಕೋಟಗಳು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಮೇಲೂ ಏರುತಾ ಬಂದವು. ಸಾಧಾ
ರಣ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹಾರಾಟವೆಲ್ಲಾ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.
ದ್ರೋಣಾರ್ಜುನರ ಕಾಳಗವೋ ಸರಸ್ವತಿ ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿ
ಗಳ ಸಂವಾದವೋ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಹೋಯಿತು. ಈ ಪ್ರ
ಕಾರ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವ ವಾದವೈಖರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ
ಕೂಡಲೆ ಮೈಸೂರಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಖಂಡರೆಲ್ಲಾ ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳ
ಮನೆಗೆ ತಾವಾಗಿಯೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದ
ಸಮಯವಾಯಿತು. ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳು ಗುರುಗಳ ಮೇಲೆ
ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಏರಿಸಿದರು, ಅಗ ಎಲ್ಲಾ

ಕಾಣುವಹಾಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು “ನಮ್ಮ ರಾಮುಡು
 “ತಾಸ್ತಿ! ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯ ಅವತಾರ! ನಿನಗೆ ಯಾರು
 “ಎದುರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಾರವ್ವಾ!” ಎಂದು ಆನಂದದಿಂದ ಕ
 ಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಬಟ್ಟಾಡಿಸುತ್ತಾ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿ
 ಕೊಂಡರು. ಆ ಮಹಾ ಸಭೆಯೆಲ್ಲಾ ಜಯಜಯ! ಎಂ
 ದುಹೋಯಿತು.

ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಹೆಚ್ಚಾದ ಗುರುಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇ
 ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಏಕಲವ್ಯನ ಬೆರಳನ್ನು ಸಮಂಜಸವಾದ
 ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಕತ್ತರಿಸಿದರು; ಅನೇಕವೇಳೆ ಪ್ರಿಯ
 ಶಿಷ್ಯನಾದ ಅರ್ಜುನನ ಏಟನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ವೀರಾವೇ
 ಶವನ್ನು ತಾಳಿ, ಅರ್ಜುನನು ಸುದಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಾಧ್ಯ
 ವಾಗುವಹಾಗೆ ಬಾಣಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಸಾಧಾ
 ರಣ ಬಾಣಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗಿಂತಲೂ ಬುದ್ಧಿ ಎಂಬ ಬಾಣದ
 ಪೆಟ್ಟು ಚುರಕಾದ್ದು. ಎಂಥವರೂ ಸಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ
 ವಾಗುವಂಥಾದ್ದು. ಇದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು
 ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬಾರಿಸದೆ, ಪ್ರೀತಿಸುವವನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಸುರಿ
 ಸುತ್ತಾರೋ ಎನ್ನುವಹಾಗೆ, ಆನಂದಬಾಷ್ಪದೊಡನೆ ಶಿಷ್ಯನ
 ನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರ ಮಹಿಮೆಯು ದ್ರೋ
 ಣಾಚಾರ್ಯರ ಮಹಿಮೆಗಿಂತಲೂ ಗುಂಜೀಬಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ

ತೂಗುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಇಂಥಾ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆ ಅಪರಿಮಿತವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ಪ್ರಭಾವವು ಅವರವರಿಗೇ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಯಾರು ತಾನೇ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು?

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಮಹಾಪಂಡಿತರೆನಿಸಿಕೊಂಡಂಥಾ ಕೆಲವರ ಹೆಸರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ತೋರಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ

- ೧ ಈಚೆಗೆ ಪರಕಾಲಸ್ವಾಮಿಗಳಾಗಿದ್ದ ರೀಮ ರಂಗಾಚಾರ್ಯರು,
- ೨ ಅನಂದಾಳ್ವಾರು,
- ೩ ಸಿಂಗಲಾಚಾರ್ಯರು,
- ೪ ಸೋಸಲೇ ಮಠದ ರಂಗಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು,
- ೫ ರಾಮಗಿರಿ ಶಾಮಾಚಾರ್ಯರು,
- ೬ ಬಾನಂಬಳ್ಳಿ ವೆಂಕಟರಮಣಾಚಾರ್ಯರು,
- ೭ ಗದ್ದವಾಲದ ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೮ ಅನಂತಾಚಾರ್ಯರು,
- ೯ ಕವಿ ವರದಾಚಾರ್ಯರು,
- ೧೦ ಕುಂಭಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರಚ್ಚಿ ರಂಗಾಚಾರ್ಯರು,

- ೧೧ ಕಾಂಚೀಪುರದ ತಾಲ್ಲೋಕು ಶೋಭತ್ತೂರು ವಿಜಯ
ರಾಘವಾಚಾರ್ಯರು,
- ೧೨ ಕೊಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ರಂಗಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರು,
- ೧೩ ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರದ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ವಾಸುದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೧೪ ಪಂಡಿತ ಭಾಷ್ಯಾಚಾರ್ಯರು,
- ೧೫ ಕುಂಭಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕುಪನೈಯ್ಯಂಗಾರರು,
- ೧೬ ಸಾಗುಗೆರೆ ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೧೭ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಿರೀ ಮಕ್ಕಳು ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹ
ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೧೮ ವೇದಾಂತ ರಾಮಪ್ಪನವರು,
- ೧೯ ಕುಪ್ಪಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೨೦ ಕುಟ್ಟ ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೨೧ ಜೋಯಿಸ ಸಿಂಗಲಾಚಾರ್ಯರು,
- ೨೨ ತೋಗಿರೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೨೩ ಕೊಯನುತ್ತೂರು ಭೀಮಾಚಾರ್ಯರು,
- ೨೪ ನಿಡಗಲ್ಲು ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೨೫ ತಿರನುಕುಡಿ ಅಪ್ಪಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು,
- ೨೬ ಮುತ್ತೂರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,
- ೨೭ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು,

೨೮ ಧಾರವಾಡದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು,

೨೯ ಕಣಗಾಲ ತಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು,

೩೦ ಸೊಂಡೇಕೊಪ್ಪದ ಗಂಗಾಧರತಾಸ್ತಿಗಳು,

ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಇದ್ದರು.

ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಲಿ ಹೋದಾಗ್ಗೂ, ಶಿಷ್ಯರು ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೋದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಾಸ್ತಿಗಳು ಯಾರಲ್ಲೂ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಾಸ್ತಿಗಳಿ ಗೋಸ್ಕರ ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರದ ವಾಸುದೇವತಾಸ್ತಿ, ಸಾಗುಗೆರೆ ನಾರಾಯಣತಾಸ್ತಿ, ಇವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು.

ಓನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮೈಸೂರ ವಾಸ—ಶ್ರೀಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರ ಪ್ರಸಂಗ.

ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದರು. ಹಗಲು ದೊರೆಗಳ ಶಿವಪೂಜಾಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿ

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆತ್ಮವಿಲಾಸ ಅಥವಾ ನಾಮತೀರ್ಥದ ತೊಟ್ಟಿ
ಯಲ್ಲಿದ್ದು ಶಿವಪೂಜೆ ಮುಗಿದಕೂಡಲೆ ಕೆಲವು ಸದ್ವಿಷಯ
ವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ಆಶೀರ್ವಾದಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಾ
ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇ
ದ್ದರು. ವಿದ್ವಾಂಸರ ಗೋಷ್ಠಿಯು ಹೆಚ್ಚಿನ ರುಚಿಯುಳ್ಳ
ದ್ದಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದ ದಿವಸ ದೊರೆಯು ಇವರೊಡನೆ ಅಂ
ಬಾವಿಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡು ಆನಂದವಾಗಿ ಕಾ
ಲಕ್ಷೇವಮಾದುತಾ ಇದ್ದರು.

ಮೈಸೂರ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಅರಿಯದವರು ಅಂಬಾ
ವಿಲಾಸವೆಂದಕೂಡಲೆ ಕಕ್ಕುಬಿಕ್ಕಾಗಬಹುದು. ಅಂಬಾ
ವಿಲಾಸವೆನ್ನುವುದು ಹಳೇ ಆರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಟ್ಟಿ.
ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಇರು
ತ್ತಾ ಬಳ ಆಡಳಿತಗಳನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಹೀಗೆ
ಯೇ ಮನೋವಿಲಾಸ, ಆತ್ಮವಿಲಾಸ, ರಾಜೇಂದ್ರವಿಲಾಸ,
ಎಂಬ ತೊಟ್ಟಿಗಳು ಇದ್ದವು. ಹೀಗೆಯೇ ರಾಜಪತ್ನಿ
ಪರಿವಾರಗಳ ಅಂತಃಪುರದ ನಿವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸ,
ರಮಾವಿಲಾಸ, ಸೀತಾವಿಲಾಸ, ಕೃಷ್ಣವಿಲಾಸ, ಚಂದ್ರವಿ
ಲಾಸ, ಮದನವಿಲಾಸ, ಕಮಾನತೊಟ್ಟಿ, ಜಂತದತೊಟ್ಟಿ,
ಬಣ್ಣದ ತೊಟ್ಟಿ, ಸಮ್ಭುಖದ ತೊಟ್ಟಿ, ಕರಿಕಲ್ಲತೊಟ್ಟಿ,

ಕುದುರೇತೊಟ್ಟ, ನಾಮತೀರ್ಥದತೊಟ್ಟ, ಎಂದು ಮನೋಹರವಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಳ್ಳ ತೊಟ್ಟಗಳಿದ್ದವು. ಈಚೆಗೆ ಅರಮನೆಗೆ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶವಾದಾಗ ಈ ತೊಟ್ಟಗಳೆಲ್ಲಾ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡವು.

ಅರಮನೆಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕೆಲವರು ಸಮ್ಮುಖದ ಆ ಸ್ಥಾನಪಂಡಿತರೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಉಡುಪನ್ನು ವಹಿಸಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟದಾರೆ. ವಿಶೇಷ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನ ಬರಬಹುದಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥಾ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಪಂಡಿತರುಗಳು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದುಂಟು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗದೆ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಗಾದೀತು? ಇಂಥವರ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇವರಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆರಳತಕ್ಕವರು ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಇದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಅಂಥಾ ವಿಶೇಷದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲುಗಳನ್ನು ಹೊದ್ದು ತಂತಮ್ಮ ಮತಾನುಸಾರವಾದ ಲಲಾಟಬೆಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಇಟ್ಟು, ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಮ್ಮ ಮನೇಜನರನ್ನು ಕೂಗಿ, “ಎಲೆ, ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿ

ಕೊಂಡುಬಂದರೆ ನಾನು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದಾರೆಂದು ಹೇಳು, ಎಂಬದಾಗಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳುವಂತೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳುತಾ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದು, ಯಾರಾದರೂ ಲೌಕಿಕರು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕರ್ಣತಾಡನೆವಾಗಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಬ್ಬಿಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೋ ಸೊಟ್ಟಗೋ ಆಡುತಾ, ಮತ್ತೆ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಪರಿಚಿತರನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ್ಗೂ ಅವರ ಸಂಗಡ ಏನೋ ನೆಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತಾ—ನಿನ್ನ ಸನ್ನಿಧಾನದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನು ಹರಿಕಾರ ಬಂದಿದ್ದರು, ಈ ಏವನ ಕುಹಯೋಗಶಾಂತಿ, ನಾವುಗಳು ಹೋಗದೆ ಇದ್ದರೆ ಪುಕಾರಾಗುತ್ತೆ, ಎಂದು ಹೇಳುತಾ ಹೇಳುತಾ, ಇತರರು ತಮ್ಮ ಉದುಪಿನ ಸೆರಗನ್ನೂ ಅಂಚೆನ್ನೂ ನೋಡುತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಆದನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸರಿವಾಡಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತ ಹೋಗಿಬರುವ ಜನರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತಾ, ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಭ್ರಾಂತಿ ಯೋಗವುಳ್ಳ ವರಂಪರಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಇದು ಸ್ಥಳವಲ್ಲ.

ಇಂಥಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯಯಾವುದೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಸ್ವತ್ತು ಹೇಗಾದಾಗ್ಗೂ ದೋಷಯುಕ್ತವಾದ್ದೆಂದು ಬಲ್ಲರು. ಆದರೂ ರಾಜನ ಅವಲಂಬನವಿಲ್ಲದ

ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಶೋಭಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ ವೃದ್ಧಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕಾರಣ ರಾಜನಿಂದ ದತ್ತವಾದ ವೇತನವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಅದರ ವಾಸ್ತವ್ಯಾಸಂಗವಾಡಿ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದೂ, ಅರಸನ ಶ್ರೇಯಃಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದೂ ವೈದಿಕರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾದ್ದರಿಂದ, ಸಿತ್ಯವೂ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೇಯಃಪ್ರಾರ್ಥನೆಮಾಡಿದರೆ ಅರಸನೇ ಯಿಂದ ಬರುವ ವೇತನಕ್ಕೆ ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತೆಂದು ತಾಸ್ತಿಯಿಗ ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

ಮಹಾಪಂಡಿತರಾದ ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಯಿಗಳ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಇವರು ಅದ್ವೈತಮತವನ್ನು ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದಾರೆ. ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಯಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅನೇಕ ಮತಾಂತರದವರು ಖಂಡಿಸಲು ಯತ್ನಮಾಡಿದರು. ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರ ಸಹವಾಿಯಾದ ಹುಲಗಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ಎಂಬವರು ಹೆಸರಗೊಂಡು ತ್ರಿಯಂಬಕತಾಸ್ತಿಯಿಗಳ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಖಂಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದೇಶಾಂತರದಿಂದ ಮೈಸೂರನೀಮೆಗೆ ಬಂದು, ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯವರ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಈ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಪಂಡಿತರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ್ದು ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ ಶ್ರಿಯವ್ವಾ ಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಅಧಿಕ್ಯವೂ ಅವರ ಧೈರ್ಯವೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಹೆದರಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಶ್ರಿಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಸಹವಾಿಯಾದ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು—ಅಚಾರ್ಯರೆ, ನಾವು ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕೂತುಕೊಂಡಾಗ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ದುಡುಕಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಹಾಸಿಯನ್ನು ಮಾಡದಂತೆ ತಮ್ಮ ಶಿಸ್ತಿನಾದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿರಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು—ಅಚಾರ್ಯರೆ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ನಮ್ಮ ಶಿಸ್ತಿನೇನೋ ನಿಜ, ಆದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ದುಡುಕು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ, ನಾನು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಆತನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ಆಗೋಜಿಗೆ ನಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಶ್ರಿಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು, ತರುವಾಯ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು—ರಾಮುಡು, ಶ್ರಿಯವ್ವಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ನೋದಿದ್ದೆ, ನಾಳೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿರುವ ವಾದದಲ್ಲಿ ತನ್ನಮೇಲೆ

ಕೋಟಿ ಏರಿಸಿ ತನಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡದಹಾಗೆ ನಿನಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಇದು ನನಗೆ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದ್ದರೆ ಇದಿರಾಳನ್ನು ತಾನು ಜೈಸಿ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಇಂಥಾ ದಮ್ಮ ಯ್ಯಗುಡ್ಡೆಹಾಕಿ ಗೌರವವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ ಅದು ನಿಲ್ಲಲಾರದು. ನೀನು ಶ್ರಿಯಪ್ಪನನ್ನು ಬಿಡಬೇಡ, ನಿನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಯೇ ಬಿಡು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಹವಾರಿಯಾದ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರೆಂಬ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮುಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಮಗೂ ಶಿಷ್ಯಭಾವದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಸಂಗಡ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತಾವು ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಲು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಕುಭಕ್ರತು ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆಗ ೩೬ ವರುಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಕೊಬ್ಬು ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರ ಪೇರ್ಮೆಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈತನೊಡನೆ ಪ್ರಸಂಗಮಾಡಲು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಕೊನೆಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬ್ರಹ್ಮತಂತ್ರ ಪರಕಾಲಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮಾಧ್ಯಸ್ಥದಲ್ಲಿ ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಪತ್ರಿಕಾಪ್ರಸಂಗ

ವಾಗಬಹುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪರ
ಕಾಲಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ
ಬಂತು. ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರು ಶ್ರೀಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂ
ತವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಕೆಲವು ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಪರಕಾಲ
ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಆ ಯತಿಶ್ರೇಷ್ಠರು ಹಯ
ಗ್ರೀವ ಪೀಠವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಾ ಸ್ವಯಂ ಮಹಾಪಂಡಿತ
ರಾಗಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರತಿಭೆಯಿಂದ ಉಗಬಹುದಾದ
ವಿಜಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ
ಕಾರಣ, ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರೆಯಿಸಿ ಕ
ಳುಹಿಸಿದ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗ
ಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಆ ಮರದ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಅದ
ನ್ನು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ತಂದನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು
ಶಾಲನ್ನು ಮುಸುಗುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಯವ್ವಾ
ಚಾರ್ಯರ ಪತ್ರವನ್ನು ತಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಂ
ದುಸಾರಿ ಓದಿಸಿ ಕೇಳಿ ಪುನಃ ಅದನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಕಳು
ಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋದ್ದನ್ನು
ತಿಳಿದು ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರೂ ಸಹಾ ಮೈಸೂರಿಂದ ಹೊರ
ಟುಹೋದರು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇವರನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಂಡು

ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಲು, ಅಲ್ಲಿ ಆ ದೇಶಾಂತರದ ಪಂಡಿತರು ಪರಕಾಲಮಠದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅವರನ್ನು ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬಿಡದೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಎಳೆದು, ತ್ರಿಯಂಬಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಖಂಡನೆಮಾಡಿ ಬರೆದಿರುವ ಅಂಕವನ್ನು ಸ್ಥಿರಪಡಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ತಾವು ಬಿಡಲಾರೆವೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಮುನ್ನಾದಿವಸ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರ ಖಂಡನ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಅಕ್ಷರವನ್ನೂ ಖಂಡಿಸಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಂದುಸಾರಿ ಓದಿಸಿ ಕೇಳಿದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆದು ಅಗರಮೇಲೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನೂ ಬರೆದ ಶಕ್ತಿಯು ಅದ್ಭುತವಾದ್ದೇ ಸರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಚಾರ್ಯರು—ನಾನು ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ದೈವತ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಅಪಲಾಪವೆಂದು ಬಾಯಾರ ಹೇಳಲಾರದೆ ಮನಸ್ಸಂಕೋಚಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ತಟಸ್ಥರಾದರು. ಶ್ರಿಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರು ಮಾರನೇ ದಿವಸ ಬರುವುದಾಗಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ಸಮ

ಯ ಬಂಧವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದಂತೆ ರಾತ್ರಿಯೇ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಕೋಲಾರದ ಶಾಮರಾಯರೆಂಬುವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡರು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಇರುವುದಾಗಿ ದೊರೆಯು ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಾರತು — ಸತ್ತು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಯಾಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೆ? ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರಮೇಲೆ ನನಗೇನೂ ಕ್ರೋಧವಿಲ್ಲ, ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಧಿಗಳಾಗಿರುವ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ನನಗೆ ಗುರುಗಳಾಗಬೇಕು. ಅಂಥಾ ದೊಡ್ಡವರ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ತಾನು ಒಂಡಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ದೇಶದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಾ ಈ ಸೀಮೆಗೂ ಬಂದು ವಾದಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಒಂಡಿಸತಕ್ಕವರು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಇತರಕಡೆ ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡರೆ, ಇಲ್ಲಿದ್ದವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಮಸಣಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು; ಅದು ಹಾಗಿರಲಿ; ಸಕಲ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೂ ತೌ

రుమనీయాగిరువ ఈ కణ్ణాటక సంస్థానದಲ್ಲಿ మహా
 స్వామియ అస్థానపు నామనాత్రద్దాయితేందు దేవాం
 తరದಲ್ಲಿ జనరు అడికొండరే ఇష్ట, దివసపు స్వా
 మియ టిప్పిసింద బిళిద నావుగళిల్లా జీవన్మతరా
 గుతేనేయల్లా, మహాస్వామి. అప్పణేయాదమేలే ఆ
 తన సిందట్ట నాను చోగెవద్దివేదు, అరికేనాడి
 దరు. అదాగ్గో శ్రీయస్వాతార్యర సిద్ధాంతవన్ను ఖం
 డనపాడి ఒందు ప్రబంధవన్నొ ఎరడు శ్లోకగళ
 న్నొ బరేదు జంగళారిగి ఒంగళి చౌడప్పనవరేగే
 కళుసిందరు. ఆ శ్లోకగళు రామాయణము స్వర
 సూక్తరదల్లియే ఇరువంతే భాపిందే.

శ్రీకృష్ణమూర్తిశయః శ్రీమద్రామాయణ
 ధ్యానతాపరిజ్ఞానవిజయింతాం దియ
 దేహాంతర్జాంతా జ్ఞానకల్పిత
 మూర్తికాం శ్రీయః పాపవిరహ
 తాం ప్రతిబింబి విశాఖాం నిర్జాంత
 సుందరకందావరము నిత్యసూర్యః॥

ಅರ್ಥ|| ನವೀನ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನರಿಯದೆ ಇರೋ
ಣದರಿಂದ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತಲಿರುವ ನ್ಯಾಯವೇದಾಂತ
ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ಮೂರ್ತಿ
ಯುಳ್ಳಂಥ ಶ್ರಿಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ರಚಿತವಾದ
ಪ್ರತಿಬಂದಿ ಎಂಬ ಪಿಶಾಚವನ್ನು ಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂಬ
ಮಂತ್ರಪತನದಿಂದ ವಿನೋದವಾಗಿ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡ
ಡುತ್ತೇನೆ.

ಬಂಗಲೀ ಚೌಡಪ್ಪನವರು ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಸಾಹೇಬರ
ವರ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ದೆಡ್ ಶಿರಸ್ತೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದರು. ರೆಸಿ
ಡೆಂಟ್ ಸಾಹೇಬರವರ ಬಂಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿ
ದ್ದಕಾರಣ ಇವರಿಗೆ ಬಂಗಲೀ ಚೌಡಪ್ಪನವರನ್ನು ಅಡ್ಡ
ಹೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ಆಗ್ಗ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂ
ಡಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಪೂರ್ವಾಚಾರವನ್ನು
ಬಿಟ್ಟು ಅನಾಚಾರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಮೆರೆಯುತಾ ಇರ
ಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಆಸ್ತಿಕರಾಗಿ ದೇಶೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ವಾಂ
ಸರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು.
ಮೇಲಿನ ಶ್ಲೋಕಯುಕ್ತವಾದ ಪ್ರಬಂಧವು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ
ಬಂದು ತಲಪಿದಕೂಡಲೆ, ಕೋಲಾರದ ಶಾನುರಾಯರ ಮ
ನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದಿದ್ದ ಶ್ರಿಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಇದು ಖಂಡಿತ

ವಾಗಿ ತಲಪಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳದಹಾಗೆ, ಶ್ರೀಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರು ಊಟನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಚೌಡಪ್ಪನವರು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ಶ್ರೀಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರು. ತರುವಾಯ ಆತನು ಏನಾದರೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಶ್ರೀಯಪ್ಪಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಆದ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಮಾಧ್ವರು ಕೆಲವರು ಕಳವಳಗೊಂಡು ಸಮಯವನ್ನು ಹುಡುಕುತಾ ಇದ್ದರು.

ಮಾಧ್ವರಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಾದಿ ಮಠವು ಭಾರಿ ಮಠವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಮಠವೆಂದು ವೈಷ್ಣವರಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಈ ಮಠಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರು ಕೈದರಾಬಾದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅದಾಯವಿರುವ ಭಾರಿಯಾದ ಜಹಗೀರುಗಳೂ ವೃತ್ತಿಗಳೂ ಇರುವುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಜವಾಹಿರು ಮೊದಲಾದ ಐಶ್ವರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಜನ ವೈಷ್ಣವರು ಈ ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯರಾಗಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರಾಗಿಯೂ ಇರುವರಿಗೆ ಆಶ್ರಮವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿದ್ಯಾಂಸರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಾಚೀನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದಹಾಗೆ

ಯೋಗ್ಯರಾದ ಗೂಳೀ ಬಾಳಾಚಾರ್ಯರೆಂಬವರಿಗೆ ಈ ಮ
ಠದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟವಾಯಿತು. ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಮೈಸೂ
ರಿಗೆ ಪೂನಾಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬಂದಿ
ದ್ದಾಗ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸ್ಥಾನದ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಡನೆ ನಡೆದ
ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಿಚಾರ ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿ
ದ್ವಾಂಸರಾದ ಬಾಳಾಚಾರ್ಯರು ವಿಶೇಷವಾದ ವಾಗ್ಭೋ
ರಣಿಯಿಂದ ಮುಂದರಿತು ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡಿಸಲು ಯತ್ನಿ
ಸಿದರು. ಆಗ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಈ ಬಾಳಾಚಾ
ರ್ಯರು ಗೂಳಿಯಹಾಗೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ,
ಎಂದು ಪೇಳಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆ
ಯರವರು ಇವರಿಗೆ ಗೂಳೀ ಬಾಳಾಚಾರ್ಯರೆಂದು ಅಡ್ಡ
ಹೆಸರನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಜಾಲಪಿ ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರು,
ಒಂಟೆ ರಾಮಾಚಾರ್ಯರು, ವಾಯಸದ ಕೃಷ್ಣ, ಪ್ರೇತ ನ
ರಸಿಂಹ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಹಾಗೂಬೇಳೆ ರಾಮರಾಯರು, ಮು
ಚ್ಚಗಣ್ಣು ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಯರು ಎಂಬವಾಗಿ ವಿಧವಿಧವಾದ
ಅಡ್ಡ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಜನ
ರಿಗೆ ಕುಚೋದ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಉತ್ತರಾದಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಒ
ಳ್ಳೇ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಇದ್ದರು. ಶ್ರೀಯವ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅದ

ಅವನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವು ವೈಷ್ಣವಶಿಖಾಮಣಿಗಳು ಬದ್ಧಕಂಕಣರಾದರು. ಉತ್ತರಾದಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದರು. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ನಡೆಯಲು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡಾಯಿತು. ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗೊಳೇ ಬಾಳಾ ಚಾರ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದರು. ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಅರಂಭವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಜರುಗಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕೋಟೆಯು ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಏರುತಾ ಬಂತು. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ಉತ್ತರಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ರೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು—ಮಠದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ವಾಕ್ಸಂಭವಾಯಿತು, ಕುಣಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಮುಸುಕೇನು? ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಸಮನ್ವಯಮಾಡಿ ನನಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಬಹುದು, ಎಂದು ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಚಿತುರರಾದ ಮತ್ತು ದೂರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ ಪ್ರಭುವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡಿದರು. ಡರಬಾರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಏಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯನ್ನು

ಕುರಿತು—ಪ್ರಭುವೇ, ನಾನು ಹಲವುಕಡೆ ಪ್ರಸಂಗವಾಡಿದೆ.
ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಂಥ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರನ್ನು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ
ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ಎಂದು ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ತೋತ್ರವಾಡಿದರು.

೭ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ದಕ್ಷಿಣದೇಶಸಂಚಾರ (ಮೊದಲುನಂರಿ).

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ನಾಲ್ಕು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಾದವು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊಲೇಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತುಹೋದವು. ಇದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಖೇದವುಂಟಾಗಿ ರಾಮೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಆಗ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳು ತಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನದ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಛತ್ರ ಚಾಮರ ಮುಂತಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಿತರಾದ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ಸಂಸಾರಸಮೇತರಾಗಿ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಯಾತ್ರೆಯಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ನಾಗಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಕಾರ್ವರಿ ಸಂವತ್ಸರದ ಮೈಶಾಖ ಶುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹಜಯಂತಿ ದಿವಸ ಗಂಡು

ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಈತನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹನೆಂದು ನಾ ಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಈತನೇ ಈಚೆಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಮಹಾ ಪಂಡಿತ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು.

ತಂದೆಯು ಮಗನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಈತನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಮಗನಿಗೆ ತಾವೇ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಮೈಯನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ವರಸಿ ತಲೆಯನ್ನು ಕೊಡವಿ ಗಂಟುಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕೇವಲ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಆರಂಭಮಾಡಿದರು. ಈ ಬಾಲಕನ ಬುದ್ಧಿಯು ಬಹು ಚುರುಕಾಗಿತ್ತು. ಏಕ ಸಂಧಿಗ್ರಾಹಿ, ದ್ವಿಸಂಧಿಗ್ರಾಹಿ ಎಂಬದಾಗಿ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೇನೆ. ಅದು ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹನೆಂಬ ಬಾಲಕನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಈತನಿಗೆ ೯ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಸಹಪಾಠಿಗಳಾದ ಇತರ ಹುಡುಗರ ಸಂಗಡ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹನಿಗೂ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಈ ಹುಡುಗನು ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪಾಠದಮೇಲೆ ಒಂದು ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿ ತಂದೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವವರೆಗೂ ತಾನು

ಗೋಲಿ ಚೆಂಡು ಬಿಣ್ಣೆಕೋಲು ಇವುಗಳನ್ನು ಇತರ ಹುಡುಗರ ಸಂಗಡ ಆಡಲು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾಸ್ತಿಗಳು ಮಗ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪುನಹ ನೋಡಿ ತಾವು ಸ್ವತಃ ಯೋಚಿಸಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಮನ್ವಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು ಅತನ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಪಾಠವನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕೂಡಲೆ ಬಾಲಕನು ಪುನಃ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಪುನಃ ಅಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ನೀಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೂ ಹುಡುಗಮಾತೆಂದು ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನವಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಸಹನವನ್ನು ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕೇಳಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಲೆಂದು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆಯೇ ಹೊರತು, ೯ ವರುಷದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆ ಮಹಾ ಪಂಡಿತರಮೇಲೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಚತುರತೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ.

ಇದು ಹಾಗಿರಲಿ. ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಕ್ರೋಧಿಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ಹೊರಟರು. ಅದುವರೆಗೆ ಇವರಿಗೆ ೩೩ ವರುಷವಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ನಿಂತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಷ್ಯಗೋಷ್ಠಿಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಹೊಸದಾಗಿ ಶಿಷ್ಯಸಂಪಾದನೆಯಾಯಿತು. ಮನ್ನಾರಗುಡಿ ಗೋಪಾಲಶಾಸ್ತ್ರಿ, ರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಇವರು ಆಕಡೆ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗತ್ವೇನ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರುವಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿದರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಪುದುಕೋಟೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಈ ಸಂಸ್ಥಾನವು ಪೂರ್ವದಿಂದಲೂ ಹೆಸರಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಇಂಥಾ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ವಾದದಿಂದ ಪಾಂಡಿತ್ಯಪ್ರಕಾಶ ಮಾಡುವುದೂ, ಅಲ್ಲಿ ರಬಹುದಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಗೆದ್ದು ಜಯರೇಖೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೂ ಇವೆರಡೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿದವು.

ಪುದುಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರು ಬಂದಿದಾರೆಂದು ವರ್ತಮಾನ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ಮೈಸೂರ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ ಆಸ್ಥಾನವು ಪೇಶ್ವೆ ಬಾಜಿರಾಯರ ಸಭೆಗೆ ಎರಡನೇದಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಆನಾಸಸ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತು. ಧಾತು ಈಶ್ವರ ಸಂ

ವತ್ಸರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಪೆನಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಮರಾಟೆಯವರಿಗೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಯುದ್ಧ ನಡೆದು, ಬಾಜಿರಾಯರಿಗೆ ದೊಲತ್ತು ಹೋಯಿತು. ಅವರನ್ನು ಕಂಪೆನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾಶಿಬಳಿ ಇರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಇಟ್ಟರು. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯವಲ್ಲಾ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ ಅವಲಂಬನವಿಲ್ಲದೆ ಬಿಕ್ಕುಬಿಕ್ಕುಗ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಪೂನೆಗೆ ಎರಡನೇದಾಗಿದ್ದ ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಮಹಾರಾಜನ ಔದಾರ್ಯವೆಂಬ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಫಲಗಳನ್ನು ತಿಂದುಕೊಂಡು ಪಂಡಿತಪಕ್ಷಿಗಳು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ್ಗೆ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಹತ್ತುವನ್ನಾಗಿ ನಿಂತು ಇದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಕಾರಣ ಅಂಥಾ ಮೈಸೂರಿಂದ ಬಂದ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರಕಂಸೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪುದುಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜರ ಭೇಟಿಯಾಯಿತು.

ಆ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸನಿದ್ದನು. ಈತನಿಗೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ವರ್ಣಾಯಿತು. ಎದುರು ಕಕ್ಷೆಯು ಪ್ರ

ಸಂಗಕ್ಕೆ ಅರಂಭವಾಡದೆ ಶತತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದನು ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಅರಂಭಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ವಾಕ್ಸಂಭವಾಡಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರಿಯು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ವೈದುಷ್ಯ ಬಹು ದೊಡ್ಡದೆಂದು ಸ್ತೋತ್ರವಾಡಿದನು. ಪುದುಕೋಟೆ ರಾಜರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ತರದ ಬಹುವಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಜಯರೇಖೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಶಿಷ್ಯರ ಸಮೇತ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಾಂಚೀಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಕಾಂಚೀಪುರದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಾದ ಅನೇಕ ಜನ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರು ಇದ್ದರು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ತರುವಾಯ ಅವರಿಗೂ ಅಲ್ಲಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರಗಬೇಕೆಂದು ದಿವಸ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಪಂಡಿತರು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಓದುತ್ತಾ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಾದರೋ ಸ್ನಾನಾಸ್ನಿಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕಾಂಚೀಪುರದ ಸ್ನಾತಕರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದವರು ಇವರಿಗೆ ಪರಿಭವವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಡಿ

ಕೊಳ್ಳುತಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಾ ಇದಾರೆ, ತಾಸ್ತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಯಾವ ವ್ಯಾಸಂಗವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನಿ ದಾರೆಯಲ್ಲಾ, ಅದ್ವೈತಮತಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅವಮಾನವಾಗು ತ್ತೋ ಎಂದು ಕೂಟಸೇರಿ ಪೇಚಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ರಾಮಾಸ್ತಿಗಳು ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಪಂಡಿತರು. ತಾವೂ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂ ದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದಾಗ್ಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾದ ಸ್ವಾರ್ಥರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ತಾಸ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂ ಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದೇ ಮೇಲು ಎಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು, ತಾಸ್ತಿಗಳ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವರ ನ್ನು ಕುರಿತು ಬಂದಿತವಾಗಿ ಅರಿಕೇ ಮಾಡಲಾರದೆ ಮನ ಸ್ಸಂಕೋಚಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತಾ ಕೊನೆಗೆ ಧೈರ್ಯಮಾಡಿದರು. ಇವರುಗಳಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡಿ ಇವರು ಬಂದ ಕಾರ್ಯ ವೇನೆಂದು ತಾಸ್ತಿಗಳು ವಿಚಾರಿಸಲು, ಆ ಸ್ಥಳವಂತರು— ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಪ್ರತಿಕಷ್ಟಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಮಾಡಲು, ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತಾ ಇದಾರೆ, ಈ ಮಾತನ್ನು ಅರಿಕೇ ಮಾಡಲು ಬಂದೆವು ಎಂದರು.

ಇವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ರಾಮ

ಕಾಸ್ತಿಗಳು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ—ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಾಸ್ತಿಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ್ದು. ಇದು ಉತ್ತಮ ಪುರುಷಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದ್ದರೆ ತಾನೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸ್ತುತಿಯು ದುರಹಂಕಾರವೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಹೊರಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹೊರಪಡಲು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯ ದೊರೆಯದೇ ಆಗಲಿ ಅಸಂದರ್ಭವಾದಾಗ, ಹತ್ತು ಜನರ ವ್ಯಾಕುಲ ನಿವಾರಣೆಗೆ, ಅಥವಾ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಅಡಗಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಮಾಡಬೇಕಾದ ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆಯು ಅನಿರ್ವಾಹಪಕ್ಷವಾಗುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯು ಕ್ಷಮಾರ್ಹವಾದ್ದೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಬಂದು ವಾದಕ್ಕೆ ಕೂತುಕೊಂಡಾಗ್ಲೂ, ನನಗೆ ಸಮವಾಗಿ ವಾದಮಾಡಿಯಾನೇ ಹೊರತು ಆಗಲೂ ನಾನು ಸೋತುಹೋಗುತ್ತೇನೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ಬಿಡಿ—ಎಂಬವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಸ್ವಪ್ರತಾಪವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಾಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆ ಸಂದರ್ಭವೂ, ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಕೊಬ್ಬು ಸಹ ಸೇರಿ ಈ ಮಾತನ್ನು ಅವ

ರಿಂದ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಹೊರಡಿಸಿದವು. ಬಂದಿದ್ದ ಮಹಾ ಜನರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನವು ಎಷ್ಟು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತೆಂಬುವುದು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ.

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಕಾಂಚೀಪುರದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರೆಂಬವರು ಅವರೊಡನೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಕೂತು ಯತ್ನ ಜರಗದೆ ಸುಮ್ಮನಾದ ಸಂಗತಿ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಅದೇ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ಕಂಚಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದಮೇಲೆ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ತಮಗೂ ಮೈಸೂರ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರಗಿತು; ಹನ್ನೊಂದು ಕೋಟಿಗಳು ನಡೆದವು; ಹನ್ನೊಂದನೇ ಕೋಟಿ ತಮ್ಮದು; ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಂದ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ; ಆಗ ಸಭೆ ಮುಗಿಯಿತು ಹೀಗೆಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ತಾವೇ ಹನ್ನೊಂದು ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಬರೆದು ತಮ್ಮ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಇಂಥಾ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದು ಕಂಚಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಣ್ಣಾರ ತಾವು ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು, ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು

ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹನ್ನೊಂದು ಕೋಟಿಗೂ ಖಂಡನರೂಪ
 ಸಾಗಿ ಒಂದು ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದು ಹೊರಪಡಿಸಿದರು.
 ೨ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬರೆದಿರುವ ಎರಡು ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು
 ಈಗ ವಿವರಿಸಿದೆ —

ಶ್ಲೋಕ|| ದ್ವೈತವಾದಿ ಮತಧ್ವಾಂತ ವಿಧ್ವಂಸನ ವಿಚಕ್ಷಣಂ|
 ವಂದೇ ತ್ರೈಂಬಕ ಮಾರ್ತಾಂಡಂ ಸರ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರಾ
 ಬ್ಜ ಬೋಧಕಂ||

೨ರ್ಥ|| ದ್ವೈತವಾದಿ ಮತವೆಂಬ ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ಹೋಗ
 ಲಾಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿಯೂ ಸರ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರ
 ವೆಂಬ ಕಮಲವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೂ
 ಇರುವ ತ್ರೈಂಬಕನೆಂಬ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನಮಸ್ಕ
 ರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ಲೋಕ|| ಭಟ್ಟ ತ್ರೈಂಬಕಶಿಷ್ಯೇಣ ರಾಮೇಣ ತದನುಗ್ರ
 ಹಾತ್| ಶ್ರೀನಿವಾಸಕೃತಸ್ವೀಯೋತ್ಪ್ರೇಕ್ಷಾ ಮೂ
 ಲಾ ನಿರಾಕೃತಾ||

೨ರ್ಥ|| ಸ್ವಂತ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯೇ ಮೂಲವಾಗಿವುಳ್ಳ ಶ್ರೀನಿ
 ವಾಸಾಚಾರ್ಯರ ಕೃತಿಯು ಭಟ್ಟತ್ರೈಂಬಕರ ಶಿ
 ಷ್ಯನಾದ ರಾಮನಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಹೀಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮಾಡಿದಕಾರಣ ಶ್ರೀನಿವಾ

ಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅವನಾನವಾಯಿತು. ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರು ಸ್ವರ್ಧೆಯಿಂದ ವಾದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತೆಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲು ಅರ್ಹವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಗತಿ ಇದೆ. ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಗ್ರಹದೇಶಿಕಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಪಂಡಿತರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ—ಈತನಿಗೆ ಭತ್ರ ಚಾಮರ ಯಾತಕ್ಕೆ? ಇದನ್ನು ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು? ಏನ ನೋಡಿ ಕೊಟ್ಟ? ಎಂದು ಮೂದಲಿಸಿ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಆ ಹೇವಣಿ ಮಾಡಿದ್ದರಂತೆ. ಇದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಸಮಯ ಬರಲೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದರು.

ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದ ಪ್ರಕಾರ ಕಂಚೇ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡಾಯಿತು. ಅನೇಕ ಜನ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರೂ ವೈಷ್ಣವರೂ ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬಂದು ನೆರೆದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ಸಭೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡರು. ವಾದಪ್ರತಿವಾದಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಈ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ ಬ್ರಾ

ಹ್ಯುಣೇತರರೂ ಸೇರಿ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಜನದವರೆಗೂ ನೆರೆ
 ದಿತ್ತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ವಾದವು ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಇದ್ದವರಿಗೂ
 ಕೂಡ ಅವರ ವಾಗ್ಗೋರಣೆಯ ವಿಜ್ಞಂಭಣೆಯು ಎಷ್ಟೋ
 ಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿಯವರಮೇಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೋ
 ಟಗಳನ್ನು ಏರಿಸುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಮಧುಸೂದನ ಸರಸ್ವತಿ
 ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಅದ್ವೈತಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾ
 ಪಿಸಿರುವಮೇರಗೆ ಜನನ್ಮಿಧ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿದರು.
 ಇವರಮೇಲೆ ಯಾವ ವಾದವೂ ಕೋಟೆಯೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.
 ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಗ್ರಹದೇಶಿಕಾಚಾರ್ಯರು ಮೂದಲಿಸಿ ಆ
 ದಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಭೆ
 ಯಲ್ಲಿ—“ಏನನ್ನು ನೋಡಿ ಛತ್ರ ಚಾಮರಗಳನ್ನು ಕೊ
 ಟ್ವ ಕೊಟ್ಟೆ?” ಎಂದು ಅಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿ ವಿಗ್ರಹದೇಶಿ
 ಕಾಚಾರ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿದರಂತೆ, “ಇದನ್ನು ನೋಡಿ
 ಕೊಟ್ಟೆನೈ, ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಟ್ಟೆ” ಎಂದು ರಾಮಶಾ
 ಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಎದೆಯನ್ನು ಬಲದಕೈಯಲ್ಲಿ ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳು
 ತಾ ಹೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲರ ನಾಲಗೆಯೂ ಕಟ್ಟಹೋಯಿತು.
 ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮಹಾ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷ
 ಪಟ್ಟರು. ಇದು ಪರಾಭವ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು.
 ಹೀಗೆ ಮೂರು ವರುಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ

ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗಸಹಿತ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಉರಜನರ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯರಾದ ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಇಟ್ಟರು.

ತರುವಾಯ ಶತಕೋಟಿ ಎಂಬ ತರ್ಕಗ್ರಂಥವನ್ನು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರೆದರು. ಇದರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಇವರಿಗೆ ಶತಕೋಟಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು.

ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಪರಾಭವ ಸಂವತ್ಸರದ ಮೈಸೂರು ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಂಚಿಪುರದಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣನೆಂಬ ಗಂಡುಮಗು ಹುಟ್ಟಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಪುನಃ ಪ್ರತ್ಯೇತ್ಸವವಾಯಿತು. ಈ ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣನು ಬಹು ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾಗಿಯೂ ಸರಸಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನು. ವೇದ, ಕಾವ್ಯ, ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮವುಂಟಾಯಿತು.

Vನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮಂತ್ರೀತ್ವ—

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯ

ಮೈಸೂರ ದೊರೆಗಳಾದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರಿಗೆ ದೊಲತ್ತು ಹೋದ್ದೂ, ಅವರಿಗೆ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ತಿಂಗಳು ೧ಕ್ಕೆ ೩೫,೦೦೦ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಡುತಾ ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತಕ್ಕಾಗಿ ಕವಿಾಪ್ಪನರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದೂ ಸಹ ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿ ವೆಂಕ ಟಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಮದ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನೆಪ ದಮೇಲೆ ಸೆರೆಯಾದ್ದೂ ಸಹಾ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈ ವೆಂಕ ಟಪ್ಪಾಜಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ರಹಸ್ಯವಾದ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮೂಲಕನಾಟು ಸ್ಮಾರ್ತಬ್ರಾಹ್ಮಣ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ವೈದಿಕನು ದೊರೆಯಬಳಿ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಗೆ ಬಂದನು. ದೊರೆಗಳು ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಸಾಲದೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಲಮಾಡುತಾ ಬಂದರು. ಈ ಸಾಲವು ಅಧಿಕವಾಗುತಾ ಬಂತು. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸರದಾರರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಶಕ್ತರಾದ ಅವರ ಮೂಲಕ ರಾಜರಿಗೂ ಕಲ್ಕತ್ತಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಕಠಿಣತೆಗಳನ್ನು ನಡಿಸುತಾ ರಾಜಕೀಯ

ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದನು. ಅಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಕಂಪನಿಸರ್ಕಾರದವರ ವಶವಾದ ದೌಲತನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಪುನಃ ಪಡೆದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಇತರರಲ್ಲಿ ಸರಿ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನ್ಯಾಯವಾದ ಆಶೆಯು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂಗತಿಯೇ ಅವರಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಂಟ ಕುಟ್ಟೇ ಹುಳುವಿನಹಾಗೆ ಬುಳಗೇ ಕೊರೆಯುತಾ ಇತ್ತು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳು ಸೇರಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಇವರ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವವು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೇರನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಂಧ್ಯನ ರಾಜ್ಯದ ಮರಾಠೆಯವರಿಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷರಿಗೂ ಕೈಕೈಸೇರುವ ಭೀತಿಯೂ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳತಾಯಿತ್ತು. ಪಂಜಾಬು ದೇಶದ ರಣಜಿತಸಿಂಗು ತೀರಿಹೋಗಿ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಆ ಹೊಸ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಸಿಕ್ಕರಸೇನೆಯು ಕಟ್ಟವಿಾರಿತ್ತು. ಇವರು ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಯಾವಾಗ ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ಸೇರಿದ ರಾಜ್ಯದಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಾರೋ ಯಾವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನು ತೊಂದರೆ ಬಂದಿತೋ ಎಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷರು ಜಾಗರೂಕರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಿಂಧ್ಯ ಮಹಾರಾಜನ ಸೇನೆಯೂ ರಣಜಿತಸಿಂಗನ ಸೇನೆಯೂ ಘ್ರಂಚು ಸೇನಾಪತಿಗಳಿಂದ

ತಯಾರಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಕಂಪನೀಸೇನೆಯೊಡನೆ ಸಮಸಮ ನಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವ ಈ ಕತ್ರಗಳನ್ನು ಜೈಸುವುದು ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆಗಂಣನೋಟ ಹೇಗೆ ತಿರುಗುವುದೋ ಅದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಯುಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಸಾಕಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತೆವ್ವಗೆ ಇರುವ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶವನ್ನು ಗಡಬಿಡಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವಹಾಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾದ್ದು ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇದರಂತೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿಯೂ ಹೆಸರ ಪಡೆದದ್ದಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಮ್ಮಂತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಗುಣಾಧ್ಯರಾದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಎಲ್ಲಾ ಜನಕ್ಕೂ ರಾಜವಾಡೆಯವರಿಗೂ ಅನುತಾಪ ವಿದ್ದದರಿಂದ, ಅಂಥಾ ದೊರೆಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದೇವೆಂದು ಹೆಸರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಕಲ್ಕತ್ತಾಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಆಶೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಸಹಜವಲ್ಲವೆ? ಇದು ನೆರವೇರಲು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ನಡಿಸುತಾ ಇದ್ದ ಪತ್ರಿಕಾಪ್ರಸಂಗವು ಸಮಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಇಷ್ಟವಿದ್ದಂತೆ ರಾಜ್ಯದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಮಾಂಶವನ್ನು

ಇವರ ವೇಷಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡಲು ಕಲ್ಕತ್ತಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರು.

ರಾಜ್ಯವು ಬಾರದೆ ಹೋದಾಗ್ಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಣಬರುವಂತೆ ಅನುಕೂಲವಾದ್ದು ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಗಳ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಎಂದು ಜನಜನಿತವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಬಿಡದೆ ದೌಲತ್ತನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡದಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಜರಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಮೈಸೂರ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಗಳು ಚಾಕರರ ಸಂಬಳವನ್ನು ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ ಕಡಮೆಮಾಡಿದರು. ದೊರೆಗಳು ಅರಮನೇ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಗೋಸಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಜರಾತಿ ಸಾಹುಕಾರರು ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡೂ ಆಯಿತು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಾನಾರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಹಾಗೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹವನ್ನು ಮಾಡಿದ ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಅಭಿಮಾನವಿತ್ತು. ಕಾಡು ಮೃಗಗಳಿಗೆ ಕೋಡು ಮೃಗಗಳ ಉತ್ತಮಗುಣವೂ, ಕೋಡು ಮೃಗಗಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಉತ್ತಮ ಗುಣವೂ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದೇವತೆಗಳ ಉತ್ತಮ ಗುಣವೂ ಬರುವುದು ಸಹಜವಾದ ವ್ಯಾವಾರವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ

ತಿಮ್ಮಂಣತಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರಮದವು ತಲೆಗೇರಿ ಅಹಂ
ಕಾರವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಹೊರಕಂಠನ್ನೂ ಬಳಕಂಠನ್ನೂ
ಅರೆಯರೆಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಬಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಅನೇಕ
ಲೌಕಿಕರಾದ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸಹಿತ ತಿಮ್ಮಂಣತಾಸ್ತ್ರಿ
ಗಳ ಹಸಾದಕ್ಕೆಹವೈಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುತಾ ಇರುವಾ
ಗ್ಗೆ, ವೈದಿಕರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಇವರಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿದ್ದೀತೆ?
ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಾರದು.

ಆದರೆ ಲೌಕಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಂಣತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು
ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಡುತಾ ಇದ್ದ ಆದಾಯವನ್ನೂ, ವೈದಿಕ
ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಆಧಾರ
ಭೂತನಾಗಿದ್ದ ರಾಜನ ಹೆಸರನ್ನೂ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನೂ ಲೋಕ
ಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹರಡುತಾ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದ
ಉಪಕಾರವನ್ನೂ ಹೋಲಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಮೊದಲನೇ
ಉಪಕಾರವು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ್ದು, ಎರಡನೇದು ಸ್ಥಿರವಾದ್ದು.
ಇದನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾಗಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಮಹಾಗಜವಾದ
ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇತರ ಅಯೋಗ್ಯರಹಾಗೆ ಮಂತ್ರಿಯ
ನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಪಸರ್ಪಿಸುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು
ತಿಮ್ಮಂಣತಾಸ್ತ್ರಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಮಯವನ್ನು
ಸಾಧಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ತಿಮ್ಮಂಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಇಬ್ಬರೂ ಮುಲಕನಾಟು ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಅಂಧ್ರಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿದ್ದರು. ಜನರಿಗೆ ನಂಟರಾದವರಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕು ಹೊರಟು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಉಟವುಪಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಳಕೆ ಇರುವುದು ಸಹಜವಷ್ಟೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿಷ್ಪರಾದವರಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಬಳಕೆಯು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವೆಂದು ಅನೇಕರು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಿಷ್ಪರಾಗಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಮೈಸೂರೂ ಬೆಂಗಳೂರೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇಲ್ತರದವರೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಮಗ ಒಂದು ಹೊತ್ತು ಭೋಜನದೊರೆತರೆ ತಾವು ಕೃತಾರ್ಥರಾದೆವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಶುದ್ಧರಾಗಿಯೂ ಸಚ್ಚರಿತ್ರರಾಗಿಯೂ ಇರುವವರು ನ್ಯಾಯವಾದ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸದ್ವ್ಯಯಮಾಡುವಾಗ, ಅಂಧವರ ಮನೇ ಅನ್ನವು ದೇಹವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಶುದ್ಧಮಾಡುತ್ತೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ನೀಗಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ತಿಮ್ಮಂಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಹೊಗಳೂ ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಾ, ಸ್ಥಾನಬಲದಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಧಿಕಾರದ ಬಿಂಕವನ್ನೂ ಪ್ರಸರಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದವನಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತೆ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಔಪಾಸನ ವೈಶ್ವದೇವಾದಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ

ಕೊಂಡು ನಿಷ್ಪ್ರಾಾಗಿರತಕ್ಕವರ ಮನೆಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ಯಾವ ಕಡೆಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತ್ಯಯ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದಕಾರಣ, ಅವರ ಮನೆಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಪರಸ್ಪರ ಒಂದು ಬಗೆಯಾದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಭಾವವೆಂದು ಯಾರು ತಾನೆ ತಿಳಿಯಲಾರರು? ತತ್ಪ್ರಾಪಿ ಬಂಧು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಭಾವನೆಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಕೇವಲ ಕುಂದಕವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಾಗಿ ಅನೇಕರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದ ಕಲ್ಮಷವು ಉಭಯರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಟಿಯೇ ಇತ್ತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ದೊರೆಯ ಜಾತಕಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಗ್ರಹಚಾರವು ಕ್ರೂರವಾಗಿದ್ದಕಾರಣ ಲಕ್ಷ್ಮೀಲ ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಾಂತಿಮಾಡಿದರೆ ಉತ್ತಮವೆಂದು ಪಂಡಿತರು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿದರು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹೋಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡಾಯಿತು. ತಾರಾಬಲ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ನೋಡಿ ಜೊಯಿಸರು ತಿಥಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದರು. ಗೊತ್ತಾದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಸಾರಿ ಎಳ್ಳನ್ನು ಅಗ್ನಿಗೆ ಆಹುತಿಕೊಟ್ಟು ಹೋಮಮಾಡುವುದೇ ಈ ಶಾಂತಿಗೆ

ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಧಾನ. ಗೊತ್ತಾದ ದಿವಸ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ಸ್ವಲ್ಪಮೊತ್ತಿಗೆ ಹೋಮವನ್ನು ಆರಂಭಮಾಡಿ ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಪೂರೈಸುವವರೆಗೂ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತನಾದ ದೊರೆಗೆ ಭೋಜನ ಕೂಡದೆಂದು ವಿಧಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಅಂಥಾ ಪೇಚ್ಚು ಗಟ್ಟಲೆ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಅರಮನೇ ವೈದಿಕ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಾ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಸ್ನಾನಾಸ್ನಿಕಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಜರಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಗಮಾಡಿಸತಕ್ಕ ಆಚರಣೆ ಈಗಲೂ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಡೆಯುತಾ ಇದೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸ್ನಾನಾದಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ೩-೪ ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಇವರು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಯೇ ಹವನಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಿತ್ತು. ಅಗ್ನಿಕುಂಡದ ಸುತ್ತಲೂ ಹತ್ತುಜನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಕೂತುಕೊಂಡು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಲವನ್ನು ಹವನಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿ ಹತ್ತುಜನ ಹೋಮಮಾಡುವಾಗ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಏಕವಚನವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಕೆಡಿಸುತಾ ಇದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೋದಕೂಡಲೆ ಅಬದ್ಧವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾ

ರಣಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಹೋಮವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಕ್ಕೆ ಕೂತಿದ್ದವರನ್ನು ಕುರಿತು ಅಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಚರ್ಚೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಈ ಸಿಂಹದ ಬಾಯಿಗೆ ಯಾರೂ ಹತ್ತಲಾರದೇ ಹೋದರು. ಅದುವರೆಗೆ ಹತ್ತುಜನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಸುವಾರು ಮೂರು ಸಾವಿರಸಾರಿ ಹೋಮಮಾಡಿದ್ದರು. ಹತ್ತು ಜನರೂ ಸೇರಿ ಮಾಡಿದ ಹೋಮವು ಸುವಾರು ೩೦ ಸಾವಿರಸಾರಿ ಅದಂತೆ ಆಯಿತು. ಮೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ ಮುಗಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಮಂತ್ರಲೋಪವಾದ್ದರಿಂದ ಇದು ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತೆಂದು ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಗಲಭೆಯು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಸನ್ನಿಧಾನದವರೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಮಡಿಯಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದ ದೊರೆಯು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೋಮಕುಂಡದ ಬಳಿಗೆ ಪಾಲುಮಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಆಗ ತಿಮ್ಮಣಕಾಸ್ತಿಯು — ಈಗ ೩೦,೦೦೦ ಸಾರಿ ಹೋಮವಾಗಿದ್ದರೂ ಮಂತ್ರಲೋಪವಾಯಿತೆಂತಲೂ, ಅದರಿಂದ ೩,೦೦೦ ಸಾರಿ ಹೋಮವಾದಂತೆಯೇ ಭಾವಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಇಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಕುಣಿಗಲ ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಕ್ಷರ ಸ್ವಾತಿತ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಆದ

ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ೩೦,೦೦೦ ಸಾರಿ ಹವನವಾದ್ದು ಸುಳ್ಳಾಯಿತೆ ? ಇದರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಏನಿದೆ ? ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಮುಗಿಯಿತು. ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಈ ದಿನಸ ೧೧ ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಮಂತ್ರ ಲೋಪವಾಯಿತೆಂಬ ಕಾರಣದಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದ ಭಾನಸವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಹೇಳುವಂತೆ ಹವನವನ್ನು ಪುನಃ ಆರಂಭಿಸಿದರೆ, ಖಾಸಾ ಆರೋಗಣೆಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಅವರು ಆಗಲೇ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು—ಪ್ರಭುವೇ, ಈ ತಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವಾಮಿಯ ಜ್ಞೇಮಾರ್ಥವಾಗಿ. ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದ ಈ ಕರ್ಮವನ್ನು ಉಕ್ತವಾದ ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಂತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಕರ್ಮ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾ ಮಂತ್ರಲೋಪವಾದರೆ ಕರ್ಮವೂ ಲೋಪವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ರಾಜನಿಗೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಲೋಪಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಡಿ ತಮ್ಮ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಈ ಹೋಮವನ್ನು ಪುನಃ ಆರಂಭಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಇದು ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮ, ಪೊಳ್ಳುಹರಟೆಯಲ್ಲ, ಫಲಾ

ಫಲಗಳನ್ನು ಅರಿಯದೆ, ಇದರಿಂದೇನು ಅದರಿಂದೇನು? ಎಂದು ದೋರಣೆಯನ್ನುಮಾಡಿ ಶುಂಠರಂತೆ ವಾದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬಾರದು, ಎಂದು ಫರ್ಜಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತಾಯಿಮನೆಯಾದ ಆ ಮಹಾಪ್ರಭುವು—ನಮಗೂ ನಮ್ಮ ಬಂಧುವರ್ಗಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲೆಂದು ಈ ಹೋಮವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮಂತ್ರವಿಲ್ಲದ ಹೋಮದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ, ಮಂತ್ರಲೋಪವಾದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಲೋಪವಾಯಿತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಅಪ್ಪನೆಯಾದಂತೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿ ಪುನಃ ಹೋಮವನ್ನು ಆರಂಭಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗ. ಕರ್ಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ “ಶ್ರೀಪರಮೇಶ್ವರ ಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥಂ” ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿದೇವೆ. ಭಗವಂತನು ವೇದರೂಪವಾಗಿಯೂ ಮಂತ್ರರೂಪವಾಗಿಯೂ ಇದಾನೆಂದು ತಿಳಿದು ತಿಳಿದೂ ಆ ಪರಶಿವನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ನಾನು ಪಾತ್ರನಾಗಲೆ? ನನಗೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಉಟವಾಗತಕ್ಕದ್ದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಮೂರು ದಿವಸವಾದರೂ ನಾನು ಉಪವಾಸವಾಗಿ ಇದ್ದೇನು. ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಂಗವಾಗಿ ಲೋಪವಿಲ್ಲದೆ ಜರಗಲಿ ಎಂದು, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವನ್ನೂ ತಿಮ್ಮಂಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾ

ಕವನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು. ಅಯ್ಯೋ! ಇಂಥಾ
 ಭ್ರಷ್ಟಾತ್ಮನಾದ ಮಹಾರಾಜ ಯಾವರಾಜ್ಯಕ್ಕೆತಾನೆ ಎಂದಿಗೆ
 ಸೊರೆತಾನು? ಅವ್ವಣಿಯಾದ ಪ್ರಕಾರ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು
 ಶಾವೇ ಕೂತುಕೊಂಡು ಹೋಮವನ್ನು ಆರಂಭಮಾಡಿಸಿ
 ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಮುಗಿಸಿದರು. ದೊರೆಗೆ ಬಹಳ ಸಂ-
 ತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಮಹಾಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹೇಳಿದ
 ಮಾತನ್ನು ಶುಂಠವಾದವೆಂಬದಾಗಿ ಕರೆದರಲ್ಲಾ ಎಂದು
 ತಿಮ್ಮಂಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕ್ರೋಧವು ಮತ್ತೂ
 ಮೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ಯಾತರಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ಲೇಶಲೋಪವಾದಾಗ್ಲೂ ರಾಮ
 ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಹಿಸದೆ ಹಿಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ
 ಅಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಹಾಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರೆಂಬ
 ಅಂಶ ಈ ಲಕ್ಷ್ಮತೀಲಮೋಮದ ಪ್ರಸ್ತಾವದಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ
 ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಯಾವ ಕರ್ಮವೂ ಅಲ್ಪ
 ವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಅಲ್ಪವಾದ ಸಂಗತಿಯಾ-
 ದಾಗ್ಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧಿ ಸೇರಿಕೊಂಡೇ ಇರು-
 ವುದು. ವಿಷಯತುಚ್ಛವೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂ-
 ಬಂಧಿಸಿದ ವಿಧಿಯನ್ನೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಯಾತ-
 ರಲ್ಲಿ ಯಾವವಿಧಿ ಮಿಳಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು

ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವರು ಅಲ್ಪವಿಚಾರವೆಂದು ಅಸಡ್ಡೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಧವಾದ ತಿರಸ್ಕಾರಭಾವ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತೋ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಅಷ್ಟ ರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಇದನ್ನು ಹೋಲಿಸಬಹುದು. ಪ್ರತಿ ಮನುಷ್ಯನೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾದ ಮತ್ತು ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಉಳ್ಳವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಥಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ತಕ್ಕ ಪುರುಷವಾತ್ಮ ಸಿಕ್ಕುವುದಾದರೆ ಆತನೇ ಪ್ರತಿ ಭಾವಿಶೇಷ ಉಳ್ಳವನು, ಮಹಾತ್ಮನು ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವನ್ನಾಗಲಿ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾಗಲಿ ಕಂಡರೆ ಕೇವಲ ಅಲ್ಪವೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಹಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಹಂಭಾವವೇ ಇವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೆ.

೯ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಅನುಗಮ ಪಾದ—ಸರ್ವತೋಮುಖಯುಗ.

ಇದುವರೆಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ಪಂಡಿತರಾದವರೊಳಗೆ ಕವಿ ವರದಾಚಾರ್ಯ, ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರ್ಯ, ಕುರಚ್ಚಿ ರಂಗಾಚಾರ್ಯ, ರಾಮಗಿರಿ ಶಾಮಾಚಾರ್ಯ, ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರು ದಿಗ್ಗಂತಿ ಪಂಡಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಕವಿ ವರದಾಚಾರ್ಯರು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತರು. ಕುರಚ್ಚಿ ರಂಗಾಚಾರ್ಯರು ಅವರ ಸೀಮೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರ್ಯರು ಕಂಚಿಗೆ ಹೋದರು. ರಾಮಗಿರಿ ಶಾಮಾಚಾರ್ಯರು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತರು.

ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರು ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತರಿದ್ದರು. ಇವರು ಪಂಡಿತರಾದ ಜಾಲಸಿ ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರ ಮಕ್ಕಳು. ಈ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರು ಕೆಲವುದಿವಸ ತಂದೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತರುವಾಯ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿ ತರ್ಕ ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಸ್ಸೀನುರಾದರು. ಇವರ ಬುದ್ಧಿಯು ಅದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿತು. ಇವರು ಮನಸ್ಸಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬೇರೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬೇರೇ ವಿಧವಾಗಿ ನಟಿಸುತ್ತಾ ಇರ

ಲಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ್ದನ್ನೇ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಆಡುವುದು, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಅಡಿದ್ದನ್ನೇ ಕೈಲಿ ಮಾಡುವುದು, ಈ ಗುಣ ಇವರಲ್ಲಿ ಇತರರು ನೋಡಿ ಅಚ್ಚರ್ಯಪಡುವಮಟ್ಟಿಗೂ ಇತ್ತು. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ್ಗೆ ದ್ವೈತಮತಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿಯೂ ಅದ್ವೈತಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿಯೂ ವಾದಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಈ ಕಾರಣದಮೇಲೆ ಸ್ವಮತಸ್ಥರಾದ ಮಾಧ್ವರಿಗೂ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ವೈಮನಸ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ವೈಷ್ಣವರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಇವರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಇವರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೆದರದೆ, ತಾವು ವೈಷ್ಣವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದೇವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಹವ್ಯಕವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೂ ಅಚಾರ್ಯರುಗಳನ್ನು ಕರೆಯದೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಸ್ನಾತರನ್ನೇ ಕರೆಯುತ್ತಾ, ಸ್ನಾತಾಚಾರವನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ದ್ವೈತಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಬಂದಹಾಗೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೂಷಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಯಾರಾದರೂ ಸ್ವಯಂಥ ಕಲಹವನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಮಠಪತಿಗಳು ಸಹಿತ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರ ಮಹಾವಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಾದಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು

ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ
ವರು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೂ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಸಖ್ಯವನ್ನು
ಮಾಡಿಸಿದರು. ಈ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಆ ಮಠದಿಂದ ವೇತನ
ಕೂಡ ಸಲ್ಲುವಂತೆ ಆಯಿತು. ಇಂಥಾ ವಿದ್ವತ್ತಿನ ಹುಲಿಗ
ಳನ್ನು ಕೆಣಕಿ ತಮ್ಮ ಮಾನವನ್ನೂ ಇತರ ಮೈಷ್ಣವ
ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರ ಮಾನವನ್ನೂ ಕಳೆಯಬೇಡಿರೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ
ಗಳವರು ಅಲ್ಪ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಗಲಭೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಗೆ
ಮಾಡಿದರು.

ಈ ವಿಷ್ಣುವಾದಾಚಾರ್ಯರು ತರ್ಕವೇದಾಂತದಲ್ಲಿಯೇ
ಅಲ್ಲದೆ ಜ್ಯೋತಿಷದಲ್ಲಿಯೂ ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯ
ವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದರು. ಇವರು ಇತರ ಪಂಚಾಂಗಜ್ಞ
ಜೋಯಿಸರಹಾಗೆ ದಿನಶುದ್ಧಿ, ತಾರಾಬಲ ಇವುಗಳನ್ನು
ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಜಾತಕಗಳನ್ನು ಗುಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ
ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದವರಲ್ಲ. ಇವರ ಮನೆಯು ಮೈಸೂರ
ಪಟ್ಟಣದ ಕೋಟೆಯ ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿನ ಗೋಡೇ ವತ್ತಿನ
ಬೀದಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ, ಎರಡು ಅಂತಸ್ತು
ಉಳ್ಳದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಒಂದು
ಕಿರುಮನೆಯನ್ನು ಬಿಡುವುದಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯಂ
ತ್ರವನ್ನು ಹೂಡಿ ನವಗ್ರಹಗಳೂ ಇತರ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ

ಸಹಾ ಕಾಣುವಹಾಗೆ ಆಯಾ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಳಗಳನ್ನು ತಗಲಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ದೀಪವನ್ನು ಹತ್ತಿಸಿ ಕೇಲನ್ನು ತಿರುಗಿ ಸುತಾ, ಗ್ರಹಗಳ ಮತ್ತು ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಸಂಚಾರವನ್ನು ತೋರಿಸುತಾ ಇದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಾದ ವರು ಅನೇಕರು ನೋಡಿದಾರೆ. ಈವಿಧವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಅತ್ಯಪೂರ್ವವಾದ್ದು. ಇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದರೆ ಭಾಸ್ಕರಾಚಾರ್ಯರು, ಆರ್ಯಭಟ, ಮೊದಲಾದ ದೈವಜ್ಞರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತಾ ಇದೆ. ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಸ್ಮಾರ್ತರಾದ ಕಾಶೀ ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎಂಬುವರೂ ಇದ್ದರು. ಇವರು ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಪಂಡಿತರಾಗಿ ಅನೇಕ ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ದೊಯಿಸಲಕರ್ಣಾಟ ಕುಲದ ಕುಟ್ಟಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎಂಬುವರು ಕಣವೇ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಇವರು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಬಲ್ಲವರು. ಶೌತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವುಳ್ಳವರು. ಇವರೇ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಜನ ಪಂಡಿತರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸಮಕಾಲಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಇಂಥಾ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನುಳ್ಳ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಸಭೆಯು ನವನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಧರ್ಮಾತ್ಮನು ಇವರುಗಳಿಗೆ ಅಶ್ರಯಭೂತನಾಗಿ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೊಡುತಾ

ವಿದ್ವತ್ತನ್ನು ನಾನಾಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಕಾರಣ, ಈ ಮಹಾ ಪುರುಷನ ಔದಾರ್ಯವೂ ಯಶಸ್ಸೂ ಈ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡು ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಚಾರಗೊಂಡಿತು.

ಈ ದೊರೆಯ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಾಮ್ಯ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬಂದರು. ಇವರಿಬ್ಬರಿಂದಲೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಖ್ಯಾತಿಯು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಇವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವರು ಅನುಗಮಭಟ್ಟಾಚಾರಿ ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿ; ಈತನು ತೆನುಗು ರಾಜ್ಯದವನು. ತಮ್ಮ ನೀಮೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿರುವ ನವದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅನುಗಮಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಗ್ರಂಥವೇ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿರುವ ನದಿಯ ಅಥವಾ ನವದ್ವೀಪವು ಅನಾದಿಯಾಗಿ ಮೂಲಸ್ಥಾನವಾಗಿದೆ. ಈಗಲೂ ಈ ವಿದ್ವತ್ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ಕೆಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರದೇಶದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಮಹಾ ಪಂಡಿತರು ಎನ್ನವರೆಲ್ಲಾ

ನವದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಓದಿದವರಾಗಿದಾರೆ. ಬಂ
ಗಾಳಿಯವರೂ ಇತರ ಔತ್ತರೇಯರೂ ಅಸಾಧಾರಣ
ವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ
ಆರ್ಯವಂಶ ಕುಲೋತ್ಪನ್ನರನ್ನು ವಿಾರಿಸಿದವರು ಇಲ್ಲವೆಂ
ದು ಹೇಗೆ ಹೆಸರನ್ನು ಉಳಿಸಿದಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪೂರ್ವ
ದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಂ
ದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಗೌರವವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದವ
ರಾಗಿದಾರೆ. ಈ ಜನರು ಈಗ ಹೇಗೆ ತಲೆ ಮನುಷ್ಯ
ರಾಗಿದಾರೋ ಹಿಂದೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿ
ಯೂ ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಓದಿ ಪಂಡಿತ
ರಾದವರಿಗೆ ಬಿರುದನ್ನೂ ಹೆಸರನ್ನೂ ನವದ್ವೀಪದ ವಿದ್ವಾ
ನ್ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನವರು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಾಡಿಕೆ ಇದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾ
ನಂದರು, ಗದಾಧರಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರು ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲಾ
ಇಲ್ಲಿನವರೇ ಆಗಿದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಅನುಗಮಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು
ಹೊಂದಿದ ವೆಂಕಟರಾಯಾಸ್ತ್ರಿಯು ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗ
ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿ ಜಯರೇಖೆಯನ್ನು
ಪಡೆದನು. ಮೈಸೂರು ನೀಮೆಯ ರಾಜನ ಔದಾರ್ಯವೂ
ಈ ದೊರೆಯ ಸಭೆಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದ ರಾಮ

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಹೆಸರವಾಸಿಯೂ, ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಆಸೆಯೂ ಮತ್ತೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಗರ್ವದಿಂದಿರುತ್ತಾಡ ಕ್ರೋಧವೂ, ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಎಳೆದು ತಂದವು. ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಬಹು ಅಟ್ಟಹಾಸವಾಗಿ ಒಂದು ಮೈಸೂರ ದೊರೆಯ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಗರ್ವಭಂಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುವುದು ಈತನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕೋರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ಪರಕಾಲಮಠದಲ್ಲಿ ೬-೭ ದಿವಸ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಯಿತು. ಕಂಕರ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಸಿದ್ಧಾಂತಪ್ರಕಾರ ಅನುಗಮವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿದ್ದರು. ಮಾಧ್ಯಸ್ಥಕ್ಕೆ ಕೂತಿದ್ದ ಕಾಶೀ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ವಾದ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೂ ಇದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಹಾಗೆ ತುಟ ಪಿಟ ಕೈನ್ನದೆ ಕೂತಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಂಬಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತರೀತ್ಯಾ ಪ್ರಕಾರವಿಧಿಯು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿತ್ತು. ಭಟ್ಟಾಚಾರಿಯ ಉಪವಾದನ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು

ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು—ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ, ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಲಿ ಎಂದರು. ತರುವಾಯ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ದಿವಸ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಯಿತು. ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಅನುಗಮವಿಧಿಯಲ್ಲಿ* ಮಾಡಿದ ಉಪಪಾದನೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಭಟ್ಟಾಚಾರಿ ಹೇಳಿದ ಅಂಶಗಳನ್ನೇ ತಿರುಗಿಸಿ ಅದೇ ಅನುಗಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ರೀತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆ ನೆಯ್ಯಾಯಿಕನಮೇಲೆ ಕೋಟೆಗಳನ್ನು ಏರಿಸಿದರು. ಇವರು ಹೇಳಿದ್ದು ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಾಯಿ

* ೧. ಅನುಗಮವಿಧಿ —ಎಂದರೆ ಬುದ್ಧಿ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕುರಿತು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೂ ಮಾಡುವಾಗ ಆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಧರ್ಮಗಳೂ ಅಥವಾ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸದೆ ಆಯಾ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾದ ಆಯಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂಳ್ಳಿದ್ದು ಎಂದು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಹೇಳಿತಕ್ಕ ವಿಧಾನ

೨ ಪ್ರಕಾರವಿಧಿ —ಎಂದರೆ ಬುದ್ಧಿ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕುರಿತು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೂ ಮಾಡುವಾಗ ಆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಧರ್ಮಗಳೂ ಅಥವಾ ಗುಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರಿಸಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿತಕ್ಕ ವಿಧಾನ.

ತೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಸಭ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಡಲೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತೆಗೆದ ಹೊ ಸರೀತಿಯು ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಗೇ ಅರ್ಥವಾಗದೇ ಹೋ ಯಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಅನುಗಮ ಭ ಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಬಾಯಿಗಟ್ಟಿತು. ಮೈಸೂರಿನ ತರ್ಕಸಿಂಹ ದ ಘರ್ಜನೆಯು ಅರಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿತು. ಆಗ ಬಂಗಾಳದ ಭಟ್ಟಾಚಾರಿಯು ಬಹು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ರಾ ಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು—ನಾನು ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆ, ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ವಾದ ಮಾಡಿದೆ; ಈ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಗೌತಮರು; ಇವರು ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಮೂಲಸ್ಥಾನವಾಗಿದಾರೆ; ಇದು ಬರೀ ವಾಂಡಿತ್ಯವಲ್ಲ; ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಪ್ರತಿಭೆ, ಎಂದು ದೊರೆಯ ಎದುರಿಗೆ ಆ ಮಹಾ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡಾಡಿ ದನು. ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಗೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ಈ ವೆಂಕಟರಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಿಂದ ಅವಮಾನವಾಗುತ್ತೋ ಎಂದು ಅಂತಃಭಯ ಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ವಾಗಿ ಆನಂದವಾಯಿತು. ರಾಜರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ೪,೦೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಕಂಠಿ ಮೊದಲಾದ ಭಾರಿ ಬಿಲ್ಲತ್ತ ನ್ನೂ, ವೆಂಕಟರಾಯಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ೩,೦೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ

ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಬಿಲ್ಲತ್ತನ್ನೂ, ಕೊಡಿಸಿ ಬಹುವಾನನ ವಾ
ಡಿದರು. ಸಭೆಯೆಲ್ಲಾ ಜಯಜಯವೆಂದು ಕೂಗಿತು. ತರು
ವಾಯ ಅನುಗಮಭಟ್ಟಾಚಾರಿಯು ಕೆಲವು ದಿವಸ ಮೈಸೂ
ರಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಆಮೇಲೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅನುಗಮವಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ
ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಪ್ರಾಚೀನ ವಿ
ಧಿಯಾದ ಪ್ರಕಾರವಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನವೀನ ಪದ್ಧತಿಯಾದ
ಅನುಗಮಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಡುವುದನ್ನು ಎ
ಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಅನಂತರ ಕಾಶಿ, ಗಯ, ಪ್ರ
ಯಾಗ, ನವದ್ವೀಪ, ಬ್ರಹ್ಮಾವರ್ತ, ವರ್ಧಮಾನ, ದರ್ಭಂ
ಗ, ಕಲ್ಕತ್ತ, ಈ ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಜರುಗು
ವಾಗ್ಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸೂತ್ರಗಾರರಂತೆ ಭಾ
ವಿಸುತ್ತಲೂ ಇವರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನೇ ವಿಧಿಯಾಗಿಟ್ಟು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಬಂದರು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು
ಅಸ್ಪದ ದೊರೆಯುವಹಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಿ
ದ್ವಾಂಸ ಬಂದನು. ಈತನ ಹೆಸರು ಪಾವಗಡದ ಗಂಗಾ
ಧರ ಸೋಮಯಾಜಿ. ಈತನು ಸರ್ವತೋಮುಖವೆಂಬ
ಯಜ್ಞವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪವಾಡಿ ಇದಕ್ಕೆ

ಬೇಕಾಗುವ ಸಮಸ್ತ ಸಲಕರಣಗಳೂ ಮೈಸೂರ ಮಹಾ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿ ಪುರ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅವರ ಮೂಲಕ ದೊರೆಯ ಭೇಟಿವಾಡಿಕೊಂಡನು. ಸದ್ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮೂಲಸ್ಥಾನವಾದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು ಈ ಸೋಮಯಾಜಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು — ತಮ್ಮಂಥಾ ದೊಡ್ಡವರು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ದಯವಾಡಿಸಿ ಇಂಥಾ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡಿಸುವುದರಿಂದ ನಮಗೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಪ್ರೇಮ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಅದರ ವೆಚ್ಚವೇನಾದಾಗ್ಗೂ ಅರಮನೆಯಿಂದ ತಮಗೆ ದೊರೆಯುವುದು, ಚಿಂತೆ ಬೇಡ, ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಆಗ ಸೋಮಯಾಜಿಯು ಶ್ರೇತದಲ್ಲಿ ಅಧ್ವಿತೀಯರಂದು ಹೆಸರಗೊಂಡಿದ್ದ ಕುಟ್ಟಿತಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲಾಗಿ ಅವರು ಈ ಯಜ್ಞದ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳದೇ ಹೋದರು. ಸೋಮಯಾಜಿಯು ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮರೆಹೊಕ್ಕು ತಮ್ಮಿಂದ ಈ ದೊಡ್ಡಕಾರ್ಯ ನೆರವೇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆತನ ಕೈಹಿಡಿದು ಮಾತಕೊಟ್ಟು ಮೈಸೂರ ನೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರತಕ್ಕ ಶ್ರೇತಿಗಳಿಲ್ಲ

ರನ್ನೂ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರ ಕೃಷ್ಣಸೋಮಯಾಜಿಗಳೂ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕಜನ ಶ್ರೌತಿಗಳ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರ್ವತೋಮುಖಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯೋಗವಿಧಿಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಲ್ಪಿಸಿದರು.

ನಾಲ್ಕು ಯಾಗಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಒಂದು ನೂರು ಜನ ಋತ್ವಿಕ್ಯಗಳು ನೇಮಕವಾದರು. ಈ ದೊಡ್ಡ ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯ ಮತ್ತು ಸೋಮಪ್ರವಾಕ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಾವೇ ವಹಿಸಿದರು. ಈ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಲು ಅನೇಕ ದೂರದೇಶಗಳಿಂದ ಜನರೂ ಪಂಡಿತರೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಈ ಕ್ರತುವನ್ನು ಆದ್ಯಂತವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಾವೇ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಲೇಶವೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ನಡೆದ ಈ ಪ್ರಯೋಗವಿಧಾನವನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಾದುಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದ ಕುಟ್ಟಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಇವರ ಹಿರೀಮಗ ವಾಂಭೇಶ್ವರಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಸಹಾ ಮೆಚ್ಚಿ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿದರು. ಕುಟ್ಟಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಾಧಾರಣರಲ್ಲ. ಬಳ್ಳೀ ಕರ್ಮಶರು, ನಿಷ್ವರು, ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಡಿತರೆಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಇ

ವರಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಇವರು ಅರಮನೆಗೆ ಮೇನದಲ್ಲಿ ಕೂತುಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ವೃದ್ಧರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಾಣಿವಾಸದಲ್ಲಿ ಸಹಿತ ಗೋಷ್ಠಿ ಇರಬೇಡವೆಂದು ರಾಜರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥವರೂ ಕೂಡ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದ್ದು ಸಾಧಾರಣ ವಿಷಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗದು. ಆಗ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುವು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ೧೦೦ ಹತ್ತು ವರಹ ಸಂಬಳವನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದರು. ಇವರನ್ನು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಂದು ನೇಮಿಸಿದರು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಬಂದುಕಡೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರತಿವ್ವೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ತಿಮ್ಮಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸಂಕಟವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಇತರ ಪಂಡಿತರ ಮುಖೇನ ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಕ್ರೋಧದಿಂದ, ತಿಮ್ಮಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಯಾವ ವಿದ್ವಾಂಸ ಎಲ್ಲಿದಾನೆ ಎಂದು ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಬರೆದು ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಗದ್ದವಾಲ, ವನಪರ್ತಿ, ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಹೈದರಾಬಾದು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವಶಪರ್ತಿಗಳಾಗಿರುವ ಚಿಕ್ಕರಾಜವಾಡೆಗಳು ಇವೆ. ಇ

ಲ್ಲಿನ ರಾಜರು ಪೂರೈದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮತ, ಪೂರ್ವಾಚಾರ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದಾರೆ. ಪ್ರತಿ ವರುಷವೂ ಒಂದು ವಿದ್ವತ್‌ತ್ಸಭೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಬಹು ಮಾನಗಳನ್ನೂ ವರ್ಷಾಶನವನ್ನೂ ಈಗಲೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೊರೆಗಳ ಪ್ರೀತ್ಸಾಹದಿಂದ ಆ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾದ ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಇದ್ದರು.

ಈತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮುಖಭಂಗವಾಡಿ ತನ್ನ ಒಳದುಃಖವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಅಯ್ಯೋ, ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ! ಇವರಿಬ್ಬರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಈ ತಿಮ್ಮಣ್ಣನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈತನು ವೈದಿಕಕ್ಕೆ ಓದಿದವನಲ್ಲ, ಲೌಕಿಕಕ್ಕೆ ಬರೆದವನಲ್ಲ. ವೈದಿಕಮಂದಲಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಲೌಕಿಕ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಎಂತಲೂ, ಲೌಕಿಕ ಮಂದಲಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ವೈದಿಕ ಸರಸ್ವತಿ ಎಂತಲೂ, ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಕಾಲಕ್ಷೇಪಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಈ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯುವುದು ಶ್ರಮ. ನೀವು ಅಶ್ವಲಾಯನರೊ ಆಪಸ್ತಂಬರೊ?

ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, ಇವೆರಡು ಶಬ್ದಗಳನ್ನೂ ಜನ್ಮಪ್ರಭೃತಿ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳದೇ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, ಅಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನರೂ ಅಲ್ಲ, ಅಷ್ಟು ಆಪಸ್ತಂ ಬರೂ ಅಲ್ಲ, ನಾವು ಪ್ರಧಾನ ವೆಂಕಪ್ಪಯ್ಯನವರ ನಂಟರು ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ಇಂಥಾ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕೀಟದ ಜ್ಞಾಪಕವು ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಯ ವಿಸಯವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನವರಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯೆದುರಿಗೆ ಇರುವ ಕುಂದನ ಮಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳಗವಾಡಲು ಗರಡೀ ಸಾಮುವಾಡಿದವರನ್ನೂ ಜಟ್ಟಗಳನ್ನೂ ಜೋಡಿಕಟ್ಟುವ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಗಳ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತೋ ಇಲ್ಲ, ಗರಡೀ ಉಪಾದಿಗಳಂತೆ ಜೋಡಿಕಟ್ಟದ್ದರೋ ತಿಳಿಯದು. ತಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವೂ ಇದರಂತೆಯೇ ಕೈಕೈಕೂಡಿಸಿ ಅಡುವ ಮುಷ್ಟಾಮುಷ್ಟಿ ಕಾಳಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ನ್ಯಾಯ ವೇದಾಂತ ತಾಸ್ತ್ರದ ಜಟ್ಟೀ ಕಾಳಗವಾಡಲು ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರಿಯು ಸರಿಯಾದ ಜೋಡಿಕಳಬಹುದೆಂದು ಒಳಗೇ ಬರೆದು ಆ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ತಿಮ್ಮಣ್ಣತಾಸ್ತಿಯೇ ಕರಿಸಿದನು. ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರಿಯು ಬಹು ಡಂಭವಾಗಿ ಬಂದು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಭೇಟಿವಾಡಿದನು. ರಾಮ

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಈತನಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರಗಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಭೆ ಸೇರಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತುಕೊಂಡರು. ಇವರ ಶಿಷ್ಯರಾದ ರಾಮಗಿರಿ ಶಾರ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಅನುವಾದ ಪ್ರತ್ಯನುವಾದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರಗಿತು. ತರುವಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯರಾದ ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರ್ಯರು ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಆರಂಭಮಾಡಿದರು. ಈತನು ಹೇಳಿದ್ದು ಯಾವುದೂ ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ದೇಶಾಂತರದಿಂದ ಬಂದ ವಿದ್ವಾಂಸನು —ಈ ನೀಮೆಗೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಬಂದದ್ದು ನಿಮಗಳ ಸಂಗಡ ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳಾದ ರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಪಂಡಿತರೊಬ್ಬರು ಆತನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ—ಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮೊಡನೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಆ ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿ ಬರಬೇಕೆ? ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತಾವು ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದರು. ಇತರರೂ ಕೂಡ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ಸೇನಸಾಟ ಬೇಡವೆಂದು ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಾಗ್ಯೂ ಆಚಾರ್ಯರು ಮೌಖ್ಯ

ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಕೂತು ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಅವರ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿದರು. ಮುದ್ದುಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರ ಮುದ್ದು ಮುಖವು ಬಾಡಿತು. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಪರಾಕ್ರಮವೂ ಅಡಗಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇದು ಪರೀಧಾವಿ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಜರಗಿತು.

೧೦ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ದ ರ ಬಾ ರಿ ನ ಸ್ಥಿತಿ.

ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಂಡಿರು ಮೂರುಜನ ಇದ್ದರು. ಗಿರೀ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಾಗಳಿ ದೇಶೇಶ್ವರಸಿನವರ ಮನೆತನದ ಹಂಪುಮಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿವಿಲಾಸದ ಅನವರು. ಈಕೆಯು ಈಗಿರುವ ಕರ್ನಾಟ ದೇಶ ರಾಜೀ ಅರಸಿನವರ ದತ್ತು ತಂದೆಯಾದ ದೇಶೇಶ್ವರಸಿನವರಿಗೆ ಸೋದರ ಅತ್ತೆಯಾಗಬೇಕು. ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿಯು ರಮಾವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರು. ಇವರು ಕತ್ತಿಗೋಪಾಲರಾಜೇಶ್ವರಸಿನವರ ಮನೇ ಹಂಪುಮಗಳು; ಈಕೆಯು ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥರಾದ ಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರವರ ಜನಕ ತಂದೆಯಾದ ಕೃಷ್ಣೇಶ್ವರಸಿನವರಿಗೆ ಸೋದರತ್ತೆಯಾಗಬೇಕು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರನ

ರಿಗೆ ಪಟ್ಟದ ಹೆಂಡಿರು. ನಿಜವಾದ ಅರಸು ಮನೆತನದವರು. ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡು ಟೀಪು ಸುಲ್ತಾನನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಈಗ ಮೈಸೂರು ಸೀಮೆ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನು, ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಮಲತಾಯಿಯಾದ ದೊಡ್ಡಮ್ಮಣ್ಣಿಯವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಮದರಾಸು ಗವರ್ನರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕರಾರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮೈಸೂರರಾಜರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಜನರಲ್ ಹಾರಿಸ್, ಕರನಲ್ ವೆಲ್ಲೆಸ್ಲಿ (ದ್ಯೂಕ್ ವೆಲ್ಲಿಂಗ್ಟನ್) ಈ ಕಂಪನಿ ಸರದಾರರು ಬ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಈ ಸರದಾರರ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ದಿವಾನ ವೂರ್ಣಯ್ಯನವರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಇಬ್ಬರು ರಾಜಪುತ್ರಿಯರನ್ನೂ ತಂದು ದೊರೆಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿದ್ದರು. ಈಚೆಗೆ ತುರುವೇಕೆರೇ ಮನೆತನದ ಹೆಂಣುಮಗಳಾದ ಸೀತಾವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರನ್ನು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಮದುವೆಯಾದರು.

ಇವರಲ್ಲಿ ಜೈಷ್ಠವತ್ತಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರು ವಿದ್ಯಾವಂತರು, ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿ, ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಅರಿತವರು. ಇವರು ಒಂದೆರಡುನೇಳೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ

ದ್ವಂತೆ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಆದರೆ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜನವಾಯಿ-
ತು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ ಯವ್ವನದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಕೆಟ್ಟ
ವರು ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ದುರ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಎಳೆದಕಾರ-
ಣ, ರಾಜ್ಯದ ಅಡಳಿತ ಕೆಟ್ಟಹೋಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಾಹಾ-
ಕಾರ ಬಲವಾಯಿತು. ಅನೇಕರು ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು
ದೂರುಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವಾಯಿತು. ಪ್ರ-
ಜೆಗಳ ದೂರನ್ನೂ, ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ, ದೂರದೃ-
ಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನೂ, ಕೇಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
ದೊರೆಗೆ ಕಿವುಡು ಬಂತು. ನಿಜವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋ-
ಡುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಳಕಂಠಿಗೆ ಯವ್ವನದಲ್ಲಿಯೇ
ಚಾಳಿಸ ಬಂತು. ಸ್ಥಳದ ನೀತಿರ ಜೊತೆಗೆ ವರಸ್ಥಳದ
ಅಶೇಖರರು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕೆಟ್ಟದಾರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಭಾ-
ಗದಲ್ಲಿಯೂ ಬೋಧಿಸುತಾ ಬಂದರು. ದುಷ್ಕವರಿ-
ವಾರದ ಬೇಳಮೆ ಮಾತುಗಳು ಬಹು ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾದ ಗಾನ-
ವಾಯಿತು. ಬುದ್ಧಿವಾದವು ಗಾರ್ಧಭ ಗಾನವಾಯಿತು.
ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟುಹರಿದ ಪಂಜಾಗಿ ದಿಕ್ಕು ಕೆಟ್ಟಿತು. ಇ-
ವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ
ಅಮ್ಮನವರು ದೊರೆಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳುತಾ ಬಂ-
ದರು. ಇದು ದೊರೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸರಿಬೀಳದೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ-

ವಿಲಾಸದವರಲ್ಲಿ ಮುಖಮುನಸಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಅದೇ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ದೊರೆಯು ಇವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು.

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದಿವಾನ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ ತಮ್ಮನಾದ ದಾಸಪ್ಪಾಜಿಯು ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ರಾಜರನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಇದ್ದನು. ಅದುವರೆಗೆ ಬಂದಿಹಾಕಿದ ಹೆಂಡಿರು ದೊರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುತಾ ಬಂದರು. ಮದನವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲಾ ರಾಜಪುತ್ರನಾದ ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಅಗುವ ಮರ್ಯಾದೆಮಾಡಬೇಕೆಂತಲೂ, ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲಾ ಆ ಕುಮಾರನ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೂ, ದೊರೆಯು ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸಿದರಂತೆ. ಅದರಿಂದ ಅರಸುಗಳು ಅನೇಕರು ತಿರುಗಿಬಿದ್ದರು. ದಾಸಪ್ಪಾಜಿಯೂ ಅದೇ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನಾಗಿದ್ದನು. ದ್ವೇಷದ ಆಳವು ಹೆಚ್ಚುತಾ ಬಂತು. ದೊರೆಗೆ ಹುಚ್ಚೆಂತಲೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರು ದೌಲತ್ತುಮಾಡಬೇಕೆಂತಲೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲಾಸದವರ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕಲ್ಕತ್ತ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ದಾಸಪ್ಪಾಜಿಯು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿತಾದಿಯಿಂದ ಬರಿಸಿದನಂತೆ. ಈ ಸಂಗತಿ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲಾಸದವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾ

ಗಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ೪೪ ಲಕ್ಷ ವರಹಾಕ್ಕೆ ಮಿಟ್ಟಾವಾಗಿ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ದಾಸವ್ವಾಜಿಯು ಇನ್ನೊಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನಂತೆ. ಹೀಗೆ ದಾಸವ್ವಾಜಿಯು ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವರಾಯನಾಗಿದ್ದನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವಲ್ಲಿ, ದೊರೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಹಲವು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಡಿಸಬೇಕೆಂಬುವುದು ಇವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರ ಹೆಸರಿನ ಹೆಚ್ಚಾದ ತೂಕವು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿ, ಅವರ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಈ ದಾಸವ್ವಾಜಿಯು ಪಿತೂರಿಯಿಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆಯಿಸಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕಾರಣವಿದೆ.

ಅದುವರೆಗೆ ದೊರೆಯ ದೌಲತ್ತನ್ನು ಕಂಪನಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕಲ್‌ಕತ್ತೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಲೇಖನದ ಸಂಗತಿಯು ದೊರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆ ಕಾಗದವು ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ದೊರೆಯು ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾದ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸಕ್ಕೆ

ಹೋಗುವ ಒಳಬಾಗಿಲಿಗೆ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಆ ತೊಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಬೇರೆಮಾಡಿದರು. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಂದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ಕಡೇತೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕಗ್ಗಲರಾಗಿ ಮುಗ್ಗಲ ಹುರಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನೆಂದು ಹೇಳುವುದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಕಥೆಯ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ನಿಜವಾಯಿತು. ಇವರು ತಮಗೆ ಆಪ್ತರಾದ ಸ್ತ್ರೀಗಳೊಡನೆ—ಶಿವ ಶಿವಾ! ಈ ಸ್ತ್ರೀಜನ್ಮದ ಬಾಳು ಕೆಟ್ಟದು. ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳನ್ನೂ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರನ್ನೂ ತೌರುಮನೆಯ ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಕೈಹಿಡಿದ ಗಂಡನೇ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ದೇವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿನಲ್ಲಾ! ಮಾತಾಪಿತೃಗಳ ಕಠಿರದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಭಾಗವಲ್ಲವೆ! ಅಂಥಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತೊರೆದುಕೊಂಡು ಕರುಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಮೇಲೆಹಾಕಿ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡೆಂದು ಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ಈಗತಿ ಅಗಬಹುದೆ? ಗಂಡನು ಬಾಳಿಸದೆ ಮುನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಭಾಗ್ಯವಿದ್ದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ವಿವಾಹವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ವಂಶ ಅಂಕುರಿಸಬೇಕೆಂಬುವುದೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೋರಿಕೆ. ಸಂಸ್ಥಾನ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊನೆಯೂ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಹೆಂಡ

ತಿಯ ಕೈಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಮೇಲೆ, ಇನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ? ಮೈಸೂರ ಪ್ರಜೆಗಳ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸಲಿ ! ದುಷ್ಕರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರ ಬಾಳು ಹೀಗೆಯೇ ಸರಿ. ದಂಪತಿಗಳ ವಿಯೋಗದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಹದೈತ್ಯರೈಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅನುಕೂಲವಾದ ದಾಂಪತ್ಯವುಳ್ಳ ಬಡತನವು ಮೇಲು. ಸಾಧಾರಣ ಜನರಾದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದು ; ದೊರೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ ಕೆಟ್ಟರೆ, ಅದು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಲ್ಲದ ರೋಗವಾಗುವುದು. ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಾವ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೆನೋ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹೆಂಗಸು, ಸಹಾಯ ರಹಿತಳು. ಇನ್ನು ಯಾರಮೇಲೆತಾನೆ ದೋಷಾರೋಪಣೆಮಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ? ಹೆಂಗಸನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ದುಃಖಪಡಿಸಿದರೆ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀವಧೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತೆ. ವಿಧಿಯನ್ನು ಮೀರಿದವರು ಯಾರು ? ಎಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬಹುವಾಗಿ ಶೋಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆತಾ ಭಂಗವಾದಷ್ಟೂ ಅಮ್ಮನವರ ಮನಸ್ಸು ಅಧಿಕವಾಗಿ ರೋಸಿ ಹೋಯಿತು. ಇವರು ಮೂರು ಹಣದ ಬಿಳೀಸೀರೆಯನ್ನುಟ್ಟು, ರತ್ನಪಡಿ ಒಡವೆಗಳನ್ನೂ ಬಂಗಾರದ ಒಡವೆಗೆ

ಳನ್ನೂ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು, ವಿಭೂತಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಸುವಾಸಿಯ ಲಾಂಛನವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ವಿಭೂತಿಯಮೇಲೆ ಧರಿಸಿ, ವೇದಾಂತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನಯೋಗ ರಾಜಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಯೋಗಿನಿಯಂತೆ ಕಾಲಹರಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇವರ ಚರಿತ್ರೆಯು ಶ್ಲಾಘ್ಯವಾಗಿತ್ತೆಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಮುಚ್ಚಿದಬಾಯಿಯೊಳಗೂ ತಮ್ಮ ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕಭುಕ್ತ, ಫಲಾಹಾರ, ಕ್ಷೀರಾಹಾರ, ಉಪವಾಸ ಮೊದಲಾದ್ದರಲ್ಲಿ ದೇಹ ಕ್ಷಯಿಸಿಪೋಯಿತು. ಕೋಮಲವಾದ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ಕೃಶವಾಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ಅನೇಕ ವರುಷ ಜರಗಿತು. ಸತ್ಕುಲಪ್ರಸೂತಿಯಾಗಿಯೂ ವೀರಪತ್ನಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಕಾರಣ ಮನಸ್ಸು ಲೇಶವೂ ಚಾಂಚಲ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಕಾಲಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡವರು ಯಾರು? ಯಾವಾಗ ಏನು ನಡೆಯುವುದೋ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯ ಮನಸ್ಸು ಕರಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಾರಣ ಉಂಟಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಮಾತಾಮಹಿಯ ತಂಗಿ ಎಂದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಹೆತ್ತಮ್ಮನು ದೊರೆಯ ಬಂಗಾರದ ಕು

ವಾರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದ ಸಂಗತಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಕಿವಿಯಾರ ಕೇಳಿದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಆ ರಾಜದಂಪತಿಗಳ ಗುಣಾತಿಶಯಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಶದವಾಗುವವು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಲ್ಲಿ ದೊರೆಗಳಿಗಿದ ಕೋಪ, ಅದು ಅಡಗಿ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ ರೀತಿ, ಅಂಥಾ ಅಭಿಮಾನದ ಅಧಿಕೃತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಉದಾಸೀನ ರಾಗಿದ್ದರಂದು ಅವರಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿದ ರಾಜಾಗ್ರಹ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ದೇಶವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ಮಟ್ಟಿನ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಗೂತ್ತಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಬಂಗಾರದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಇದ್ದಳು. ಈ ಮಗುವು ಬಹು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ದೊರೆಯ ಅನುರೂಪವಾಗಿತ್ತು. ವಿವಾಹ ಮೊದಲಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆದ ತರುವಾಯ ಈಕೆಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ದಿನವಹಿ ದೊರೆಯು ಮಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕುಸಾರಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಮಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯೇ ಇರ

ಲಿಲ್ಲ. ಗರ್ಭಿಣಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿತು. ಐದನೇ ತಿಂಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ವಾಡಿಕೇ ಪ್ರಕಾರ ಬಳೆದೊಡಿಸುವ ಪ್ರಸ್ತುತವನ್ನು ಬೆಳಸಲು ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಡೆಲ್ಲಾ ಆಯಿತು. ಆಗ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯು ಮಗಳನ್ನು ಕೂರಿತು,

ದೊರೆ—ಅಮ್ಮ ನೀನು ದೇವರ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂದ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ನೀನು ಏನನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದೀಯೆ? ಸಂಕೋಚವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳು, ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಮಗಳು—ಹಾಗಾದರೆ ಅವ್ವಾಜಿ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೀರ ?

ದೊರೆ—ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಗಳು—ಅವ್ವಾಜಿ, ನವರತ್ನವೂ ಕೆತ್ತಿರುವ ಕೈಬಳೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಆಸೆ ಇದೆ.

ದೊರೆ—ನಮ್ಮ ಬೊಕ್ಕಸವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಷ್ಟೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಬಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ.

ಮಗಳು—ಖಾಸ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಬಳೆಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ದೊರೆ—ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡುತೇನೆ.

ಮಗಳು—ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು ನನಗೆ ಬೇಡ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಇಟ್ಟಿದ್ದು ನನಗೆ ಬೇಕು.

ದೊರೆ—ಅಂಥಾದ್ದು ಯಾರಲ್ಲಿದೆ ? ಹೇಳು ತರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಗಳು—ಅವ್ವಾಜಿ, ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೇನೋ.

ದೊರೆ—ಇಲ್ಲ, ಹೇಳು.

ಮಗಳು—ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಕೈಮುಟ್ಟಿ ಹೇಳಿ, ಅವ್ವಾಜಿ.

ದೊರೆ—ಬಸರಿಯರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಣೆ ಇಡಬಾರದಮ್ಮ.

ಮಗಳು—ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ, ತಾವು ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಬಳಯನ್ನು ನನಗೆ ತರಿಸಿಕೊಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಬಳೇ ಆಸೆ ಯಾಕೆಬಂತು.

ದೊರೆ—ನೀನು ಪೇಚಾಡಬೇಡ. ನನಗೆ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಹೇಳು.

ಮಗಳು—ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಆಮ್ಮಯ್ಯನಲ್ಲಿದೆ. ತರಿಸಿಕೊಡಿ.

ಈ ಮಾತು ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಹೊಣೆಯೇ ದೊರೆಯು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಯಾವದೋ ಒಂದು ವ್ಯಾಜದಮೇಲೆ ಮಗಳ ಸವಿವಾದಿಂದ ಆ

ಚೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅದರೆ ಮಗಳು ಅಡಿನ ಮಾತು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಟಿತು. ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಕೊರತೆ ಹತ್ತಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸವೆಂಬ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಕೂಡಲೆ ಗುಂದಿನ ಅಗ್ರಹವೆಲ್ಲಾ ಹೊಸದಾಗುವಹಾಗಿರುವಲ್ಲಿ, ಅಂಥಾ ರಾಣಿ ವಾಸಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸುವುದು ಹೇಗೆ, ಬಳೆಯನ್ನು ತರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ? ಇದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಅದರೆ ತನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಮಗಳ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಬಾರದು. ಸಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬಿಪ್ಪದು. ಹೀಗಾಯಿತು. ಅತ್ತ ಮಗಳು ಬಯಕೆ ಕೈಗೂಡದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂಕೋಚ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಈಕೆಯ ಮುಂದೆ ಕಾಂತಿ ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ದೇಹವೂ ಇತರರ ಕಣಿಗೆ ಕಾಣುವಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೃಶವಾಗುತ್ತಾಬಂತು. ಮಗಳು ಕಂಗೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ದೊರೆಯು, ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿವಸ, ದೊರೆ—ಅಮ್ಮ, ನಿನ್ನ ಬಯಕೆ ತೀರದೇ ಹೋದ್ದು ನನ್ನ

ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ.

ಆ ಬಳಿ ಇರುವಕಡೆ ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಇಸುಕೋ.

ಮಗಳು—ಇದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಅಬ್ಬಾ
ಜಿ. ದೊಡ್ಡಮ್ಮಯ್ಯ ಆ ಬಳೆಯನ್ನು ನನಗೆ ನಾನು
ಕೇಳಿದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕೊಡಲೂ ಆರರು. ಒಡವೆಯು
ಸಾಧಾರಣವಾದ್ದಲ್ಲ.

ದೊರೆ—ಅದು ಎಂಥಾ ಬಳೆ? ನಾನೇ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಲ್ಲವೆ?
ನಮ್ಮ ಅರಮನೆಯಲ್ಲವೆ? ಈಗ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ
ಉತ್ತಮವಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿಸಲಾರೆನೆ?

ಮಗಳು—ಆ ಬಳೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ದಿವಾ
ನ ಪೂರ್ಣಯ್ಯನವರು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಭವ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಸೇಮೇಲೆ ಕೂತಿರುವಾಗ್ಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅ
ಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ತಂದು ಓದಿಸಿದ್ದು. ಅದು ಬಳ್ಳೆಯ
ದಾಗಲಿ, ಕೆಟ್ಟದಾಗಲಿ, ಅದನ್ನು ನಾನು ಎರಡು ದಿ
ವಸದಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಮ್ಮ
ಸವಾರಿಯೇ ಒಯ್ಯುವುದು ಕೊಡಿಸಬೇಕು.

ದೊರೆ—(ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಳವಳಗೊಂಡು) ನಿನ್ನ
ಮನಸ್ಸು ಸಂತೋಷವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ನೀನು ಹೇಳಿದ
ಹಾಗೆ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ನನ್ನ ಪ್ರತಿ
ಜ್ಞೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇಂದಿಗೆ ನಿನಗೋಸ್ಕರ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿ
ಬಂತು. ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಾನೂ ಬಂದು ಆ ತೊ

ಟ್ಟಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಬ
ಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಳೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಸುಕೊಂಡುಬಾ.
ಮಗಳು—ಬುದ್ಧಿ, ಹಾಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು
ತಾವೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಆ ತೊ
ಟ್ಟಯೊಳಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಪಾದವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರೆ
ನಾನು ಅದರ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ.

ದೊರೆ—ಮಕ್ಕಳಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾನವಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೇಳಿದಹಾ
ಗೆಯೇ ಆಗಲಮ್ಮ.

ಆಗ ಸವಿಾಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಣಿವಾಸದವರಲ್ಲಿ ಒ
ಬ್ಬರು ಕೂಡಲೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು—ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಹಾಗೆ ಚಿ
ತ್ತಕ್ಕೆ ಬರಕೂಡದು. ಮಕ್ಕಳಿದ್ದವರಿಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನ
ವೂ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಮಕ್ಕಳಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಮನ
ಸ್ಸಿನ ಕಾಠಿಣ್ಯವನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿಮಾಡಿ ಹೃದಯವು ಕೇವ
ಲ ಮೃದುವಾಗುವುದು. ಇತರರು ಕಷ್ಟಪಡುವುದನ್ನು ಕಂ
ಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಜ್ಞಾಪಕ ಹೇಗೆಹೇಗೆಯೋ
ಬಂದು ಆ ಮೃದು ಹೃದಯವು ಇತರರಿಗೋಸ್ಕರ ಮರು
ಗುವುದು. ಕೈಲಾದವರು ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಷ್ಟನಿವಾ
ರಣೆ ಮಾಡುವರು. ಕೈಲಾಗದವರು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಾ
ದರೂ ಪೇಚಾಡುವರು. ಹೀಗೆ ಪರೋಪಕಾರಮಾಡುವ

ಹೃದಯವನ್ನುಳ್ಳ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಿಗೆ ಮಾನವಿಲ್ಲವೇ ಬುದ್ಧಿ? ದೇವರು ಕೂಡ ಇಂಥವರಿಗೆ ಮಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನಲ್ಲಾ, ಎಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯ ಮನಸ್ಸು ಒಂದು ವಕ್ರಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರ ಸುಗುಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದವು ಈಚೆಗೆ ದಾಸಪ್ಪಾಜಿ ಮೊದಲಾದ ವಂಶಿಕರು ಮಾಡಿದ ಒಳತಂತ್ರವೂ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈ ತುಂಟರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ವಿಪರೀತವಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಯಾವಾಗಲೂ ಮೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಇತರ ಜನಗೋಷ್ಠಿಗೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ರಾಣಿವಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರಿಂದ ಅಪರಾಧವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ತೋರುತಾ ಬಂತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ತೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ಒಳಬಾಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಸಿರತಕ್ಕ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕೀಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಲ್ಲಿ ರಾಣಿವಾಸದವರೇ ಮೊದಲುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು, ಸೇವಕರು, ಪ್ರಜೆಗಳು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಧಿಕವಾದ ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಆಗ ನಡೆದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಂಡು ದೊರೆಯ ಕೋಪವು ತಣ್ಣಗಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಸಂ

ತೋಷದಿಂದ ಆ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದರು. ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಿಂದ ಹಾಕಿ ಕೀಲೈಸಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಕದವನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ತೆಗೆದರು.

ಅತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ತೊಟ್ಟೆಯ ದೇವರ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾಜಿನವನ್ನು ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಕೂತು ದೇವತಾ ಚರ್ಚನೆಯೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ಗೀತಾ ಪಾರಾಯಣ ವನ್ನು ಮಾಡತಾ ಕೂತಿದ್ದ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಈ ಬಾಗಿಲ ನ್ನು ತೆಗೆಯತಾ ಇರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ದಾದಿಯರು ಒಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅಮ್ಮನವರು ಉದಾಸೀನರಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಆಕೂಡಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದಾದಿಯು ಓಡಿಬಂದು—ಬುದ್ಧಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಣ್ಣಿಯವರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಖಾಸಸವಾರಿ ಈ ತೊಟ್ಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ದಯಮಾಡತಾ ಇದೆ, ಎಂದು ಅರಿಕೇಮಾಡಿದಳು. ಕೇವಲ ಶಾಂತಮೂರ್ತಿಯಾದ ಅಮ್ಮನವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ವಿಕಲ್ಪ ತೋರಿತು. ನನಗೆ ಇನ್ನೇನು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರು ತಾರೊ ಅರಿಯೆ; ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದುತರಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ, ಏನುಕಾರಣ ಸವಾರಿ ಈಕಡೆ ಬರುವುದೋ ತೋರಲಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಅಮ್ಮನವರ ಮನಸ್ಸು ಕಳವಳಗೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೊರೆ

ಯು ಬಳಬಾಗಿಲ ಹೊಸಲಿನ ಹೊರಗಡೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಹೊಸಲಿನ ಬಳಗಡೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ದೊರೆಯು—ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತೇನೆ, ನೀನು ಬಳಕ್ಕೆಹೋಗಿ ಬಳೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಸುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು—ಹಾಗೆ ಆಗದು, ಸವಾರಿಯು ದಯಮಾಡಬೇಕು, ಎಂದರು. ಆಗ ರಾಜರು ಮಗಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತೊಟ್ಟೆಯೊಳಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪುನಃ ಅಮ್ಮನವರು ಪಾರಾಯಣದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇರಿಸಿ ತೊಟ್ಟೆಯ ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ದೊರೆಯು ಮಗಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಬಳೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಸುಕೊ, ಎಂದರು. ತಾವೇ ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿ, ಎಂದು ಮಗಳು ಹೇಳಿದಳು. ಯಾವಕಾಲಕ್ಕೆ ಏನು ಜರುಗುವುದೋ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವಕಾರಣ ಉಂಟಾಗುವುದೋ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಹೊದ್ದು ಆಗ ಸಂಭವಿಸಿತು. ಗಂಡಹೆಂಡರಿಬ್ಬರೂ ಆಗ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ಉಟ್ಟದ್ದು ಅಂಚಿಲ್ಲದಂಥಾ ಕುಚ್ಚುವಾದ ಬಿಳಿಸೀರೆ, ಮೈಗೂ ಹಣೆಗೂ ಧರಿಸಿದ್ದು ವಿಭೂ

ತಿ, ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಇಟ್ಟದ್ದು ಸಂಣ ಕುಂಕುಮದ ಬಟ್ಟು, ಹಿಂದುಗಡೆಗೆ ಗಂಟುಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆರೆತು ಕೆದರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ತಲೇಕೂದಲು, ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂತರಂತರವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಸರಗಳು, ಅದರ ಮಧ್ಯೆ ಅರಿಸಿನದ ದಾರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಬಟ್ಟುತಾಳೆ, ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಯ ಕೈಕಟ್ಟು, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟದ್ದ ಓಲೇಗರಿಯ ಬಿಚ್ಚೋಲೆ, ಅಸ್ತಿಚರ್ಮ ಮಾತ್ರ ಹತ್ತಿರುವ ಕೃಶವಾದ ದೇಹ, ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದು ಈಗ ನಿರಸವಾಗಿ ಬಾಡಿ ಸುಕ್ಕುಹಿಡಿದು ಹೋದಮುಖ, ಗುಣಗೆ ಇಳಿದು ಹೋಗಿರುವ ಕಂಠಗಳು, ಇದೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಧೊರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ದೊರೆಯು ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಬಸಿರಾಗಿದಾಳೆ, ಯಜಮಾನರಾದ ದಿವಾನ ಪೂರ್ಣಯ್ಯನವರು ನಿಮಗೆ ಹ ಸೇಮೇಲೆ ಓದಿಸಿದ್ದ ಕೆತ್ತನೇ ಬಳೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದಾಳೆ; ಅದನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಎಂದರು. ಆಕೂಡಲೇ ಅಮ್ಮನವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಪಳಪಳನೆ ನೀರು ಬಂತು. ಹೆಂಡತಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಡುವರೆಗೇ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಕಲಕಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಂಬನಿಗಳು ಬಂದ ಘಟನೆಯೇ ಮೃದುಹೃದ

ಯರಾದ ದೊರೆಯ ಕಂಣಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಅಮ್ಮನವರು ಗಂಡನ ವಾದಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ವಾದಗಳೆರಡನ್ನೂ ತೊಳೆದು ತನ್ನ ಸೆರಗಿನಿಂದಲೇ ಬರೆಯಿಸಿ ಕಂಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು, ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ—ಬುದ್ಧಿ, ಇಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಪಾಪ ಹರಿಯಿತು, ಈ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು, ಎಂದರು. ದೊರೆಯು ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೂ ಸದ್ಗುಣಶೀಲೆಯಾದ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತನ್ನಿಂದ ಉಂಟಾದ ಕಷ್ಟವನ್ನೂ ನೆನೆದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೌನದಿಂದ ಅರೆಗಳಿಗೆ ಸ್ತಂಭೀಭೂತವಾಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡರು. ಹಿಂದಿನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತಾ ಬಂತು. ಮೂಗಿನೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಚುಳ್ಳೆಂದಹಾಗೆ ಆಗಿ ಕಂಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರುಬಂದಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ಅಮ್ಮನವರ ಕಂಣಿನಲ್ಲಿಯೂ ಧಾರೆಯಾಗಿ ನೀರು ಸುರಿದು ಅತಿ ರೋದನದಿಂದಿರುಂಟಾದ ಬಿಕ್ಕಳಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಬಂತು. ರಾಜ ಕುವರಿಯು ದೊಡ್ಡ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಒಡನೆಯೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ತಾಯಿತಂದೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಈಕೆಯ ಕಂಬನಿಗಳು ಮುತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಯಮೇಲೆಯೂ ಹರಿದವು.

ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರು ಪುನಃ ದೊರೆಗೆ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಆಕೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಒಡವೆಯನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಇತರ ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ ತರಿಸಿ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಿಗೆ ಇಟ್ಟು ಮಂಗಳ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಇದರಿಂದ ಅರಮನೆಗೆಲ್ಲಾ ಬಹು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಬಂಧುವರ್ಗದ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹರ್ಷಿತರಾದರು. ಆದಿನ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ವಿಶ್ವಾಸ ಬಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ ದೊರೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರಲ್ಲಿ ಗೌರವವೂ ಸಹಾ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಆಕೆಯ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಭಕ್ತಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೂರ್ವದ ಮರ್ಯಾದೆಯೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಯಿತು. ಪ್ರಸ್ತಾವ ಬಂದಾಗ ದೊರೆಯು—ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದವರು ಮಹಾ ಪತಿವ್ರತೆ, ಅವರ ಸುಕೃತದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ವೈಭವ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಕೆಯು ಮೊದಲು ತಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಎಲ್ಲಾ ನಿಜವಾಯಿತು, ಆಕೆಯ ದೂರದೃಷ್ಟಿಗೂ ಬುದ್ಧಿಗೂ ಸಮಾನವಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಅವಸಾನಕಾಲ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಅವರು ದೈವಾಧೀನರಾದರು.

ದರು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಇವರ ಅಪರ ಕರ್ಮಗಳು ಜರಗಿದವು. ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಅರಮನೆಯ ವಿಶಿಷ್ಟ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರೂ ವೈದಿಕರೂ ಬರಬೇಕೆಂದು ದೊರೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪ್ರಾತರನುಷ್ಠಾನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಂಥಾ ಸಮಯವನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದ ತಿಮ್ಮಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಆ ದುಃಖದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತು—ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದಾರೆ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಈ ಹ್ವದ್ರದ ಹೊಗೆಯು ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಗೌರವವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನುಂಗಿ—ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಎಂದು ಅಕ್ಷೇಪಣರೂಪವಾಗಿ ಹೇಳುವಮಟ್ಟಿಗೆ ಛಡಾಳಿಸಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ಉಂಟಾದ ಅಭಿಮಾನದ ಅಧಿಕ್ಯವನ್ನೂ ಮೇಲಿನ ಸಂಗತಿಯು ವಿಶದಮಾಡುವುದು. ಅಭಿಮಾನ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ ಅಮ್ಮನವರ ನಿರ್ಯಾಣದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರೂ ಆ ವೈದ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಮೇಲಿನ ಆಗ್ರಹವೂ ಅಧಿಕವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪ್ರಾತಃಸ್ನಾನಾಹ್ನಿಕಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಪಂಚಪಂಚ ಉಪವೇಶನಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಚಾಮುಂಡೀ ಬೆಟ್ಟದ ಕಿಬ್ಬಿಳಿ ಬಹಿರ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಹೋಗುವಾಗ್ಗೆ ಸಾಗುಗರೆ ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಇತರ ಶಿಷ್ಯರು ಇವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ್ಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯಕವಾದ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅವರ ವಾತದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪದ್ಧತಿ ಇತ್ತು. ಬೆಟ್ಟದ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ತರುವಾಯ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಬಹಿರ್ದೇಶದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನವಾಡಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ, ವಾರಾಯಣ, ದೇವತಾರ್ಚನೆ, ಔಪಾಸನ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅದುವರೆಗೆ ಜಾವಹೊತ್ತು ಆಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ತರುವಾಯ ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವಾತವನ್ನು ಹೇಳಿ ಅರಮನೆಗೆ

ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ನಾಮತೀರ್ಥದ ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವ ಪೂಜೆ ಮೊದಲಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆಗಿ ಅವರು ಉಟಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇವರು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಮೇಲೆ ಪುನಃ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಾಧ್ವಾಸ್ಥಿಕ, ಬ್ರಹ್ಮಯಜ್ಞ, ವೈಶ್ವದೇವ, ಬಲಿಹರಣ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಗುವಾಗ್ಗೆ ೨ ಅಥವಾ ೩ ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಆಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಆಗ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಟಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೇತುಂಬ ಭೋಜನಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿ ರಾತ್ರಿ ೯—೧೦ ಗಂಟೆಗೆ ಭೋಜನಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಗ್ರಂಥ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಸ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಸಾಗುಗರೆ ನಾರಾಯಣತಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಹಿರ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಚಾಮುಂಡೀ ಬೆಟ್ಟದ ಕಿಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದರು. ಬೆಟ್ಟದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಪದ್ಧತಿ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಷ್ಯ ಹಿಂದೆ ನಿಂತ

ನು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಮೊಬ್ಬಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮುಂದೆ ಹೋದವರು ಕಾಣಿಸುವಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯನು ತನ್ನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ಅನುಷ್ಠಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಗುರುಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತಾ ಕೂತುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಹರೆಯುತಾ ಬಂತು; ಬಿಸಿಲು ಏರಿತು; ಗಂಟೆ ಎಂಟಾಯಿತು. ಅದಾಗ್ಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಇವರನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂತು ಸಾಕಾಯಿತು. ಗುರುಗಳನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೇಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚಾಮುಂಡೀ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ದೂರವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಕಡೆ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಶಿಷ್ಯನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವಾಗ್ಗೆ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಉದಕವಿರುವ ಒಂದು ದೊಣೆ ಇತ್ತು. ಅದರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಹೆ ಇತ್ತು. ಅದರ ಬಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಿಂತು ಇದ್ದರು. ಬಹಿರ್ವಾಸ ಹೊದಿದ್ದರು. ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಪಂಚೆ ಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಲೆ ಕತ್ತು ಬೆನ್ನ ಹುರಿ ಪಾದಗಳು ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ನೇರಕ್ಕೆ ಸರಳ ಹೊಡೆದಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳೆರಡೂ ಅರೆಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿತ್ತು. ಕರೀ ಗುಡ್ಡೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಣಿಸುತಾ ಮೇಲಕ್ಕೆ

ಸಿಕ್ಕಿಹೋಗಿತ್ತು. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವವಿಧವಾದ ಚಲನೆಯೂ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣತಾಸ್ತ್ರಿಯು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಏನೂ ತೋರದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯಾದಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಂದು ಸಪ್ಪಳವಾಯಿತು. ತಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು—ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ನಾನೇ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಇದ್ದೆನೋ ಅದನ್ನು ನೀನು ಯಾರಸಂಗಡಲೂ ಹೇಳಬೇಡ, ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಆಸ್ಥಿಕವಾದಕೂಡಲೆ ದೇವತಾರ್ಚನೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ವಾಸಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ರಾಮತಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾದ ಅಭ್ಯಾಸವೂ ಇತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ನಾನಾದಿ ನಿತ್ಯಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಪೂರ್ವಕಾಲದ ವೈದಿಕರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಗನು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ಪ್ರಾತಃಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು

ತರುವಾಯ ಶವವನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡುಹೋಗಿ ದಹನ ಮಾಡಿಸಿದ ವಾಪಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಅದೇ ಸ್ವಭಾವ ಇದ್ದೀತೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಇರಲಾರದು. ಮತ್ತು ಇವರು ಯೋಗನಿಷ್ಠರೂ ಆಗಿದ್ದಕಾರಣ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತ ಉಂಟಾದಾಗ ಬಹಿಷ್ಕೃತವಾಗುವ ತನಕ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಟೆ, ಮಿನಿಟು, ಗಡಿಯಾರ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗಿಸಿ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲಗತಿಯು ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಸ್ವಾಧೀನವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಅವರು ಕಾಲಗತಿಯ ಸ್ವಾಧೀನವಾಗಲಾರರು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲಾಸದ ಅಮ್ಮನವರು ನಿರ್ಭಾವವಾದಾಗ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಹೋಗಲು ಮೇಲೆ ಕಂಡ ಅಚಾರವೂ ಅಚರಣೆಯೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಯಿತು.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ದೊರೆಗೆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಸಮಾಧಾನವು ಆರಿಹೋಗದ ಹಾಗೆ ತಿಮ್ಮಂಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ಮರೆಯದೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಮೇಲೆ ವಿಷವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಮತ್ತುಂದು ದಿನಸ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುತರಲು ದೊರೆಯು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ತಿಮ್ಮಣ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಸಂವಿಧಾನವು ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಒಂದೆರಡುಸಾರಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಬರಹೇಳಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವರೂ ಹರಿಕಾರರೂ ಬಂದರು. ಆಗ ಅರಮನೆಗೆ ದೋಗಲು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅಗ್ನಿಕ ಮುಗಿದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೇ ಕೆಲಸವೂ ಇತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪದೊತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ಬರುವುದಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಟ್ಟಿಗೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಮಾತು ದೊರೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವವರೆಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕೈ ಕಾಲು ಕಿವಿ ಮೂಗುಗಳು ಹುಟ್ಟಿದವು. ಅಕ್ಷಣವೇ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲನೆಂದು ದೊರೆಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಶುಭ್ರವಾದ ಬಟ್ಟೆಯಮೇಲೆ ಸಂಣ ಕರೀಚುಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದರೂ ಅದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಮಾಸಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಳೆಯಾದ ಬಟ್ಟೆಯಮೇಲೆ ಕರೀಚುಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದರೆ ಅದು ಕೊಳೆಯಸಂಗಡ ಸೇರಿ ಹೋಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲವಾದ ಕೈಗನ್ನಡಿಯಮೇಲೆ ಒಂದು ಕೈಬೆರಳು ತಗಲಿದರೂ ಅದು ಬಹಳ ಕಲ್ಮಷದಂತೆ ಕಾಣಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವರ ಮುಖವನ್ನು ವಿರೂಪವಾಡಿ ತೋರಿಸುವುದು. ಹಿಂದುಗಡೆಯ ರಸ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಕೊಳೆ ಕೂತ ಕನ್ನಡಿಯಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಳೆ

ಅಧಿಕವಾಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡರೂ ಹೊಸದಾಗಿಬಿದ್ದ ಕೊಳೆ ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೂ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಿರೂಪವಾಗಿ ಕಾಣುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಪಟ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಬಡೆಯರವರ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ಅಲ್ಲವಾದ ಕಲ್ಮಿಷವು ದುಷ್ಟ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಸೇರಿದಾಗ್ಗೂ ಅದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ದೊರೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉಂಟಾದ ಅಸಮಾಧಾನವು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾಚನೆಯಿಂದ ಜೀವಿಸತಕ್ಕವರು. ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲಾ ದೇಶೋಪಿತಾಲವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿವೆ. ಈ ದೊರೆಗೆ ಕೋಪಬಂದರೆ ನಾವು ಇನ್ನು ದುಷ್ಟರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವುಳ್ಳ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳಿ ೨೦ ಜನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮುಖ್ಯ ಶಿಷ್ಯರಾದ ವಿಜಯ ರಾಘವಾಚಾರ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ಸಂಸಾರಸಮೇತವಾಗಿ ಕ್ಷಿಪ್ರ ಪಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಚಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಹೋಗುವಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದೊರೆಯನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲಾ ದೊರೆಗಳವರೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅವರು ಯಾವನಾತನ್ನೂ ಆತದೆ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

೧೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶಸಂಚಾರ (ಎರಡನೇ ಸಾರಿ)

ಸಾರಾಯಣಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶಿವರ ಅರ್ಥ—ರಾಜಪೂಜ್ಯತೆ.

ಜನರ ಮರ್ಜಿ ಈಗಿರುವಹಾಗೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಎಂ
ದರೆ ಈಗ ೫೦—೬೦ ವರುಷಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.
ಬರುಬರುತಾ ಬದಲಾಯಿಸುತಾ ಬಂತು. ಇಂಗ್ಲಿಷು ವಿ
ದ್ಯ ಈಚೆಗೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿದ್ಯವು ಅ
ನ್ಯದೇಶದ ವಿದ್ಯೆ. ಅದನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕವರು ಕ್ರಿಸ್ತಮತ
ದವರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕ್ರಿಸ್ತವಾದಿಗಳಾದ ಮಿಷನರಿಗಳೇ
ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಇ
ವರು ಸ್ವಮತವಿಚಾರವಾಗಿ ಬೋಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸಹಜವೇ
ಸರಿ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಡಿಸಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್
ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾ
ಯರು ಕ್ರಿಸ್ತಮತದವರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಸರ್ಕಾರೀ ಪಾಠಶಾ
ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಡವೆಂದು ವಿಧಿಸಿದ್ದಾ
ಗ್ಗೂ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸ್ವಮತವನ್ನು ಬೋಧಿಸದೇ ಇ
ದ್ದಾಗ್ಗೂ, ಸಂದರ್ಭಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಮತವನ್ನು
ದೂಷಿಸದೆ ಅಥವಾ ಹಾಸ್ಯಮಾಡದೇ ಇದ್ದ ಉಪಾಧ್ಯಾ

ಯರು ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೂ ಪೂರ್ವಾಚಾರಕ್ಕೂ ಗುರಿಯಿಟ್ಟ ಪರಿಹಾಸ್ಯವು ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬೋಧಿಸಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಇಂಥಾ ದೂಷಣೆಯೂ ಹಾಸ್ಯವೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾರವನಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಾಲಕರು ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನೂ ಗೌರವವನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕೋ ಅಂಥಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮುಖೇನ ಬರುವಕಾರಣ, ಏನೂ ಅರಿಯದ ಬಾಲಕರು ನಮ್ಮ ಮತ ಮತವೇ ಅಲ್ಲವೆಂತಲೂ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದವರೆಂತಲೂ ನಂಬುವರು. ಇಂಥಾ ಬಾಲಕರು ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದಮೇಲೆ, ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ದುರಭಿಪ್ರಾಯಗಳೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಟಕೊಂಡು, ಇವರು ಪೂರ್ವಾಚಾರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಂತೆಯೇ ತಾವೂ ಸ್ವದೇಶೀಯರನ್ನು ಬಯ್ಯುವುದರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಬದಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಅಧಿಕಾರದಮೇಲಿನ ಭಯದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಇವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿರುವ ದುರಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಹಿಂತೆಗೆಯುವರು. ಇಂಥಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ಗಣ್ಯರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದರೆ ದೂಷಣೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು; ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಾದರೆ, ನಾನಾ

ವಿಧದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಹೀಗೆ ಅನಾದಿಯಾದ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ದ್ವೇಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವು ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿಯೇ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಇಂಥಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಾದ್ದರಿಂದ ಅಂಥಾ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ ವಿದ್ಯವನ್ನೂ ಹೇಳನಮಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಮೋದಂತೆ ಆಗುವುದು. ಆರ್ಯರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದ ನಡತೆಯೂ ವಿದ್ಯೆಯೂ ಇದೆ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಅನ್ಯನೇಶನ ಪಂಡಿತರು ಹೊಗಳಿದರೆ, ಆಗ ದೇಶಾಭಿಮಾನದ ಕಿಡಿಯು ಮಿಣಗುಟ್ಟಿ ದೇಶಾಂತರದವರು ಆಡಿದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯುಂಟಾಗಿ — ಈ ಹಾಳಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ನಮಗೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಡದೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಎಂಬ ವಾರ್ತೆ ಕೇವಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಿಂದ ಹೊರಡುವುದು.

ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗಲೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬೀಗಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬೇಕಾದಾಗ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ತಮ್ಮವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರು ಅಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಬಳಗುಟ್ಟನ್ನರಿಯದವರ ಅಭಿ

ಪ್ರಾಯ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ರಾಜಾವಲಂಬನ ಕಡಮೆಯಾ ದ್ದರಿಂದ, ಬರವಣಿಗೆ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವವಿಧದ ಜೀ ವನವನ್ನೂ ಮಾಡಲಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೇ ನಂಬಿದರು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾ ರಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋ ದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರದೇ ಆಗಿದೆ. ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ರನ್ನು ಯಾಕೆ ನೇಮಿಸುತ್ತಾರೆ ? ವಿಚಾರಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಾ ರಣ ದೊರೆಯುವುದು. ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರವನ್ನೂ ಹೊ ತ್ತಿರತಕ್ಕ ಕೊನೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾವಜಾತಿಯವರೇ ಆ ಗಲಿ, ತಾವು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕ ಹೊರೆಯ ತೂಕಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥಾ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳು ಬುದ್ಧಿ ಚಾತುರ್ಯಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಇಡುವರು. ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಣ ಮಾಡುವಾಗ ಪಕ್ಷಪಾತಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು. ಸೂಜಿಯ ಮೊನೆಯು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹರಿಯದೆ ಭೇದಿಸಿ ಎರಡು ಅರ ವೇ ಅಂತುಗಳನ್ನೂ ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿಸಬಲ್ಲದು. ಹಾರೆಯ ತುಂಡು ಸಜಾತಿಯವೇ ಆದರೂ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಭೇದಿಸಬಲ್ಲದೆ? ಹಾರೆಯು ಸೂಜಿಯ ಮೊನೆಯಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಸಾಧ್ಯ ವೇಸರಿ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಶ್ಚಯ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು.

ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ವೈಮನಸ್ಯ ಹುಟ್ಟಲು ಮಾರ್ಗವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಐಕಮತ್ಯ ಕೆಡುವುದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ದಾರಿಯಾಯಿತು. ಇಂಗ್ಲಿಷು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಇದಕ್ಕೆ ಬೇರಾಯಿತೆಂದು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಜನರು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗೆ ಇದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ನಾನು ವಕಾಲತ್ತು ಪಡೆದವನಲ್ಲ. ವಿಷಯವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ತೋರಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬರೆದೆನು. ಜಾತಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯವು ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಅರಿಯದಹಾಗೆ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಥಾ ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕಾದ ಇಷ್ಟ ನನಗಿಲ್ಲ.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಇಷ್ಟು ಬಡಕು ಹುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಸಂಬಂಧವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ತಾವು ಹೆಚ್ಚಾದವರೆಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಿಳಿದಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಅವರವರ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರೆಲ್ಲಾ ಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಲೂ ಇದ್ದರು.

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅನೇಕರು ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಮದರಾಸು ಕೋರಿನ ಒಂದು ಪಾಳೆಯಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ವಾಸರಡ್ಡಿ ವೆಂಕಟಾಚಲನಾಯುಡು ಎಂಬಾತನು ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದನು. ಈತನು ಯಾವಾಗಲೂ ಗ್ರಂಥವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಅನೇಕ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಆಶ್ರಯಭೂತನಾಗಿದ್ದನು. ಈತನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಅಷ್ಟದಿಗ್ಗಜಗಳು ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ ಮಹಾರಾಯರ ಪ್ರೀತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಪಂಡಿತರು ಅಷ್ಟು ವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಗ್ರಂಥಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವೆಂಕಟಾಚಲನಾಯಕನ ತರುವಾಯ ಈತನ ಮಗನಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿನಾಯಕನು ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತವಿದ್ಯಾ ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಈ ತಂದೆಮಕ್ಕಳೆಬ್ಬರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಿಯೂ ಗೌರವವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿನಾಯಕನ ವರುಷಕ್ಕೊಂದುಸಾರಿ ವಿದ್ವತ್ಸಭೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಮೊದಲಾದ್ದು ಜರಗುತ್ತಾ

ಇತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಒಂದಾನೊಂದು ವರುಷದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಗುವಾಗ್ಗೆ ನಾರಾಯಣ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶಿವಪರವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವುದೇ ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂತು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಯ್ಯದೀಕ್ಷಿತರು—ನಾರಾಯಣ ಎಂದರೆ ಶಿವ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ; ನಾರಾಯಣ ಎಂದರೆ ಶಿವ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ; ನತ್ವ ಬಂದು ಬಾಧಿಸುತಾ ಇದೆ; ನತ್ವ ಹೋಗಿ ಣತ್ವವಾದರೆ, ನಾರಾಯಣಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶಿವ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆಗಬಹುದು, ಎಂಬದಾಗಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದರಂತೆ.

ಸುಮಾರು ಆನಂದ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ವಿಜಯರಾಘವಾಚಾರಿ ಮೊದಲಾದ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ರಾಮತಾಸ್ತಿಕಗಳು ಕಂಚಿಗೆ ಹೋದರಷ್ಟೆ. ಆಗ ಕಂಚಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿನಾಯಡು ಮಾರನೇ ವರುಷ ಮಾಡಿಸಿದ ಸಭೆಗೆ ರಾಮತಾಸ್ತಿಕಗಳನ್ನು ದಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕರೆದನು. ಮಹಾ ಪಂಡಿತರೆಂದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದ ತಾಸ್ತಿಕಗಳು ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುವಾಗ್ಗೆ, ಇವರಿಲ್ಲದ ಸಭೆಯು ಚಂದ್ರನಿಲ್ಲದ ಆಕಾಶವಾಗಲಾರದೆ ? ತಾಸ್ತಿಕಗಳೂ ಸಭೆಗೆ ಹೋದರು, ಅಲ್ಲಿ

ಕೇಚನ ಮೂರ್ಖನತ್ವಂ ಬಾಧತ ಇತಿ ದೀಕ್ಷಿತ
ವರೈರ ಭಾಣೀತಿ || ಪ್ರಲಪಂತಿ ತನ್ಮುಷ್ಯೈವ ಸ್ಫುರತಿ
ಶಿವಾದಿತ್ಯದೀಪಿಕಾದಿ ದೃಶಾಂ ||

ಅರ್ಥ—ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ (ಅಪ್ಪಯ್ಯ) ದೀಕ್ಷಿತರು ನತ್ವ
ಬಾಧಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆಂಬದಾಗಿ ಯಾರೋ ಕೆ
ಲವರು ಮೂರ್ಖರು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಶಿವಾದಿತ್ಯದೀಪಿ
ಕಾದಿ (ಗ್ರಂಥ) ಗಳಿಂದ ಕಂಡುಬರುವಂತೆ ಇದು ಸು
ಳ್ಳೇ ಎಂದು ತೋರುತ್ತೆ.

ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ
ವನ್ನು ಜರಗಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಸ್ವಾರ್ಥ ವೈಯಾಕರಣರ ಮೂ
ಲಕ ನಾರಾಯಣ ಎಂದರೆ ಶಿವ ಎಂತಲೇ ಅರ್ಥ ಎಂಬ
ದಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ನತ್ವಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಣತ್ವ
ವೇ ಬರುತ್ತೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಅ
ಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಪಂಡಿತರು ಇಂಥಾ ಅರ್ಥವು ವೈಷ್ಣ
ವಮತಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾದ್ದು ಎಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಆಕ್ಷೇ
ಪಣಿ ಮಾಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಹಾಗಲ್ಲವೆಂದು
ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಇಲ್ಲಿ ತಪ್ಪನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ನಿರ್ವಚನ ಮಾಡಬಹುದು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ
ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಜೆಣಗಾಡಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿದ

ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಕೋಟಿ ಹತ್ತುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಬಪ್ಪಿ ಕೊಂಡರು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನವಕೋಟಿ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದರು. ಕೊನೆಗೆ ಇದು ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ೬೦೦—೭೦೦ ಜನ ವೈಷ್ಣವರು ಬಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ, ಮೂರು ಉಪಾಯ ಕೆಟ್ಟಕಡೆ ಕೊನೇ ಉಪಾಯವೇ ತಮಗೆ ಲೇಸು ಎಂದು ಸೊಂಟಾ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಜಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು —ಸ್ವಾಮಿ, ಅಪ್ಪಯ್ಯದೀಕ್ಷಿತರ ಕಾಲದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಇದ್ದ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಬಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಂಡಿತರು ಇದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಾರೆ, ಇದು ಹೊಸದಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮತ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲ; ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವಾಗಿದೆ; ಶಾಸ್ತ್ರ ಪಂಜ್ಞಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಾವು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾವಮತ ದೂಷಣೆಯೂ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಪತಿನಾಯಡು ಇವರಿಗೆ ಒಂದು ಮೇನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದ ಬಹು ಮಾನ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲಾ ಮೈಸೂರ ಪ್ರಭುಗಳಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊರೆಯು—ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು

ನಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಶಿಖಾಮಣಿಯಾಗಿದ್ದ ಇಂಥ ದೊಡ್ಡವರು ಮುನಿಸಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ನೀಮೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದರಲ್ಲಾ ; ಇನ್ನು ಎಂದಿಗೆ ಪುನಃ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಪಾವನಮಾಡಿಯಾರು ? ಎಂದು ಪೇಚಾಡಿದರು.

ತರುವಾಯ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪರಿವಾರಸಮೇತರಾಗಿ ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಳಯಗಾರ ಲಕ್ಷ್ಮೀವತಿ ನಾಯಕ, ಕೊಲ್ಲಾ ಕನ್ನಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ, ಮದರಾಸು ಸದರ ಅದಾಲತ್ತುಕೋರ್ಟು ಪಂಡಿತರಾದ ಗೋಪಾಲಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಅಪ್ಪಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಚಂಗಲಪಟ್ಟ ಕಲೆಕ್ಟರ ಕಚೇರಿ ಹೆಡ್ ಶಿರಸ್ತೇದಾರ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್, ನಾಯಬ ಶಿರಸ್ತೇದಾರ್ ವರದಾಚಾರಿ* ಇವರೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಸ್ವಯಂ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿಯೂ ಆಗ್ಗೆ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯರ ಸಭೆ ಸೇರಿತು. ನಾರಾಯಣಶಬ್ದ ಶಿವ ಪರ ಹವುದೇ ಅಲ್ಲವೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಂದುವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೂತರು. ಇವರನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕುನವಾಕಂ ಅವ್ವಾಸಾಮಯ್ಯಂಗಾರಿ, ತಿರುಪಕುಡಿ ಅಪ್ಪನೈಯ್ಯಂಗಾರಿ, ಮಂಜಾಲಗಡ್ಡೆ ವೆಂಕಟಾಚಾರಿ, ಕಾಂಚೀಪುರದ ಮಾಧ್ವ ವಾಸುವೇ ವಾಚಾರಿ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಪಂಡಿತರು ಸಿದ್ಧರಾದರು.

ಮೊದಲು ಇದೇವಿಷಯವಾಗಿ ಕಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಉಪನಿಷತ್
ಬ್ರಹ್ಮರ ಮಠದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಜರಗಿತ್ತು, ತರುವಾಯ
ಮದರಾಸು ತಿರುವಳಕ್ಕೇಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ ಗುಡಿ
ಯಲ್ಲಿ ಜರಗಿತು. ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೇ
ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ
ಹೊಗಳಿದರು. ಇವರಿಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಬಹುಮಾನವ
ನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಕೊಲ್ಲಾ ರಾಘವಶೆಟ್ಟಿಯು ಇವರಿಗೆ
ಒಂದು ಮೇನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗ ತಾಸ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ
ಶಿಷ್ಯರಾದ ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರದ ವಾಸುದೇವತಾಸ್ತಿಗಳ ಮೂ
ಲಕ ಜಗನ್ನಿಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು.

ಈ ವರ್ತಮಾನವೂ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ
ಮುಟ್ಟಿತು. ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಈ ಸೀಮೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಹೊರಟುಹೋದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪರಿತಾಪವು ಇನ್ನೂ
ಹೆಚ್ಚಿತು. ಕೆಟ್ಟಜನರ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿ ದುಡು
ಕಿದೆ ; ಇನ್ನು ಅಂಥಾ ದೊಡ್ಡವರು ನಮ್ಮ ಸೀಮೆಗೆ ಎಂ
ದಿಗೆ ಬಂದಾರು, ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಎಂದಿಗೆ ಕಂ
ಡೇನು ! ಎಂದು ಬಹುವಾಗಿ ದೊರೆಯು ಹಲುಬಿ, ತಾಸ್ತಿ
ಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬರವಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರ
ಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭವಿತ್ತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಪ್ರಕಾಶವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬೆಂಗಳೂರ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ಜನಜನಿತವಾಗಿತ್ತು. ಬರುತ್ತಾ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೂ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಬಲವಂತಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪದಿವಸ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಯಿತು. ದ್ವೇಷವಾಗಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಾಮಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗುವುದು ಸಹಜ. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಣವೇಕೆಳಗೆ ನಾರಾಯಣ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶಿವ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಡಿ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಡಿದ್ದು ವೈಷ್ಣವನುತ ದೂಷಣೆಯೇ ಎಂದು ಕೆಲವು ವೈಷ್ಣವರು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳ ಹಲವು ವೈಷ್ಣವರು ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಡಿ ಇವರ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಖಂಡಿಸಬೇಕು, ಸಾಗದಿದ್ದರೆ ಸ್ಫೂರ್ತರ ಆಸುರವಾದಕ್ಕೆ ಕೈ ಲಾಗುವ * ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಯೇಬಿಡಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ಈ ವಾದವಿಚಾರವು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಸ್ಥಳವೂ ಕಾಲವೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಪರಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಅಪಜಯವಾದರೆ ಅವರು

ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಪಿಡಿಗುದ್ದಿನ ಸೇವೆಯ ವರ್ತಮಾನ
 ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಈ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಗು
 ಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಯಾರೋ ಕೆಲವರು ಆಗ ಕವಿಾಪನ
 ರಾಗಿದ್ದ ಜನರಲ್ ಕಬ್ಬಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಈ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ
 ವನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದು ಹೆಸರಿಲ್ಲದ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಬ
 ರೆದರು. ಕವಿಾಪನರ್ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಘಟಕ ಮು
 ನಿಷಿಯಾಗಿ ಇದ್ದ ಬೆಳ್ಳಾವಿ ಸೋಮಯ್ಯನವರ
 ಕೈಗೆ ಸುನಾವಣಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಹೆಸರಿಲ್ಲದ ಅರ್ಜಿ
 ಯು ಬಂತು. ಅದನ್ನು ಸಾಹೇಬರ ಅಪ್ಪಣೇಪ್ರಕಾರ
 ಒಡೆದು ಸೋಮಯ್ಯನವರು ಸುನಾವಣೆ ಮಾಡಿದರು. ರಾ
 ಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಬೆಂಗಳೂರ ಜನರಿಗೂ ವಾದವಾಗಬೇ
 ಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾದದಿವಸ ಕೈಗುದ್ದು ಮೈಗುದ್ದಾಗಿ ಕೆಲವ
 ರಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾವಾಯ ಸಂಭವಿಸುವುದೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿತ್ತು.
 ಕಬ್ಬಸಾಹೇಬರು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಇಂಥಾ
 ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವು ಜರಗಕೂಡದೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿ ಅದನ್ನು
 ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೆಂಗಳೂರ ಅನಿಲರಿಗೆ ನಿರೂಪವನ್ನು
 ಬರಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಯಾವವಾದವೂ
 ಜರಗಲಿಲ್ಲ. ಪರವಕ್ಷದವರಿಗೂ ಮನೋರಥ ಭಂಗವಾ
 ಯಿತು.

ಅಗ ಏನೋ ಒಂದು ಸ್ವಂತಕಾರ್ಯ ವಿದ್ವಾಕಾರಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಒಂದು ದಿವಸ ಪಶ್ಚಿಮವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ದೊರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಏನೋ ಒಂದು ವ್ಯಾಜವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದೊರೆಯು ಪಶ್ಚಿಮವಾಹಿನಿಗೆ ಬಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಇಳಿದಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಫಲಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅದೇ ಸಮಯವೆಂದು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ ತರುವಾಯ—ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆ, ಮದರಾಸು ಕಂಚಿ ಈ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಜರಗಿದ ದಿಗ್ವಿಜಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅದಿಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡಲು ನನಗೆ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದುಷ್ಕರ ಮಾತನ್ನು ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಭಾಗ್ಯಹೀನನಾದೆ. ತಾವು ಸರ್ವಜ್ಞರು, ನನ್ನಮೇಲೆ ಹಾಗೆ ಕೋಪವಾಡಕೂಡದು, ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿ ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಉಪಚಾರವಾಗಿ ಕರೆದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ದೊರೆಯ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರ ಮೇನ ಬಿರುದು ಮೊದಲಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದರು. ಅವರಿಗೂ

ಅವರ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪರಿವಾರಗಳಿಗೂ ಜೋಡುಕುದುರೇ ಸಾರೋಟುಗಳು ಮೊದಲಾದ ಬಹುವಾನಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದವು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸವಾರಿಯು ಒಬ್ಬ ದೊರೆ ಬಂದಹಾಗೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂತು. ದೊರೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬಹು ಮಾನಮಾಡಿದರು.

೧೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮೂಗನೇಸರಿ ಪುಶ್ಪೇಶ್ವರ—ನಿರ್ದಯ.

ಮೈಯಿಂಗಳ ಸಂವತ್ಸರದ ಪುಷ್ಯಮಾಸದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿನಸಂಗತಿ ಜರಗಿತು. ಗಣ್ಯರಾದ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಮತ್ತು ಪಂಡಿತರು ಮೈಸೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರ್ವಿಪವಾದ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಅರಮನೆಯ ಅಪ್ಪಶಾಲೆಯಿಂದ ಜೋಡು ಕುದುರೆ ಸಾರೋಟು, ಒಂಟೆ ಕುದುರೇ ಗಾಡಿ, ಎತ್ತಿನ ಪೆಟಾರಿ ಗಾಡಿಗಳು, ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಮಾನಾನುಗುಣವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಇಂಥಾ ಪ್ರಮೇಯದಲ್ಲಿ ಜೋಡು ಕುದುರೇ ಕಟ್ಟಿದ ಸಾರೋಟು ಬರತಕ್ಕ ನಾಡಿಕೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಇವರು ಈ ವಿಧದ

ಡಂಭ ಯಾವುದನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತೋರಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗುತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದುದಿವಸ ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಆಗ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಮಡಿ ಚೀಲವನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ವಾದಚಾರಿಯಾಗಿ ತೆರಳಿದರು. ಈ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಲಿಗೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಅರ್ಧಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತಾ ಇರುವಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದಾರಿಸಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುತಾ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು—ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಹೆಂಗಸು (ಹೆಂಡತಿ) ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದಾಳೆ ಯಷ್ಟೆ. ಗಂಡುಮಗು ಹಟ್ಟುವುದು. ನೀವು ಕಣವೇಕೆಳಗಿನವರು, ನಿಮ್ಮಕಡೆ ಬಳ್ಳೇಹೆಸರು ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿವಪರವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳು.

ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಶಾ||—ಅಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದಾರೆ.

ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿಶು ಇದೆ. ಇದು ಗಂಡುಮಗು ಎಂತ ನಿಶ್ಚರವೆಯಾಯಿತೆ ? ಹುಟ್ಟದೇ ಇರುವ ಮಗುವಿಗೆ ಹೆಸರು ಎಂದರೇನು ? ಇದೇನು ಅಕ್ಷರ ?

ರಾಮ ಶಾ||—ಛಿ, ನೀನೇನುಬಲ್ಲೆ, ನಾವು ಪುಂಸವನೆ ಕ
ಮಾ ಮಾಡಿದೇವೆ. ಪುತ್ರನೇ ಹುಟ್ಟಿತಾನೆ. ಇದ
ಕ್ಕೆ ಸಂಕಯವಿಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚನಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಡ.
ಶಿವ ಎಂದು ಹೆಸರಿಡೋಣವೆ ?

ಸುಬ್ರ—ಹಾಗಾದರೆ ಶಿವ ಎಂತಲೇ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡ
ಬಹುದು.

ರಾಮ ಶಾ||—ಶಿವ ಎಂದರೆ, ಶಿವು ಶಿವು ಎಂದು ಹೆಸರ
ನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಕೃತಿಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಾರ್ಥವನ್ನು
ಅಲ್ಪಜನರು ನಮ್ಮ ತಲಗಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಶಿವ
ಸ್ವಾಮಿ ಎಂತಲೇ ಆಗಲಿ ಹಾಗೆ ಏನಾದರೂ ಲಕ್ಷ
ಣವಾಗಿ ಹೆಸರಿಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಹೇಳು.

ಸುಬ್ರ—ಹಾಗಾದರೆ ಶಿವಸ್ವಾಮಿ ಎಂತಲೇ ಇಡಬಹುದು.

ರಾಮ ಶಾ||—ಆದರೆ ಶಿವಸ್ವಾಮಿ ಎಂತಲೇ ನಾಮಕರಣ
ಮಾಡೋಣ.

(ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅರೆಗಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಮಾತನಾ
ಡದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಾ)

ರಾಮ ಶಾ||—ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ, ಏನೋ ನಾವು ಶಿವಸ್ವಾಮಿ
ಎಂದು ನಾಮಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದೆವಷ್ಟೆ. ಸ್ವಾಮಿ
ಎಂದು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಈ ಮಗನು ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ

ಸ್ವಾಮಿಯೇ ಆದಾನೋ ! ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತೆ.
ಸರಿ, ಇವನಿಗೆ ಆಶ್ರಮ ಸ್ವೀಕಾರವಾಗಿ ಇವನು
ಸ್ವಾಮಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ, ಇದು ಖಂಡಿತ.

ಸುಬ್ರ ಶಾ||—ಈಗ ಗಂಡುಮಗುವೂ ಹುಟ್ಟಿತು ; ನಾನುಕ
ರಣವೂ ಆಯಿತು ; ಆತನು ಸ್ವಾಮಿಯೂ ಆದ,
ಇದೆಲ್ಲಾ ಏನು ಭ್ರಾಂತಿಯೆ ? ಮತ್ತೇನಾದರೂ
ಉಂಟೆ ?

ರಾಮ ಶಾ||—ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡು
ತೀಯೆ, ಆ ರಹಸ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತು ?
ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಜರಗುವುದು. ಮುಂದೆ
ನೋಡಿಕೊ.

ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ
ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ಹೋದರು.

ತರುವಾಯ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಮೇಲೆ ಪೈಯಿಂಗಳ
ಸಂವತ್ಸರ ಫಾಲ್ಗುಣ ಬಹುಳ ೧೧ ಗುರುವಾರದಲ್ಲಿ ಮೈ
ಸೂರಲ್ಲಿ ಪುತ್ರಜನನವಾಯಿತು. ಮೊದಲು ನಂಜನಗೂಡು
ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಸಂಗಡ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ
ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಪ್ರಕಾರವೇ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶಿಶುವಿಗೆ ಶಿವ
ಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ನಾನುಕರಣವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು.

ಕೂಡಲೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಗುವಿನ ಜಾತಕವನ್ನೂ ವಿಧವಿಧವಾದ ಹಂಣುಗಳು ವಿಳೇಯ ಸಕ್ಕರೆ ಇವುಗಳ ನ್ನೂ ತಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರ ಮೂಲಕ ತೆಗೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ದೊರೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಪ್ರಭುಗಳು ಆ ಜಾತಕವನ್ನು ನೋಡಿ—ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೆ, ಈ ಜಾತಕಸ್ಥನು ನಿಮಗೂ ನಮಗೂ ಕೂಡ ಸ್ವಾಮಿಯಾಗಿಯೇ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ; ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಶಿವಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ನೀವು ಈಗಲೇ ನಾಮಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದೀರಿ. ನೀವು ಅರಿಯದ ವಿಷಯವೇನಿದೆ ? ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಶಿಶುವಿಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಮ ದೊರೆಯುತ್ತೆಂದು ಶಿಶು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು, ಅದು ಹುಟ್ಟಿದಮೇಲೆ ದೊರೆಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಜಾತಕ ಭಾವವನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪರಿಶ್ರಮವಿತ್ತೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಜಾತಕವನ್ನೂ ಸಹಾ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಮಹಾರಾಜರು ಆ ಶಿವಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಈಗ ಶ್ರೀಶೃಂಗೇರಿ ಜಗದ್ಗುರು ಪೀಠವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಮಾತೆಲ್ಲಾ ನಿಜವಾ

ಏತು. ಇದು ಯಾವಶಕ್ತಿಯೋ ಯಾವ ಮಹತ್ತೋ ಹೇ
'ಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯೋಗನಿಷ್ಠರಾದವರಿಗೆ ಕಾಣದೇ ಇ
ರುವುದು ಕಾಣುವುದು ; ಕೇಳದೇ ಇರುವುದು ಕೇಳುವುದು;
ಈ ರಹಸ್ಯವು ಅವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು.

ತರುವಾಯ ಕಾಳಯುಕ್ತಿ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂ
ಕುಸಾರಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಸಂಚಾರ
ಶಕ್ಯಾಗಿ ಹೋಗಿಬಂದರು. ಇದೇ ಕೊನೇ ಸಂಚಾರ.
ಓಮಾರು ಒಂದು ವರುಷದೊಳಗಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ
ರು. ಆಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು, ಏನೇನು ಮಾಡಿದರು
ಎಂಬ ವಿವರ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪುನಃ ದೇಶಸಂಚಾರಶಕ್ಯಾಗಿ ಹೊರಟು
ಹೋದ ಪ್ರಮೇಯದಲ್ಲಿ, ಪೂರ್ವದ ಕೋಪವು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ
ಇನ್ನೂ ಇದೆಯೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯಿಂದ, ಮತ್ತೆ
ಹೇಗಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಬರವಾಡಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂಬ ಆತುರ ದೊರೆಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಆಗ ಇ
ವರ ಇಷ್ಟ ನೆರವೇರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಮಯ ದೊರೆ
ಯಿತು. ಕವಿ ವರದಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಬೆಂಗಳೂರ
ಸೀತಾರಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಕಾಶಿ ತಿಮ್ಮಂಣಾಚಾರ್ಯರ ಮ
ಕ್ಕಳಿಗೂ ಒಂದು ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಸಮನ್ವಯದ ಸಂದರ್ಭ

ಬಿತ್ತು. ದೊರೆಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಮಾ
ಧ್ಯಸ್ಥಕ್ಕೆ ಕೂರಿಸಿದರು. ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಮುನ್ನಾದಿನ ರಾತ್ರಿ
ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ “ಚಂಡಮುಂಡನಿಷಾದನಿ” ಎಂದು ಸ
ಮಸ್ಸಿನಹಾಗೆ ಯಾರೋ ಹೇಳಿದಂತೆ ತೋರಿತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀ
ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ರಾಜರಿಗೆ ಸ್ವ
ಪ್ನದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸಮಸ್ಸಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿದಂತೆ ಆಯಿತು.
ದೊರೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಗ
ಮಹಾರಾಜರು—ಲಕ್ಷ್ಮೀ ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆ ಹುಲಿಗೆ
ಸರಿಯಾದ ಮರಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವರಿಗೆ ಮುತ್ತಿನ
ಕಂಠಿ, ಸಿಂಹಲಲಾಟದ ಕಡಗ, ಕಲಾವತ್ತು ಶಾಲು
ಜೋಡಿ, ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಹುವಾನಮಾಡಿದರು.
ಈ ಸಮಾಚಾರ ದೇಶಾಂತರದಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ
ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ಕೂಡಲೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದರು.
ದೊರೆಯ ಕೋರಿಕೆ ಕೈಗೂಡಿತು. ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ, ವೇದಾಂ
ತಶಾಸ್ತ್ರ ಇವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳಮೇಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿ
ಗಳು ಕ್ರೋಢಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದರು.

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಿ ಸಂವತ್ಸರದ ಪುಷ್ಯ ಬಹುಳ ೪ ದಿನಸ
ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಜ್ವರಬಂತು. ಹದಿನೈದು ದಿನಸ ವಿಶೇಷವಾಗಿ
ಅಲಸಿಗೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದು ಅದೇ ಸಂವತ್ಸರ ಮಾಘ

ಶುಧ ೪ ದಿವಸ ದೈವಾಧೀನರಾದರು. ಪ್ರಾಣಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ಅವರವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನೂ ಹೇಳಿ—ಇನ್ನು ನನ್ನ ಆಶೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ, ಎಲ್ಲರೂ ದೂರ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಎಂದರು. ಕೂಡಲೆ ತಲೆಗೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಮುಸುಕನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಸಂಗತಿ ಕೂಡಲೆ ದೊರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮಾರನೇದಿನ ಶವವನ್ನು ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಮಹಾರಾಜರ ಸವಾರಿಯು ದಯಮಾಡಿತು. ದೊರೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಂಠಿನಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಸುರಿಸುತಾ—ಪಾಂಡಿತ್ಯವೆಂಬ ಪ್ರಪಂಚವೇ ಮುಳುಗಿಹೋದಹಾಗಾಯಿತು, ಇನ್ನು ಇಂಥಾ ವಸ್ತು ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ದುಃಖಪಡುತ್ತಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದರು; ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಕುರಿತು ತಾಯಿ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಿರೀ ಮಗನೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕಮ್ಮ, ಇನ್ನು ಇಂಥಾ ಅಮೋಘವಾದ ಪದಾರ್ಥ ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಂದು ಕೊಡಲಾರೆವು, ಉಳಿದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶಾವು ಯಾವ ಯೋಚನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಕೆಲಸವಿಲ್ಲ, ಎಂ

ದು ಹೇಳಿ, ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಲೋಪವನ್ನೂ ಮಾಡಕೂಡದು ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ಎಲ್ಲಾ ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಅರಮನೆಯಿಂದಲೇ ಕೊಡಿಸಿದರು. ತಾಸ್ತಿಗಳ ಹಿರೀ ಮಕ್ಕಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹತಾಸ್ತಿಗಳ ಹೆಸರಿಗೆ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಂಬಳವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಸವಾರಿಯು ಅರಮನೆಗೆ ದಯಮಾಡಿತ್ತು. ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಬೇಕಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪದಾರ್ಥವೂ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಹಣವೂ ಅರಮನೆಯಿಂದಲೇ ಬಂತು.

೧೩ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಗುಣಾತಿಶಯಗಳು. (೧)

ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಭಾವಿಶಿಷ್ಟರಾದ ಈ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರು ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದರು. ರಾಮತಾಸ್ತಿಗಳು ಆಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದ, ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ತೆಳು, ವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು, ಮುಖ ನಸುನೀಟ, ಗುಂಡೂ ಅಲ್ಲ ಉದ್ದವೂ ಅಲ್ಲ. ತಲೆ ದಪ್ಪವಾದ್ದು, ಸ್ವಲ್ಪ ದುಂಡು. ಹಣೆ ದೊಡ್ಡದು, ವಿಶಾಲವಾದ್ದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಉಬ್ಬಾಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಸುಂದರವಾದ್ದು, ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ್ದು, ಏನೋ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದೆಯೋ ಎನ್ನುವ

ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತಾ ಇತ್ತು. ಮೂಗು ಆ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡದು, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಬಗ್ಗಿತ್ತು. ಕಿವಿ ದೊಡ್ಡದು, ಉದ್ದವಾದ್ದು. ಹೆಲ್ಲು ಸಣ್ಣದು. ಬಾಯಿ ಚಿಕ್ಕದು. ತುಟಿ ಸಣ್ಣದು, ಖಂಡಿತವಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೋರಿಸುತಾ ಇತ್ತು. ಅಂಗಗಳು ನೀಳ. ಕೆನ್ನೆ, ಎದೆ, ಬೆನ್ನು, ಈ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೂದಲು ಸುಮಾರಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು. ಕಿವಿಯಮೇಲೆಯೂ ಕೂದಲಿತ್ತು. ಬಹಳ ವರ್ಚಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಇವರು ಯಾವ ಆಭರಣವನ್ನೂ ಇಡುತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಅಂಚಿನ ದೋತ್ರವನ್ನು ಉಟ್ಟು ಹೊದಿಯುತಿದ್ದರು. ಶಾಲನ್ನೂ ಹೊದಿಯುತಿದ್ದರು. ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ್ಗೆ ಶಾಲ್ ರುನ್ಮಾಲನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತಿದ್ದರು. ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಧರಿಸುತಿದ್ದರು. ರುದ್ರಾಕ್ಷಿ ಸರಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತಿದ್ದರು. ಪಟಕದ ಜಪಸರಗಳನ್ನು ಕೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತಿದ್ದರು. ಅಂಗಪೋಷಣೆಯನ್ನು ಇವರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮಾನುಸಂಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತಿದ್ದರು. ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು ನುನೋವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ವಶರಾಗುತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರು ಹೀಗೆ

ಅಂತರ್ಮುಖಿಗಳೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಇವರ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ
ನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಈ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ
ಉಂ ವರುಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಇವರು
ಅಗಾಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು
ಬಂದಾಗ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎದ್ದು ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕೂಡಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲಾ
ಎದ್ದು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಬಂದು
ಕೂತುಕೊಂಡು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ವಾಠ ಹೇಳುವುದನ್ನು
ಕೇಳಿಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು
ಆಚಾರ್ಯರು—ರಾಮುಡು, ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಾರೆ,
ಇಲ್ಲಿಯೇ ಭೋಜನಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ದೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ,
ನಾನು ಮುದಕ, ಬಾಯಿಗೆ ಚಾವಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚು, ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಮ್ಮ, ನಾನು ಮೊದಲು ಭೋಜನ ಮಾಡು
ತೇನೆ ; ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ನೆಚ್ಚಿದರೆ ಅಗುವುದಿಲ್ಲ ; ಅ
ವನು ಮೂಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೂತರೆ ಮೂರುದಿನಸಿ
ವಾದರೂ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ, ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ
ಕೂಡಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರು ಬಂದು ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ನಮ
ಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಯಾವ ಮೇಲೋಗರವನ್ನು ಮಾಡಲಿ ?

ಎಂದು ಕೇಳಿ, ಅವರ ಇಷ್ಟವಿದ್ದಂತೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಟವಾದಮೇಲೆ ಆಚಾರ್ಯರು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೪-೫ ಗಂಟೆಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕೋಲನ್ನು ಉರಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀನಿ ವಾಸಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತಾವು ಸ್ನಾತಕರಲ್ಲಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಕೂ ಡದೆಂಬ ಬಿಂಕವಾಗಲಿ ಆಚಾರವಾಗಲಿ ಲೇಶವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆತ್ಮಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರ ಭೋಜನ ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಒಂದು ಕವಲಾಗಿಬಂತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇತರ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ ಮೈಮರೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಬಂದಿದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಣ್ಣಗುಡ್ಡೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸದ್ದುಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿತ್ತ ಬಹಿರ್ಮುಖವಾದಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನ ಸರಣಿ ಹಿಡಿದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪಾಠವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಕೂತಹಾಗೆಯೇ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಬಂದುಸಾರಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಸೊಂಡೇ
ಕೊಪ್ಪದ ಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರಿ ಈ ಇಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರೊಡ
ಗೂಡಿ ಯಡತೊರೆಗೆ ಮೈಸೂರಿಂದ ಪಾದಚಾರಿಗಳಾಗಿ
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲವಾಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣತೀರ್ಥದ
ಕಟ್ಟಿಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ರಾಜಭಾಟೆಯಿಂದ ಬಂದು ಕಾ
ಲುದಾರಿ ಕವಲು ಬಡೆದು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಹ
ಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ,
ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ೪೦—೫೦ ಪೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಾದರು. ಆಗ
ಮಗ್ಗಲ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಪೆಂಗಸರು ನೀರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ,
ಶಿಷ್ಯರಾದ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕುರಿತ.—ಏನುಸ್ವಾಮಿ, ಹಿಂದೆ
ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿದೆ.
ವಾಪ ! ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನೀವು ಹೋಗುತ್ತೀರಲ್ಲಾ,
ನೀವು ಎಂಥವರು ? ಎಂದರು. ಆಗ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿ,
ಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರಿ ಸಹಾ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗಿ
ನೋಡಲು, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ
ನಿಂತಿದ್ದರು. ಕಂಣುಗುಡ್ಡೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು.
ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ಇದನ್ನು ಕಂಡು ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿ
ಗಳಿಗೆ ಚಿತ್ತ ಬಹಿರ್ಮುಖವಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ಗುರುಶಿ
ಷ್ಯರು ಮೂರುಜನರೂ ಸೇರಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಹೀಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಯಾವಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅತ್ಯಾ-
ನುಸಂಧಾನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕತ್ತಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು.

ಚಿತ್ತವನ್ನು ಜಿತಮಾಡಿನಾಡಿ ಬಂದ ಅಭ್ಯಾ-
ಸವೂ, ಅದರಿಂದುಂಟಾಗುವ ಆನಂದವೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುವು.
ಇದರಿಂದಲೇ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುವುದು. ಚಿದಾ-
ನಂದರು ಅವರ ಜ್ಞಾನಸಿಂಧುವೆಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ—

ಬಯ್ಯರಾರನು ಬಯ್ಯಕೇಳವರು | ಅಯ್ಯಕೊಳರೆಂದೆ
ನುತಲೀವರು | ಪ್ರಿಯವಚನವ ನುಡಿವರಾರಾದೊಡೆಯು ಮ-
ನ್ನಿಸುತ || ಮಯ್ಯಮರೆವರು ಆತ್ಮಚಿಂತೆಯ | ಲೋಯ್ಯನೆ
ಕಣ್ಣೆರದು ಮುಚ್ಚುತ | ಅಯ್ಯನೆನಿಸರು ಜಗಕೆ ಇದು ಸಾ-
ಧುಗಳ ಗುಣವೆಂದ||

ಹೀಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದಾರೆ. ಇದು
ನಿದ್ರೆಯಾದರೆ ಯೋಗನಿದ್ರೆ; ರೋಗವಾದರೆ ಜ್ಞಾನರೋಗ.
ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ಒಂದು ವಿಧವಾದ
ಹುಚ್ಚು ಅಥವಾ ಶಿವಲೀಲೆ ಎನ್ನುವರು. ಪ್ರತಿಭೆಯುಳ್ಳ
ವರು ಹಲವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸಂಭವಿಸುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ
ಎಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯಸ್ವಭಾವ
ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿರಲಾಗಿ ಯೋಗಾ

ಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕವರು ಇದು ಆತ್ಮಾನು
ಸಂಧಾನವೆಂದು ಬಲ್ಲರು. ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅರಿಯದ
ವರು ಇದು ಶಿವಲೀಲೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದಾರೆ.

ಪರರ ಸ್ವತ್ತಿಗೆ ರಾನುಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಆಶೆ
ಪಡುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪರರ ಮನೆಗೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಹೋಗು
ವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಇವರು ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರು
ಕರ್ಮಠರಾಗಿ ಆಚಾರಶೀಲರಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅಂಥವರ
ಮನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಕರೆದರೆ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.
ಇವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕರೆದರೆ ತಮಗೆ
ಹೆಚ್ಚಾದ ಗೌರವ ಉಂಟೆಂದು ಅನೇಕಜನ ಲೌಕಿಕರು
ಸಹಿತ ಔವಾಸನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಾದ
ರೂ ಸರಿಯೆ ನೀತಿಕೆಟ್ಟವರೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅಂಥವರಲ್ಲಿ
ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಿ
ದ್ದರು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಇವರ ಭೀತಿಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು.

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಬಹು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಮಾತ
ನಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಮಾತಿನ ಸರಣಿ ಏನೋ ಪ್ರವಾಹ
ವಾಗಿ ಹೋಗುತಾ ಇತ್ತು. ತಡೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರು
ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಂತಮೂರ್ತಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.
ಕೋಪ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ

ಇವರ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರ ಗುಣವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇತ್ತು ಎಂಬುವುದು ಮುಂದೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ಶಿಷ್ಯರನೇಕರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಹೇಳಿದೆ. ಹೀಗೆ ಕಣವೇ ಕೆಳಗಿನ ಸೀಮೆಗೆ ಸೇರಿದ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಒಂದು ದಿವಸ ಈ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂತು. ಪಿತೃವಿಕಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇವನಿಗೆ ಔಷಧವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಸಂಕಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇವರ ಭಾರ್ಯ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಕಲೆಯಿಸಿ ಎಲೆಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಶಿಷ್ಯನ ಹಾಸಿಗೆಗೆ ಬಳಿಗೆ ತಂದರು. ಗುರುಗಳೇ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಅನ್ನವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಯಿಗೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಕರಿಸಿದನು. ಆಗ ಅನ್ನವನ್ನು ಕಿವಿಚಿ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅದನ್ನಾದರೂ ಕುಡಿ, ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕುಟುಂಬ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಜ್ವರದಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗಿದ್ದ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯು ಬಾಯಲ್ಲಿ

ಅನ್ನವನ್ನು ಆ ದಂಪತಿಗಳಮೇಲೆ ಉಗುಳಿ ಎಂಜಲೆಲೆ
ಯನ್ನು ಅವರಮೇಲೆ ಎಸೆದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬೈದು ಮಲ
ಗಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಗುತಾ—ಸುಬ್ರಹ್ಮ
ಣ್ಯ, ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆ ಮೌಖ್ಯವಾಡುತೀಯಲ್ಲವ್ವ,
ನಿನಗೆ ಯಾಕೆ ಜ್ವರಬರುತ್ತೋ ತಿಳಿಯದು, ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ,
ಮಲಗಿಕೊ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದರು. ಅವರ
ಹೆಂಡತಿಯೂ ನಗುತಾ ಆ ಎಂಜಲೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಆ
ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಗೋಮಯವನ್ನು ಹತ್ತಿಸಿದರು. ದಂಪತಿಗಳೆಬ್ಬರೂ
ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯನಿಗೆ ಹೀಗಾಯಿತ
ಲ್ಲಾ ಎಂದು ಪೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಆತನು ಇಂ
ಥಾ ದುಷ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಕಪ್ಪನ್ನು ಮನಸ್ಸಿ
ನಲ್ಲಿ ಲೇಶವೂ ಇಡಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಸಹನವು ಸಾಧಾರಣ
ರಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆತ್ತ ಮಕ್ಕಳು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೂ
ಜನರು ಸಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಆದರೆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಯಾರಾದರೂ
ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೋಪಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯ ಆತ್ಮವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರೆ
ಲ್ಲರೂ ಸೇರಿರುವಾಗ್ಗೆ ಅಹೋಬಲಮಠದ ಮುಖಾಮಿಯು
ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರಕಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದನ್ನು

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಎದುರಿಗೇ ಆಡಿದನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೋಪಬಂತು ; ಕೂಡಲೆ ಅವರು ನೆಟ್ಟಗೆ ಅಂಬಾವಿಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ದೊರೆಯು ಶಿವಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರೀಮೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದೊರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ— ಇದು ಶುಂಠರರಾಜ್ಯವಾಯಿತು ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ಎಂದರು. ದೊರೆಯು—ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೋಪಬಂದಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಇದೇ ವಿಧವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಜರಗಿತು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಈ ಸೀಮೆಯಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲದೆ ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದದ್ದು ಅನೇಕರಿಗೆ ಅಸೂಯೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ಪಂತೋಜಿ ಸುಬ್ಬರಾಯ ನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮೂಲಕವಾಗಿ ದೊರೆಯ ದಯಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿದ ಕೆಲವು ಜನರು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಮಯಬಂದಾಗ ಕಾಡಹರಟೆಗೆ ಅನುಕೂಲರಾಗಿದ್ದರು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುತರಲು ದೊರೆಯು ಅವನೆಯಾಯಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ, ಪಂತೋಜಿ ಸುಬ್ಬರಾ

ಯನಕಡೆಯ ಒಬ್ಬ ಹರಟೇಮನುವನ್ನು—ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಈಗ ಎಲ್ಲಿಬರುತಾರೆ ? ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದ ನಾಸ್ತಿಕವಾದವನ್ನು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತಾ ಕೂತಿದಾರೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬಂದರು. ಈ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಗ್ರಹಗೊಂಡು ಪ್ರಭುವನ್ನು ಕುರಿತು—ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಇಂಥಾ ಮಾತನ್ನು ಆಡಬಹುದೆ ? ಅಸ್ತಿಕವಟ್ಟು ನಾಸ್ತಿಕವಟ್ಟು ಎಂದು ಉಂಟು. ತರ್ಕ, ವೇದಾಂತ, ಜ್ಯೋತಿಷ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಮೀಮಾಂಸೆ, ಆಯುರ್ವೇದ, ಇವು ಅಸ್ತಿಕವಟ್ಟುಗಳು. ತರ್ಕವು ನಾಸ್ತಿಕಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದು ಆ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕು, ಆಗ ನಾನು ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಆತನು ತಪ್ಪಿಹೋದರೆ ಆತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲಿ. ಇಂಥಾ ಅಲ್ಪಜನರು ಹೀಗೆ ಆಡುವ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ ಎಂದು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ದೊರೆಯು ಆ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅಗ್ರಹವಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಅವನನ್ನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ತಳ್ಳಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕಾಡು ಅಪರಿಗೆ

ಪಾದಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ತನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ಅರಿಕೇಮಾಡಿ ಅವನ ಸಂಬಳವನ್ನು ಎಂದಿನಂತೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿವಾತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಕೋಪಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷಚಿತ್ತರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಲಿಗೆಯಾಗಿಯೂ ಹಾಸ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅವರನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಡಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಒಂದುಬಗೆ ಮುಳ್ಳುಕಾಯಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಅದನ್ನು ದೂರವಾಗಿ ಎಸೆಯುವದು ; ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದು ; ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದವನು ಧೀರ ಎನ್ನುವುದು ; ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಶಿಷ್ಯರೂ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಹೋಗಿ ಆ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಆತುರದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ಮುಳ್ಳು ಕೈಗೆ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಇತರರೆಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಾ ವಿನೋದವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಂಗಸಾಧಕವೂ ವಿನೋದವೂ ಸಹಾ ಇದರಿಂದ ಆಗುತ್ತಾ ಅವರ ಅಸಹ್ಯ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು.

ಬಿಕ್ಕಲಾಗಿರುವ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅವರವರಿಗೆ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕೂರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾದ್ರಪದ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದ ಗಣೇಶನ ಮಂಗಳಾರ್ತಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಸಭೆಯವರ ವಿನೋದಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಮಾತು ಹೊರಡದೆ ತತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಳಿಗೆಗೆ ಬಂದು ಕಬ್ಬವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತಾ ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವು ಎಂಥವರನ್ನೂ ನಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮನಸ್ಸು ಬಂದಾಗ ಕೆಲವರನ್ನು ಕುಚೋದ್ಯಮಾಡಿ ಇತರರನ್ನು ನಗಿಸುವ ವಾಡಿಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಉಂಟು. ಕೋಲಾರದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಹಾ ಪುರುಷನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಆಗಾಗ್ಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತಾ ಇದ್ದನು. ಈತನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭ್ರಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ಸರ್ವಜ್ಞನೆಂತಲೂ ಪ್ರಳಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತೇನೆಂತಲೂ ಮನಸ್ಸು ಬಂದಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುತಾ ಇದ್ದನು. ಗೋದಾವರೀ ವೆಂಕಟಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಇದ್ದನು. ಇವನು ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನು. ಇವನು ಕೋಟೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸಂತರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತೇನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತಾ ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ರಾ

ಮಠಾಸ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಅಕ್ಷಯಪಾತ್ರೆ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಲೆನೋಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿದರೆ ಹಿಡಿ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಕೋಟಿಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಅದರಂತೆ ಆ ವೆಂಕಟಶಾಸ್ತ್ರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಶೇಖರವಾಯಿತು, ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಸಂತರ್ಪಣೆಯಾಯಿತು, ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಉಳಿದಿದೆ? ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂಥವರು ಗೇಲಿಗೆ ವಿಷಯರಾಗಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗಲೂ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯಗಳನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಬುದ್ಧಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕ್ಲೇಶವುಂಟಾಗುವಂಥಾ ಪ್ರತಿಭಾವಿಶಿಷ್ಟರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯು ಒಂದೇಕಡೆ ಲೀನವಾಗಿ ಭ್ರಮೆಗೊಳ್ಳದೆ ಸಮತೂಕದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಇಂಥಾ ವಿನೋದಗಳು ಅಗತ್ಯವಾಗಿವೆ.

ಇವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉದ್ದೇಶಗಳು ಇದ್ದವು. ತರ್ಕ ವೇದಾಂತಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕಜನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಂಡಿತ್ಯವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೂ ಇವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದರು. ಇದು ನೆರ

ವೇರಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಈಗಲೂ ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆ ಯಲ್ಲಿಯೂ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ತಾರ್ಕಿಕರು, ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಎಂದು ಹೆಸರಾದವರೆಲ್ಲಾ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಪ್ರಶಿಷ್ಯರು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು ಇವರೇ ಆಗಿದಾರೆ. ಇವರು ಬರೆದ ಶತಕೋಟಿ, ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿವಾದ, ಪಂಚವಾದಗಳು, ಉತ್ತರವಾದ, ಇತರ ಅನೇಕ ಕ್ರೋಢಪತ್ರಗಳು, ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನವದ್ವೀಪ, ಕಾಶಿ, ದರಭಂಗ, ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಸ್ಥಾನವಾಗಿರುವಕಡೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಓದಿ ಪಂಡಿತರಾಗುತ್ತಿದಾರೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಕೃತುಗಳನ್ನೂ ಸಾಂಗವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಇವರ ಎರಡನೇ ಆಶೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಇದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೈವಗತಿ ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ಅವ್ವರಲ್ಲಿಯೇ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅವಸಾನಕಾಲವು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೋರಿಕೆಯೂ ಮತ್ತೂ ತನ್ನ ೬೦ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ರಮ ಸ್ವೀಕಾರನಾಡಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಇವರ ಕೊನೇ ಉದ್ದೇಶವೂ ಸಾಗದೇಹೋದವು.

ಯಡತೊರೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಭೂಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತಂತೆ. ಅದರಿಂದ ಬರುತಾಇದ್ದ ಬತ್ತವೂ, ಪರಕಾಲಮಠ ಅರಮನೆ ಮೊದಲಾದಕಡೆಯಿಂದ ಬರುತಾಇದ್ದ ಸಂಬಳವೂ, ಬಹುಮಾನಗಳೂ, ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಸಭೆಗಳಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಭಾವನೆಯೂ ಇವರ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ಸಾಲವು ಒಂದುಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಅದ ಒಡನೆಯೇ ಸಂಚಾರ ಹೊರಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಕಾಶೀವತಿಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಕಾಶೀಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಇವರಿಬ್ಬರೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಾಹುಕಾರರು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಮತ್ತು ಭತ್ತದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತೊಗಿರೆ ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ತೊಗಿರೆ ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು, ಇವರೇ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಾಲವಾಗುವಾಗ್ಗೆ ಕಾಶೀವತಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ೩೦೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಾ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಮಕಾಲಿಕರಾಗಿ ಸ್ವತಃ ಪಂಡಿತರೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅನೇಕ ಜನರು ಇವರ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಒಂದಾನೊಂದುಸಾರಿ ತಂಗಲೆ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಪಂಡಿತರಾದ ಗೋವರ್ಧನರಂಗಾಚಾರ್ಯರೆಂ

ಬುವರಿಗೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥವಾಯಿತು. ಆಗ ಮಾನವನಾದ ಮಧ್ವಚಾರ್ಯರೆಂಬ ವೈಷ್ಣವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಾ ಪರಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡರು. ಮಧ್ವಮತದ ಅನಂದತೀರ್ಥರ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಉಪಪಾದನಮಾಡಿ ಹೇಳುವಾಗ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕೋಟಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ—ಮಾಧ್ವಮತ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಇದು ತರ್ಕಪರ್ವಿಯಲ್ಲ, ಎಂದು ಮಾನವನಾದ ಮಧ್ವಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಶೀ ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು—ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಧ್ವಮತ ಶುಭವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ, ಅಚಾರ್ಯರೆ, ಈ ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಆ ಪ್ರತಾಪ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದರು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಯಾವ ಹಣ ಬಂದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ತಾವು ಹತ್ತರ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಇತರರ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮಯ ಬಂದಹಾಗೆ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ವೇಕ್ಷವಾಗಿ ಹೋದಮೇಲೆ ಬೇರೇ ಹಣವನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರಲ್ಲದೆ ಮೊದಲು ಕೊಟ್ಟ ಹಣಕ್ಕೆ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜನರನ್ನು

ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಂಬುತಾ ಇದ್ದರು. ತಮಗೆ ಯಾರೂ ಮೋಸವಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಚಿತ್ತಸ್ಥೈರ್ಯವು ಗ್ರಂಥವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೂ ತಪಸ್ಸಿಗೂ ಅಗತ್ಯವಾದ್ದು. ಹಣವನ್ನು ಹತ್ತರ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದಾದರಲ್ಲಿ, ವೆಚ್ಚವಾದರೆ ಚಿಂತೆಯೂ ಶೇಖರವಾದರೆ ಆನಂದವೂ, ಉಂಟಾಗುವುದು. ಅದರ ಯೋಚನೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಕಾಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಇಲ್ಲದ ಮನೋವಿಕಾರಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು. ಇದರಿಂದ ಚಿತ್ತ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಸುಳಿಗಾಳಿಗೆ ಹಿಡಿದ ದೀವದಂಕಾಗುವುದು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಶಿವಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ಮೂರುಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರು. ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮೀ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಣುಮಗಳು ಇದ್ದಳು. ಹೆಂಣುಮಗಳು ಪರೀಧಾವಿ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಈಕೆಯನ್ನು ಕೋಣನೂರು ಶಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಮನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದವೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಈ ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ನಡಕಲ ಮಗನಾದ ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣನೂ ಒಂದೇದಿವಸ ಮೃತರಾದರು. ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬರೆದಿದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮ

ಕೃಷ್ಣನ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದಾರೆ.

೧೪ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸು ಸ್ಥಾ ತಿ ಸ ಯ ಸ ಳು. (೨)

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡಗುಣವಿತ್ತು. ಇವರು ಎಂದಿಗೂ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯಾದಾಗ್ಗೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹುಡುಗರ ಚೇಷ್ಟೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಹುಚ್ಚರಿಗೂ, ಪರಿಹಾಸ್ಯಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅನೃತವನ್ನು ಆಡಕೂಡದೆಂಬುವುದು ಇವರ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಾಪಸಂಘಟನೆಯಾಗುವುದು. ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಪರಹಿತವೂ ಸುಳ್ಳಿಗೆ ಪರಹಿಂಸೆಯೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಧಾರವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಪರರು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಜನಸಮುದಾಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ವಿಶಾಲಹೃದಯರು ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅನೃತವನ್ನು ಆಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೇ ಉದ್ದೇಶ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಆಡಬಹುದೆಂದು ಕೆಲವರು

ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದಾರೆ. ಪೊಲೀಸಿನವರು ಅವರಾಧಿಗಳಿಗೆ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಆಶೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಮೊದಲು ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುವರು. ಅವರಾಧಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಆದಾಗ್ಲೂ, ಪೊಲೀಸಿನವರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸುಳ್ಳಿಗೆ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಅವರ ಸಂಗಡ ಹೇಳಿ, ಜನರು ನಿರಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುವಕಾರಣ, ಪೊಲೀಸಿನವರು ಹೇಳುವ ಈ ಬಗೆ ಸುಳ್ಳಿಗೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಿಜವಾದ ಅವರಾಧಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾದಾಗ್ಲೂ, ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪರೋಪಕಾರವು ಮಧ್ಯೆ ಹೇಳಿದ ಸುಳ್ಳಿನ ಫಲವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವ ಪರಹಿಂಸೆಗಿಂತ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಡಮೆಯಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದರಿಂದ, ಅನೃತವು ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಫಲವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಂತೆಯಾಗುವುದು. ರಾಜಕೀಯವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲವರು ತಾವು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರಮಾಡುವೆವೆಂಬ ನೆಪದಮೇಲೆ, ಅದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಾವು ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗ್ಲೂ ಸಲ್ಲುವದೆಂದು ತಿಳಿಯುವರು. ಆ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯದಾದರೆ ಒಂಭತ್ತು ಕೇಡಾಗುವುದು.

ಮೃಪಾಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪರಹಿಂಸೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವು ಕೈಗೂಡುವುದೆಂತಲೂ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ನಿಂದ್ಯವಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲದ ಗುಣವನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿ ಹೊಗಳಿದರೆ, ಅಂಥಾ ಗುಣವು ತನ್ನಲ್ಲಿದೆ ಎಂತಲೂ, ತಾನು ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಪುರುಷನೆಂತಲೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಗಾಂವರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರುಂಟು. ಇಂಥ ದುರಹಂಕಾರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದ ಕೇಡನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ ಮೃಪಾಸ್ತುತಿಯೇ ಬೀಜವಾಗುವುದು.

ಸಾವಿರ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಮನವೇಮಾಡು, ಸಾವಿರ ಸುಳ್ಳುಹೇಳಿ ಒಬ್ಬನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸು, ಎಂದು ಸಾಧಾರಣ ಜನರು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಕೇವಲ ನೀತಿಬೋಧಕನೆಂದು ಕೆಲವರು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ದೋಷವಿದೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿದಹಾಗಾಯಿತು. ಇರುವುದನ್ನು ಮರೆಮಾಚಿ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ದೋಷವು ತನ್ನ ಫಲವನ್ನು ಎಂದಿಗಾದರೂ ತೋರಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅಂಥಾ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಯಾರ ಮಾತು ಕಾರಣವಾಯಿತೋ ಅವರು ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಸುಳ್ಳಿನಿಂದ ಯಾರು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ

ರೋ ಅವರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಿರಪರಾಧಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಅವರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆ, ಬಿಡಬೇಕೆ? ಇದು ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮವಿಚಾರವಾಗಿದೆ.

ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ಹಾಸ್ಯದಲ್ಲಿ, ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ, ಬರುವ ಅನ್ಯತವು ಬುದ್ಧಿಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಫಲದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾದಜನಕವಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಇದು ವಾಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದೋಷವೆಂದು ಪರಿಗಣನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಮಾದವುಂಟಾದರೆ, ಸುಳ್ಳು ತನ್ನ ಸಹಜ ವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ತೋರಿಸಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತೆ.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ಕರೀಸುಳ್ಳೆಂತಲೂ ಬಿಳೀಸುಳ್ಳೆಂತಲೂ ಸಾಧಾರಣ ಜನರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಪರಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗಾಣುವ ಸುಳ್ಳು ಕರೀಸುಳ್ಳೆಂತಲೂ, ಪರಹಿಂಸೆ ಇಲ್ಲದ ಸುಳ್ಳು ಬಿಳೀ ಸುಳ್ಳೆಂತಲೂ, ಮೊದಲನೇತರದ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಹೇಳಕೂಡದೆಂತಲೂ, ಎರಡನೇತರದ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಸಮಯಬಂದಾಗ ಹೇಳಬಹುದೆಂತಲೂ ಆ ಜನರು ವಾಚಿಸುವರು. ಬಿಳೀ ಸುಳ್ಳೆಂಬುವುದೂ ಕೂಡ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅಪಕಾರವನ್ನೇ ತರುವಕಾರಣ ಅದ

ನ್ನೂ ಆಚರಿಸಲಾಗದು. ಕೇವಲ ನಾಜೋಕಾದ ಪ್ರಮೇಯದಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳಿನಿಂದ ಯಾವಕೇಡೂ ಸಂಭವಿಸದಿದ್ದಾಗ್ಗೂ, ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ಸುಳ್ಳುಹೇಳತಕ್ಕವನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದರೆ, ಹೇಳತಕ್ಕವನ ಗೌರವ ಹಾನಿಯಾಗುವುದು. ಇದು ಒಂದುಬಗೆಯಾದ ಕೇಡೇಸರಿ. ಕೊನೆಗೆ ಇಂಥಾ ಹುಳುಕು ಅದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಗೂ, ಯಾವವಿಧವಾಗಿಯಾದರೂ ಸರಿಯೆ ಸುಳ್ಳುಹೇಳುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂಬುವುದು ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮತವಾಗಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂಥಾ ಕೆಟ್ಟವಾಡಿಕೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಜನರು ಅಪ್ರಬುದ್ಧರಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಅವಾರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೋ ಪ್ರಮಾದಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಹಾಗೆ ಹುಟ್ಟಿಸಬಹುದು. ಅದರ ಫಲಕ್ಕೆ ನಾವು ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಮನುಷ್ಯನು ಆಚರಿಸಲೆಂದು ವೇದದಲ್ಲಿ ಕೂಡ “ ಸತ್ಯಂವದ, ಧರ್ಮಂಚರ ” ಎಂದರೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳು, ಧರ್ಮವಾಗಿ ನಡೆ, ಎಂದು ವಿಧಾಯಕವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಹೇಳಿದ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಕೇಳತಕ್ಕವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗೆ ತೋರುತ್ತೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಕಾರಿತು ಯೋಚಿಸಲಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧವಾದ ವಿನಾಶಾಂಶ ಉಂಟು.

ಸತ್ಯಂಬ್ರೂಯಾತ್ಪ್ರಿಯಂಬ್ರೂಯಾನ್ನಬ್ರೂಯಾತ್ಸ
ತ್ಯಮಪ್ರಿಯಂ || ಪ್ರಿಯಂಕನಾನ್ಯತಂಬ್ರೂಯಾ ತ್ಸುಕ್ಷ್ಮಾಧ
ರ್ಮಗತೀಪರಾ ||

ಹೀಗೆಂದರೆ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು, ಹಿತವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು, ಹಿತಕರವಲ್ಲದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದು ; ಹಿತಕರವಾದ ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದು ; ಇದೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಮತ ಉಂಟು. ಸತ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿತವೇಸರಿ. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸರಿಯೆ ಹಿತವಲ್ಲದ ಸತ್ಯವೂ ಉಂಟು. ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾವು ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ವಿಧಾಯಕವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಇತರರಿಗೆ ಹಿತಕರವಾಗಿರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ನಾವೇ ನೋ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಯಾವ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಾಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳುವಹಾಗೆ ಆಡಬೇಕೆಂಬ ಕಡ್ಡಾಯವಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯಶರೀರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹೊಲಸು ಇದೆ. ಮರ್ಮಸ್ಥಾನಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರೆ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದಹಾಗಾಯಿತು. ಇದು ಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು ? ಒಂದುನೇಳೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ತಿಳಿಯ

ದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಲೂ, ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೆಂಗಸರುಗಂಡಸರಿಗೆ
 ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಗಂಭೀರಸ್ಥರಿಗೆ ಹಿ
 ತಕರವಾಗಿರಲಾರದು. ಇಂಥಾ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬ
 ವಿಧಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೇ ಇದ್ದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಕೇಡಿಲ್ಲ.
 ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಧವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳ
 ಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದೇ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನುಕುರಿತು ಒಂದು
 ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲೇಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ
 ವಾಗಿ, ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಬೇಕಾದ್ದೋ ಬಿ
 ಡುಗಡೆಯಾಗಬೇಕಾದ್ದೋ ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಆಗ ನಿಶ್ಚಯ
 ವನ್ನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿತಾಹಿತಗಳ ವಿವೇಚನೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.
 ಉಳಿದ ಸಾಧಾರಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಧಿಯು ನಿರ್ಬಂಧ
 ವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಏಟು ಬಲವಾಗಲು ವಾಂ
 ಡವರಿಗೆ ಸೋಲಾದೀತೆಂದು ಭಯತೋರಿತು. ದ್ರೋಣರು
 ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡದೆಬಿಡಲಿ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ
 ನು—ದ್ರೋಣರ ಮಗನಾದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಸತ್ತನೆಂದು ಗಟ್ಟಿ
 ಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿಂಬದಾಗಿ ಧರ್ಮರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದ
 ನಪ್ಪೆ. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಚಿರಂಜೀವಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು
 ಸತ್ತನೆಂಬವಾತು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಧರ್ಮರಾಯ ಉತ್ತರಕೊ
 ಟ್ಟನು. ಆಗ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನೆಂಬ ಆನೆ ಸತ್ತಿತೆಂದು ಕೂಗು

ಎಂಬದಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ ಹೇಳಿದವನಾಗಿ ಧರ್ಮ ಬುಟ್ಟಿದನು. ಪೂರೈ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಯೋಚಿಸಲಾಗಿ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಹತ ನಾದನೆಂದು ಯಾವಪರ್ವಾಯವಾಗಿ ತಾನು ಹೇಳಿದರೂ ದ್ರೋಣನಿಗೆ ಉಪಹತಿ ಉಂಟಾಗುವದೆಂದು ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ತಿಳಿದೇ ಇದ್ದನು. ಏನಂಚೆ ಆ ಹೆಸರಿನ ಅನೆ ಸತ್ತದ್ದು ನಿಜ, ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಸುಳ್ಳಾಗುವ ದೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಾಗ್ಗೂ ಇದು ಅಪ್ರಿಯವಾದ ಸತ್ಯವೆನ್ನಿ ಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಬಡವನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳರು ಬಿದ್ದರು. ನೆರೆ ಮನೆಯವರು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರಾಗಿದ್ದರು. ತನ್ನಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ದುಡ್ಡು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು—ನಾನು ಸತ್ಯವಾದಿ, ಅದರೆ ಬಡವ, ಮಗ್ಗಲಮ ನೆಯವರು ಐಶ್ವರ್ಯವುಳ್ಳವರು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿ, ಕಳ್ಳರು ಮಗ್ಗಲಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ದೋಚಿಕೊಂಡುಹೋದರು. ನೆರೆಮ ನೆಯವರು ಭಾಗ್ಯವಂತರಾಗಿದ್ದರು ನಿಜ. ಅದರೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕಳ್ಳರು ಕೇಳದೇ ಇದ್ದರೂ ತಾನಾಗಿಯೇ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅಡಿದ ಸತ್ಯವು ಅಪ್ರಿಯವಾದ್ದೇ ಸರಿ. ಇಂಥಾ ಸತ್ಯವನ್ನು ಆಡದೆಹೋದ್ದರಿಂದ ವಾಪವಿಲ್ಲ. ಅಡಿ

ದ್ದರಿಂದ ಪಾಪ ಸಂಘಟಿಸುವುದು. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯ.

ಪ್ರಿಯವಾದ ಸುಳ್ಳೆಂಬ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೃಪಾಸ್ತುತಿ, ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಮೊದಲಾದ್ದೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಬಂಧಿಸುವವು. ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ವಾಪವೆಂದು ಇರುವಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಿಯವಾದ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತೂ ಹೇಯವಾದ್ದು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಇದು ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅಪ್ರಿಯವಾಗುವುದು, ಕೇಡನ್ನು ತರುವುದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಿತಕರವಾಗಿರುವಂತೆ ಕೆಲವರು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥಾ ಜನರು ದೂರದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲದವರೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಹುಡುಗರು ನಂಬಿದಾಗ್ಯೂ, ಅದು ಅನೃತವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಅವರು ನಂಬದೇ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾದವುಂಟಾಗುವುದು. ಒಂದುವೇಳೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆ ಬಾಲಕರೂ ಸುಳ್ಳುಹೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅಗಹುಟ್ಟತಕ್ಕ ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಕೇಡಿಗೆ ಕೊನೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಮೊದಲೂ ಇಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚರಸಂಗಡ ಆಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುವ ಅನೃತಕ್ಕೆ ಫಲಾಫಲಗಳನ್ನು ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಗುಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯವು ಸಹಜವಾದ ವೃತ್ತಿ. ಸುಳ್ಳು ಅಸಹಜವಾದ್ದು. ಸರಳವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಮೊದಲನೇದೂ, ವಕ್ರವಾದ ನಡತೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಎರಡನೇದೂ ಸಹಾ ಅಗತ್ಯವು. ಫಲಾಫಲ ವಿವೇಚನೆಇಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯನು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನೇ ಅಡಬೇಕೆಂಬ ಮತವನ್ನುಬಿಟ್ಟು, ಫಲವ್ರಾಪ್ತಿಯಮೇಲಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆದ್ಯಂತವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರೆ, ಆಗಲೂ ಕೂಡ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಆದಾಯವೂ, ಸುಳ್ಳಿನಿಂದ ನಷ್ಟವೂ ಸಂಭವಿಸುವವು. ಅದ್ದರಿಂದ ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಅಡಬೇಕೆಂದು ತಾಸ್ತಿಗಳು ಸಿದ್ಧಾಂತಮಾಡಿದ್ದರು.

ರಾಮಕಾಸ್ತಿಗಳು ಸ್ವತಃ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳದೇ ಇದ್ದುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಇತರರು ಯಾರು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ್ಗೂ ಸಹಿಸುತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದುದಿವಸ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದನೆಂದು ತಾಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಆ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದು—ನೀನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಡ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಾಠಕ್ಕೂ ಬರಬೇಡ, ನೀನು ಅಚ್ಚಿಗೆ ಹೋಗು ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಇತರ ಶಿಷ್ಯರು ಯಾರೂ ಅವನ

ಸಂಗಡ ಮಾತನಾಡಕೂಡದೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದರು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖಬಂತು. ಆತನು ಎರಡುದಿವಸ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದು ತನ್ನಿಂದ ಅಪರಾಧವಾಯಿತು, ಇನ್ನು ಯಾವ ಅನ್ಯತವನ್ನೂ ತಾನು ಹೇಳುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಷ್ಟು ಬೇಡಿಕೊಂಡಾಗ್ಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕೋಪ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಹೆಂಡತಿಯು ಆ ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲಿ ದಯವಿಡ ಬೇಕೆಂದು ಬಹುಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಪ್ರಸನ್ನರಾದರು.

೧೫ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸು ಕ್ಷಾ ತಿ ಸ ಯ ಸ ಳ್ . (೩)

ಇಂಥಾ ಸಚ್ಚರಿತ್ರೆಯುಳ್ಳ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ವರ್ಚಸ್ಸು ಇತ್ತು. ಇವರು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ವರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡದೇ ಹೋಗುತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರ ಕವಿಾಪನರ ಕಚೇರಿ ಹೆಡ್ ಸಿರಸ್ತೇದಾರ ನಾಗಿ ದಿವಾನನೆಂದು ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾ

ಇದ್ದ ಕೃಷ್ಣಮನಾಯಕ ಎಂಬಾತನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದನು ; ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದತರುವಾಯ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಅವರ ದರ್ಶನಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೋದನು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ೮—೮|| ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಈತನನ್ನು ಕಂಡು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಬಳಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಮಡಿಯುಟ್ಟು ವಿಭೂತಿರುದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಳಗೆಇದ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಈಚೆಗೆ ಬಂದರು. ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿ ನಾಯಕರನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಾಯಕರಿಗೆ ಬಹಳ ಗೌರವ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಾ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದವರ ಸಂಗಡ ಇಂಧಾ ವರ್ತಿಸನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಕಂಡಹಾಗಾಯಿತು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಅಂತಃ ಇದ್ದ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಯೂ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಯೂ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾ ಇತ್ತು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಯಾವ ಪಕ್ಷವಾತವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಷವಾತವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮ

ಓದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವೈದಿಕರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಹುವಾನವನ್ನು
 ಕೊಡಿದರು. ರಾಮತಾಸ್ತರಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೇಕರಿಗೆ ಶಾಲುಜೋ
 ಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರು. ಧಾರವಾಡದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯ
 ಒಂಬುವರಿಗೆ ಏನೂ ದೊರೆಯದೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಆ
 ದಿನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗಲಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ
 ಸ್ಯಾರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳು
 ನಾಗ್ಗೆ ಧಾರವಾಡಾಚಾರ್ಯರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶಾಲ್ ಜೋ
 ಯ ಸಂಭಾವನೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಕೆ
 ಲವು ಶಿಷ್ಯರು—ಸಿಮಗೆ ಯಾಕೆ ಶಾಲು ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು
 ಕೇಳಲಾಗಿ, ಧಾರವಾಡದ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು—ನಾನೂ
 ಭೂತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ನನಗೂ ಶಾಲುಜೋಡಿ ಬರುತ್ತಾ
 ದಿತ್ತು ಎಂದರು. ಆ ಮಾರನೇ ದಿನ ಸ್ಯಾರೆಲ್ಲರೂ
 ಸಾತವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಕೂತಿರುವಾಗ್ಗೆ ಯಾರೋ ಈ ಸಂ
 ತಿಯನ್ನು ರಾಮತಾಸ್ತರಿಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಇದನ್ನು
 ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾಸ್ತರಿಗಳು—ಮೊದಲೇ ಆ ದಿನ ಸವೇ
 ಈ ಸಂದರ್ಭ ತಮಗೆ ತಿಳಿಯದೇ ಹೋಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು
 ಕೇಳಾಡುತ್ತಾ, ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಶಾಲುಜೋಡಿಯ
 ಝ ತಂದು ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಹೊದಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಸ್ವೀ
 ಕರಿಸಿದರೆ ತಾಸ್ತರಿಗಳಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ, ಸ್ವೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ

ಅವರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತೆ, ಹೀಗೆ ಉಭಯಪಕ್ಷದ
ಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಕಟಬಂತೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಆ ಬಹುವಾನ
ವನ್ನು ಗುರುಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಧಾರವಾಡದ ಆಚಾರ್ಯರು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು.

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ
ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೇ ಆಗಲಿ ಕಷ್ಟ
ಪಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾವು ಬಹುವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಕೊರಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಈ ವಿಧವಾದ ಭೂತದಯೆಯು
ಈ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿವಸ ಶಾ
ಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೧೨ ಗಂಟೆಯಾ
ಗಿತ್ತು. ಅದೂ ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ. ಬಿಸಿಲು ಬಹಳ ವೇಗ
ವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಿಂದ ನೀರನ್ನು ತರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.
ದೇಹದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಹೊರಲಾರದೆ
ನೀರನ್ನು ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಧಾರವಾಡದ
ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡು
ವೇಚಾಡುತ್ತಾ ಆ ಕೊಡವನ್ನು ಒಂದುಕಡೆ ತಾವೂ ಹಿಡಿ
ದುಕೊಂಡು ನೀರನ್ನು ಹೊತ್ತುತಂದರು.

ತಮ್ಮ ಸಮಕಾಲಿಕರಾದ ಇತರ ಪಂಡಿತರುಗಳಲ್ಲಿ
ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೌರವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು

ಇದ್ದರು. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಕಾಶೀ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರೆಂದು
 ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ತಾರ್ಕಿಕರು ಇದ್ದರು. ಗದಾಧರಭಟ್ಟಾ
 ಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಟ್ಟು ಗದಾಧರೀಯ ಎಂ
 ೧) ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದಿದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೃ
 ಣ್ಣಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಬರೆದಿದಾರೆ. ಈ
 ಶಿಷ್ಯಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ರಮಣಾಚಾರ್ಯರು ವಿಠಲೋ
 ಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎಂದು ಮಹಾ ಪಂಡಿತರಾದ ಇಬ್ಬರು
 ಸ್ವರು ಇದ್ದರು. ವಿಠಲೋಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ರಾಮತಾಸ್ತರಿಗಳ
 ಸಿರುಗಳಾದ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ಯರು ಶಿಷ್ಯರಾ
 ದ್ದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ರಮಣಾಚಾ
 ರ್ಯರ ತಮ್ಮಂದಿರೇ ಕಾಶೀ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು. ಹೀ
 ೨) ಗುರುಶಿಷ್ಯಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದ ಕಾರಣ
 ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ರಾಮತಾಸ್ತರಿಗಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಾದ ಭಕ್ತಿ
 ಮೂ ವಿಶ್ವಾಸವೂ ಇತ್ತು. ಒಂದು ದಿವಸ ಬೆಳಗ್ಗೆ
 ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ದೈವಾಧೀನರಾದರೆಂದು ವರ್ತಮಾನ
 ೩) ಬಳಿದಕೂಡಲೆ, ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದ ತಾಸ್ತರಿಗಳು
 ೪) ದಿವಸ ಇನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ
 ೫) ಹಿಂಬದಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳುಹಿಸಿ ಶವವನ್ನು ಎತ್ತುವು
 ೬) ಕೈ ಮುಂಚೆ ತಿಮ್ಮಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅ

ವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ಅವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಸ್ತುತಾನಕ್ಕೂ ಹೋಗಿ ಬಂದರು.

ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದರೆ : ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸಿಂಹಾದ ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಕಡಮೆ. ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಭೋಜನವಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಎಷ್ಟೊಂದು ತ್ತಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂತಾಗ ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಹಾಸ್ಯವಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಹಾಸ್ಯರಸಯುಕ್ತವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳನ್ನೂ ಕೆಥೆಗಳನ್ನೂ ಹೇಳುತಾ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಗಿಸುತಾ ಇದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಊಟ ಎಷ್ಟೊಂದು ತ್ತಾದರೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ೧೦—೧೧ ಗಂಟೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಜಾವಹೊತ್ತಾದರೂ ನಿದ್ರೆವಾಡುತಾ ಇದ್ದರೋ ಹೇಗೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವರ ಸವಿವಾಪದಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯರು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ, ರಾತ್ರಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನೋಡಿದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಕೂತು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ; ತ್ತಾಸವನ್ನು ಧಾರಣೆವಾಡಿ ಸವಾಧಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದೆತಿಯಬರುತ್ತೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೌರವವು

ಪ್ರೀತಿಯೂ ಸಹಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಯಾವ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೂ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನಂದವಡುತಾ ಅವರ ಚರಿತ್ರೆಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುತಾ ಹೇಳುತಾ—ಇನ್ನು ಅಂಥಾ ವಸ್ತು ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಕಂಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರ ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ಕಂಠಾರ ನೋಡಿದೇನೆ.

ಈ ಮಹಾಪಂಡಿತರ ಚರಿತ್ರೆಯೆಲ್ಲಾ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿಚಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರ ಕೊನೆಮೊದಲನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತರ್ಕಬ್ರಹ್ಮನೆಂಬ ಬಿರುದುಳ್ಳ ನವದ್ವೀಪದ ಪಂಡಿತನೊಬ್ಬನು ಉತ್ತರದೇಶದಿಂದ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ತರ್ಕಬ್ರಹ್ಮನು ದೊರೆಯ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಸ್ವತೀ ಭಂಡಾರವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರದಮೇಲಿದ್ದ ಗ್ರಂಥಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದು ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಅದು ಕೇವಲ ಅಲ್ಪವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಆ ವಿದ್ವಾಂಸನು—ಸರಸ್ವತೀ ಭಂಡಾರವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಅರಮನೇ ಪುಸ್ತಕಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸರಿಯಾದ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಸರಗೊಂಡಿರುವ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಏನುತಾನೆ ಓದಿದಾ ರಾದೀತು ?

ಎಂದು ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದನು ; ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಆತನು ಅವರ ಪುಸ್ತಕಶಾಲೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೆಚ್ಚಾದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆ ದೇಶಾಂತರದ ಪಂಡಿತನ ವಿದ್ಯಾಗರ್ವವು ಮತ್ತೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ತರ್ಕಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ ಮೊದಲಾಗಿ ಕೆಲವುದಿವಸ ನಡೆಯಿತು. ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಉತ್ತರದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳಮೇಲೆ ಆತನು ವಾದಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದದ್ದಾಗೆಲ್ಲಾ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆ ಪಂಡಿತನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು. ಆಗ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಓದದೇ ಇದ್ದ ಗ್ರಂಥಗಳಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೂ, ಸಮಂಜಸವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಖಂಡನೆಮಾಡಿದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಉಪಾಸನಾಬಲವೆಂತಲೂ ಪ್ರತಿಭೆ ಎಂತಲೂ ಎಣಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಬರೀ ಪುಸ್ತಕವಾದವಲ್ಲವೆಂದು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರ ಎದುರಿಗೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಆ ಉತ್ತರದೇಶದ ಪಂಡಿತನು ಹೊಗಳಿದನು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ದೈವಭಕ್ತಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಸಂಸಾರಸಮೇತವಾಗಿ ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ

ಹೋಗುತಾಇದ್ದರು. ಸಾವಾನುಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರೂ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರೂ, ದೈವಾಸನಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನೂ ಹೀಗೆ ಮೊತ್ತಕೊಂಡು ಹೋಗುತಾಇದ್ದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲನಮೂಲೆಯಬಳಿ ಕಪಿಲಾನದಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸೇತುವೇಮೇಲಿನಿಂದ ನದಿಗೆ ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ತಾಸ್ತಿಗಳು ಈಜಿಕೊಂಡು ಆಚೇತಡಿಗೇ ಹೋಗುತಾ ಇದ್ದರು.

ನಂಜನಗೂಡಲ್ಲಿ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದೇವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ತೋತ್ರಕ್ಕೆ ಆರಂಭಮಾಡುತಾ ಇದ್ದರು. ಆಗ ತಾಸ್ತಿಗಳ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಆನಂದಬಾಷ್ಪವು ಸುರಿಯುತಾ ಇತ್ತು. ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕರುಣೆಯೂ ಮಿಳಿತವಾಗಿರುವ ಚೇತನಗಳಿಗೆ ದೈವಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬಾಷ್ಪಧಾರೆಗಳು ಬರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಜನ್ಮಶೇಷಗಳೆಲ್ಲಾ ಸವೆದು ಕೊನೆಜನ್ಮವನ್ನು ಎತ್ತಿರುವ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಿಗೆ ಕೆಲವು ರಸಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ತೋರಿದಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗುವುದೆಂದು ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಪರಮಹಂಸನು ಹೇಳಿದಾನೆ. ಇಂಥಾ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ. ತಾಸ್ತಿಗಳು ನರಸಿಂಹ ಉವಾಸಕರೆಂದು ಕೆಲವರು ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ರಾಮಕಾಸ್ತುರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಶ್ರದ್ಧೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಸುಸ್ತು ಕ್ರತುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆ ಇವ ಇತ್ತೆಂದು ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿ
 ೧೦ ತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ರತುಗಳ
 ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಶ್ರೇತಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದ
 ಸ್ವೀಕರ ಆಧಾನವೆಂಬ ಒಂದು ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡ
 ತಾಸ್ತವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಾಸ್ತುರಿಗಳು
 ತ್ತಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕುಜನ ಋತ್ವಿಜ್ಞಗಳಾಗಬೇ
 . ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕುದುರೆಯನ್ನೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ
 ಸವನ್ನೂ ಹೀಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಉಕ್ತ
 ಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ ಅಂಥಾ ದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನೇ ಕೊಡಲು
 ಸ್ಥವಾಡಿಕೊಂಡರು. ಇದಕ್ಕೆ ಅರಣಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊ
 ಬೇಕಾಯಿತು. ಅರಳೇಗಿಡದಲ್ಲಿ ಬನ್ನೀಗಿಡ ಮಿಳಿತವಾಗಿ
 ಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅಂಥಾ ಅರಳೇಮರದಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ಕ್ಲ
 ನಾದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿರುವ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಕ್ಲಪ್ತ
 ದ ದಿವಸ ಕರ್ತೃವು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಅಹ್ನಿಕಮಾಡಿಕೊಂ
 ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಧಾಯಕವಾಗಿರುವ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇ
 ತಾ ಕಡಿಯಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಕಡಿದ ಕೊಂಬೆಯು ಒಂದು
 ಪ್ತವಾದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಬೀಳಬೇಕು. ಆ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ತಂದು

ಅದರಲ್ಲಿ ಅರಣಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅರಣಿಯು ಒಂದು ಮರದ ಮರಗಿಯಹಾಗೆ ಇರುತ್ತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆರಣೀ ಹುಡಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಬೇರೊಂದುಮರದ ತುಂಡನ್ನು ಅದರಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ ಬೈರಿಗೆ ಕಡೆದಹಾಗೆ ಕಡೆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಬಿದ್ದು ಬೆರಣೀಹುಡಿ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂಧಾ ಅರಳೇಮರವನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಿದರು. ಮೊಳೇನರಸೀಪುರದ ತಾಲ್ಲೋಕಿನ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಂಧಾ ಮರ ಸಿಕ್ಕಿತು. ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಆ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ತಾವೇ ಕಡಿದರು. ಅದು ಕ್ರೌತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅರಣಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು; ಇನ್ನೂ ಇತರ ಯಜ್ಞ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಇತರ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಲಗ್ನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕೆರೆಗೆಯೋಗಿ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಸವಿಾಪಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ಇವರ ಕಾಟುಂಬ ಬಹಿಷ್ಕಾರಾದರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಮೊದಲೇ ಈ ಪ್ರತಿಕೂಲಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಲಗ್ನವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೊರಗಾಡ್ತ

ರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಖೇದ ಉಂಟಾಯಿತು. ಮನೇಬಾಗಿಲ ಸವಿಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಆಗ—ಅಯ್ಯೋ, ನಾನುವಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಆ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನೇ ಬಂದು ಹವಿರ್ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅಷ್ಟು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಅಭ್ಯಂತರ ಉಂಟಾದಕಾರಣ, ಈ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಕೂಡದೆಂದು ದೈವಚಿತ್ತದಲ್ಲಿರುವಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬಹುವಾಗಿ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ, ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಅದೇಮುಖಕ್ಕೆ ಊಟಸಹಿತ ಇಲ್ಲದೆ ಪಶ್ಚಿಮವಾಹಿನಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಶಿಷ್ಯರೂ ಮಿತ್ರರೂ ಹೀಗೆ ಉಂಟಾದ ಚಿತ್ತದ ದುಗುಡವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಮೂರು ದಿವಸದ ತರುವಾಯ ಊರಿಗೆ ಬಂದರು.

ಯಜ್ಞನಾರಾಯಣನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನಂತರ ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಸೇರಿ ಮೂರು ಸ್ತ್ರೀಜನನವಾದಂತೆಯೂ, ಅವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಲಕ್ಷ್ಮಿಹೊರತು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ಹೊಲೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತುಹೋದಂತೆಯೂ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತೆ. ಪುಂ

ಜನನವಾಗಲೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪುಂಸವನವೆಂದರೆ ನೀ
ಮಂತ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ನೀಮಂತವು ಪೋಷಕ
ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ
ಪುತ್ರನೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ಇವರಿಗೆ ಖಂಡಿ
ತವಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು. ಈ ಮಾತನ್ನೇ ಶಿಷ್ಯನಾದ ಸುಬ್ರ
ಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿಯಸಂಗಡ ಹೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ
ಯಾವ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಪುತ್ರ
ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧಾರಣ ಪುತ್ರನಲ್ಲ. ಚ
ಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಲ್ಪಡತಕ್ಕ ವ
ದವಿಯುಳ್ಳ ಚಕ್ರಾಧೀಶ್ವರನನ್ನು ಪಡೆದರು. ಎಂಥಾ ಚ
ಕ್ರಾಧಿಪತಿಗಳಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಸಾಮಂತರಾಜರುಂಟು.
ಇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡದೆ ಇರತಕ್ಕ ಶತ್ರುಗಳುಂಟು.
ಆ ಪುತ್ರನ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮಿತ್ರರೇ ಹೊರತು
ಶತ್ರುಗಳಿಲ್ಲ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಐಹಿಪದವಿಯುಂಟೆಂದು
ಒಪ್ಪಿದಾಗ್ಗೂ ಪರದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥಾ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇರುವುದೆಂ
ಬ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಇವರ ಪುತ್ರರಾದರೂ ಇಹಪರ
ಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಶತ್ರುರಹಿತವಾದ ಮುಕ್ತಿ
ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಗಳಾಗಿದಾರೆ.

ಇದೇ ಗ್ರಂಥಕರ್ತ ರಚಿಸಿರುವ ಇತರ

ಪುಸ್ತಕಗಳು

- ೧ ಹೇಮಚಂದ್ರರಾಜವಿಲಾಸ—ಪೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕವಿಯ ಕಿಂಗ್‌ಲೀರ್ ಎನ್ನುವ ನಾಟಕದ ಭಾಷಾಂತರ — ನಾಟಕರೂಪವಾಗಿ — ಮೈಸೂರು ಅಪ್ಪರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ೧೯೦೫ ರಲ್ಲಿ ಓದಲು ನೇಮಕವಾಗಿತ್ತು.
- ೨ ಚೇನಾಪುರದ ಮತೋದ್ಧಾರಕ ಕಾಂಪೂಷ್ ಎಂಬಾತನ ಚರಿತ್ರೆ—೧೮೯೮ನೇ ಇಸವಿ ಮದರಾಸು ಎಫ್. ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಓದಲು ನೇಮಕವಾಗಿತ್ತು.
- ೩ ಸುಮತಿ ಮದನಕುಮಾರ ಚರಿತ್ರೆ—೧೮೯೬ನೇ ಇಸವಿ ಮೈಸೂರು ಲೋವರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಓದಲು ನೇಮಕವಾಗಿತ್ತು. ಬಾಲಕರಿಗೂ, ಅವರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೂ ಏಕರಿತಿಯಾಗಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ್ದು.
- ೪ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿಸುತ್ತಿರುವ ೧ನೇ ರೀಡರ್.
- ೫ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಪ್ರಭುತ್ವ, ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ಸಂಬಂಧ, ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಚಿಲ್ಲರೆ ಪ್ರಬಂಧಗಳು.

- ೬ ಕನ್ನಡ ಭೂಪತಗಳ ವಹಿ (ಜಂಟಿ).
- ೭ ಪೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಕವಿಯ ಸಿಂಬಿಲ್ಯೆ ನಾಟಕದ ಕಥಾ ರೂಪವಾದ ಭಾಷಾಂತರ-ಮದರಾಸಿನ ೧೮೮೪ನೇ ಇಸವಿ ಎಫ್. ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ, ೧೮೯೭ನೇ ಇಸವಿ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಷನ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ, ಓದಲು ನೇಮಕವಾಗಿತ್ತು (ಜಂಟಿ).
- ೮ ಚರಿತ್ರದರ್ಪಣ (ಹಿಂದೂದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ), ೨ ಸಂಪುಟ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮದರಾಸಿನ ಕೆಲವು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾದ್ದು. (ಜಂಟಿ).
- ೯ ಚರಿತ್ರಸಂಗ್ರಹ (ಹಿಂದೂದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ, ಚಿಕ್ಕದು.) ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಮದರಾಸು ಕನ್ನಡ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. (ಜಂಟಿ).
- ೧೦ ನೀತಿಚಿಂತಾಮಣಿ—ಪುರಾಣೇತಿಹಾಸದ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಮೈಸೂರು, ಮದರಾಸು ಮತ್ತು ಬೊಂಬಾಯಿ ಸೀಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಗೊಂಡದ್ದು—ಬಾಲಕರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ್ದು. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೆಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಎರಡುಸಾರಿ ಅಚ್ಚಾದ್ದು. (ಜಂಟಿ.)

1922 ನೆ ವರ್ಷದ ಮೈ. ದೇ. ಅಪ್ಪರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶರೀಕ್ಷೆಯ

ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳು,

— 6 —

ಜೀವಸಂಬೋಧನೆ	(1st Language)	5	13	0
ಭಾವಬಿಂಬಿತಾರತ,	"	0	15	0
ಚೆಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಶತಕ	"	0	5	0
ಚಿಕ್ಕದೇವರಾಜ ಮಂಜುನಾಥ	"	1	5	0
ರಘುಪತಿ ಚರಿತೆ ಭಾಗ	"	0	12	0
ಕನಕಲತಾವರಣಿಯಂ	"	0	10	0
ಕುಣಿಗಲ್ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆ	"	0	4	0
ಜೀರ್ಣ ವಿಜಯನಗರಾದರ್ಶ	"	0	6	0
ಶಾಂತೀಶ್ವರಿ ಕೃಷ್ಣ	(2nd Language)	4	12	0
ಜೈನರ ಭಾವ	"	1	8	0
ಕೊಪಿನೂರು	"	0	14	0
ವಿಜ್ಞಾನೋಪನ್ಯಾಸಗಳು ಮೊದಲ ಮನೆ	"	0	12	0
ಅರ್ಥಸಾಧನೆ	"	0	8	0
ಶಬ್ದಸೂತ್ರದರ್ಶನ (ಹೊಸ ಮುದ್ರಣ)	"	2	8	0
ಅಂಗ್ಲೀಯ ಚರಿತ್ರೆ ಸಂಗ್ರಹ	"	0	12	0
ಹೊಸ ಭೂವಿಜ್ಞಾನ (1st Language)	"	0	7	0
ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗ	"	0	13	0

ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಪ್ಪರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ತರಗತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು
ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಕ್ರಯದವು 10 ರೂ.

ಎಂ. ಎಸ್. ರಾವ್ ಕಂಪೆನಿ,

ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು,

ಮನ್ಯೂರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿ.ಟಿ.

ಬಿ. ಎಸ್. ಅಂಗ್ಲೋಗಾರ್, ಬೆಂಗಳೂರು, ಬಿ. ಸಿ.ಟಿ.

